

บทที่ ๑

การจากไปของโบโรเมียร์

อารากอร์นเร่งฝีเท้าขึ้นเขา หยุดกัมลงดูพื้นดินเป็นครั้งคราว ชอบบิพินนั้นมีฝีเท้าเบา และแม้กระทั่งพรานป่าก็ไล่จะแกะรอยได้ง่ายๆ ไม่ไกลจากยอดเขามีธารน้ำพุไหลตัดผ่านทางเดิน และบนพื้นดินอันละเอียดอ่อนนั้น อารากอร์นก็พบสิ่งที่เขากำลังค้นหา

“ข้าอ่านรอยนี้ไม่ผิด” เขายกตัวเอง “โฟรโดวิ่งขึ้นไปบนยอดเขา อยากรู้มากกว่าโฟรโดเห็นอะไรบนนั้น แต่เขาก็ก้อนกลับลงมาทางเก่า แล้ววิ่งลงเขาไปอีก”

อารากอร์นลังเล เขาวางแผนจะขึ้นไปบนบัลลังก์เหนือยอดเขาด้วยตนเอง หวังใจว่าอาจได้เห็นบางสิ่งบางอย่างซึ่งจะช่วยนำเขาออกจากความยุ่งยากที่เกิดขึ้น แต่เวลาไม่ค่อยท่า จีบพลันอารากอร์นก็วิ่งทะยานขึ้นสู่ยอดเขา กระโดดข้ามหินสัปดาห์ก่อนใดๆ ก้าวขึ้นไปตามขั้นบันได เมื่อนั่งลงบนบัลลังก์แล้วจึงทอดสายตา

มองออกไป ทว่าดวงอาทิตย์ดูเหมือนจะมีดหม่นลง โลกทั้งโลกดูครึ้มสลัว เลื่อนลอยห่างไกล เขาจะสายตาจากทิศเหนือแล้วหันกลับไปอีก มองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากทิวเขาซึ่งอยู่ลิบๆ หากแต่ไกลออกไป เขาแลเห็นนกใหญ่คล้ายนกอินทรีปรากฏขึ้นอีกครั้ง มันบินสูงอยู่ในอากาศ ร่อนวนลงช้าๆ มายังพื้นโลก

ในขณะที่เฟื่องดูอยู่นั้น หูอันฉับไวของเขาก็ได้ยินเสียงดังก้องขึ้นในป่า เบื้องล่างทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ เขายืนตะลึงงัน มีเสียงโห่ร้องเอ็ดอึงท่ามกลางเสียงเหล่านั้น เขาสามารถจับเสียงอันแหบห้าวของพวกออร์คได้ด้วย ความสยดสยอง แล้วทันใดเสียงเป่าเขาทุ้มลึกก็แผ่ขึ้นสะท้านไปทั่วป่าเขาและหุบห้วย ดังสนั่นหวั่นไหวยิ่งกว่าเสียงครืนครางของน้ำตก

“เสียงแตรของโบโรเมียร์!” อารากอร์นร้อง “เขาต้องการความช่วยเหลือ!” อารากอร์นกระโจนลงบันได พุ่งร่วงลงไปตามทาง “อนิจจา! ข้าโชคร้ายเหลือเกินวันนี้! สิ่งที่ทำล้วนแต่ผิดพลาดไปหมด เอ๊ะ! แล้วนี่แซมหายไปที่ไหน”

ระหว่างที่วิ่งไป เสียงร้องก็ยิ่งออลขึ้นทุกที ทว่าเสียงแตรกลับแผ่วระโหยลง เสียงโห่ร้องของออร์คกรีดก้องขึ้นอย่างดุเดือดน่าขนลุก ฉับพลันเสียงแตรก็หยุด อารากอร์นพุ่งตัวจากลาดเขาช่วงสุดท้าย แต่ยังไม่ทันถึงเชิงเขา เสียงโห่ร้องก็สงบลง เขาเลี้ยวซ้าย วิ่งไปตามเสียงนั้น มันถอยห่างออกไปทุกที จนในที่สุดก็ไม่ได้ยินอีกเลย อารากอร์นกระซอกดาบออกพร้อมกับร้องว่า *เอลเนดิล! เอลเนดิล!* แล้ววิ่งถลันเข้าไปในหมู่ไม้

ประมาณหนึ่งไมล์จากพาร์ธกาเลน ในพงไพร่งกลางป่าไม้ไกลจากแม่น้ำ อารากอร์นพบโบโรเมียร์นั่งพิงร่างอยู่กับต้นไม้ใหญ่คล้ายกำลังนั่งพัก แต่อารากอร์นประจักษ์แก่สายตาตนเองว่า ร่างของเขาถูกยิง เสียบปรุด้วยลูกธนูสีดำ ดาบยังคาอยู่ในมือ แต่หักเกือบมิดด้าม แตรถูกฟันขาดเป็นสองท่อนทิ้งอยู่ข้างตัว ออร์คมากมายนอนตายเกลื่อนกลาดอยู่แทบเท้าและรอบๆ ตัว

อารากอร์นคุกเข่าลงข้างๆ โบโรเมียร์ลืมหายใจ พยายามจะอำปากพูดในที่สุดถ้อยคำก็หลุดออกมาอย่างช้าๆ “ข้าพยายามจะแย่งแหวนมาจากโฟรโด”

เขาพูดกระต่อนกระแท่น “ข้าเสียใจ ข้าชดใช้ความผิดแล้ว” สายตาของเขาเหลือบไปยังร่างไร้ชีวิตของออร์คซึ่งนอนตายอยู่ที่นั่นร่วมยี่สิบ “พวกฮาล์ฟลิงถูกออร์คจับตัวไป คงจะยังไม่ตาย พวกมันจับมัดไว้” โบโรเมียร์หยุดพูด ดวงตาปิดลงอย่างอ่อนล้า หลังจากนั้นครู่หนึ่งเขาก็พูดขึ้นอีก

“ลาก่อน อารากอร์น! เดินทางไปมินาสทิริธ ช่วยผู้คนของข้าด้วย! ข้าพ่ายแพ้แล้ว”

“เปล่าเลย!” อารากอร์นกำมือเขาไว้ จมูพิตเขาที่หน้าผาก “เจ้าชนะต่างหาก น้อยคนนักที่จะได้ช่วยชนะเยี่ยงนี้ จงเป็นสุขเถิด! มินาสทิริธจะไม่มีวันล่มสลาย!”

โบโรเมียร์ยิ้ม

“พวกมันไปทางไหน โพรโดถูกจับตัวไปด้วยรีเปล่า” อารากอร์นถามหาโบโรเมียร์มิได้พูดอะไรอีก

“อนิจจา!” อารากอร์นร้อง “หายาทแห่งเดเนธอร์ ผู้รักษาป้อมพิทักษ์ภัยสิ้นลมเสียแล้ว! นี่เป็นจุดจบที่น่าอนาถ พวกเราแตกกระสานซ่านเซ็นไปคนละทาง ข้าณะเองคือผู้ที่พ่ายแพ้ ความไว้วางใจที่แกนดัล์ฟมีต่อข้าสูญเปล่าโดยสิ้นเชิง แล้วนี่ข้าจะอย่างไรดี โบโรเมียร์มอบหมายให้ข้าเดินทางไปมินาสทิริธ หัวใจข้าก็ปรารถนาจะทำเช่นนั้น แต่เกิดอะไรขึ้นกับแหวนและผู้ถือแหวน ข้าจะติดตามสองสิ่งนั้นให้พบและช่วยไ้ภารกิจของเราอดพ้นหายนะได้อย่างไร”

เขาคุกเข่าอยู่ครู่หนึ่ง ก้มหน้าหลังน้ำตา ยังคงกุมมือโบโรเมียร์ไว้ เลโกลัสและกิมลีพบเขาในสภาพเช่นนั้น ทั้งคู่ไพล่ออกมาอย่างเงิบๆ จากลาดเขาทางทิศตะวันตก แผลงกายมาตามต้นไม้ราวกับกำลังไล่ล่าอะไรบางอย่าง กิมลีถือขวานอยู่ในมือ ส่วนเลโกลัสถือมีดด้ามยาว ลูกธนูเอลฟ์ถูกใช้จนเกลี้ยงกระบอก เมื่อมาถึงกลางป่าโล่ง ทั้งคู่ก็หยุดชะงักด้วยความตกตะลึง ยืนก้มหน้านิ่งสลดอยู่ครู่หนึ่ง เพราะดูเหมือนจะเป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งสองแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

“โอเอ๋ย!” เลโกลัสร้อง เดินมาหยุดอยู่ข้างอารากอร์น “เรามัวแต่ไล่ล่าพวกออร์คอยู่ในป่า เราน่าจะมาที่นี่ พอได้ยินเสียงแตร เราก็มารมา--แต่ดูเหมือน

จะสายเกินไป เกรงว่าพวกท่านจะได้รับบาดเจ็บสาหัส”

“โบโรเมียร์สิ้นใจแล้ว” อารากอร์นตอบ “ข้าไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร เพราะข้าไม่ได้อยู่กับเขาที่นั่นด้วย เขาเสียชีวิตเพราะพยายามช่วยป้องกันพวกฮอบบิทระหว่างที่ข้าขึ้นไปบนภูเขา”

“ฮอบบิท!” กิมลีร้อง “แล้วพวกนั้นอยู่ที่ไหน โฟรโดอยู่ที่ไหน”

“ข้าไม่รู้!” อารากอร์นตอบอย่างอ่อนล้า “ก่อนนั้นใจโบโรเมียร์บอกข้าว่าพวกฮอบบิทถูกออร์คจับตัวไป แต่ข้าใจว่ายังมีชีวิตอยู่ ข้าส่งโบโรเมียร์ไปคอยติดตามเมอร์รี่กับปีปิ้น แต่ข้าไม่ทันถามเขาว่าโฟรโดกับแซมถูกจับไปด้วยหรือไม่ ทุกอย่างที่นี่ล้วนผิดพลาดไปเสียหมด ตอนนี้เราจะทำอะไรต่อไปดี”

“ก่อนอื่นเราต้องจัดการเรื่องศพเสียก่อน” เลโกลัสบอก “จะปล่อยให้โบโรเมียร์นอนตายปะปนอยู่กับซากศพออร์คพวกนี้ไม่ได้”

“แต่เราต้องเร่งมือเข้า” กิมลีว่า “โบโรเมียร์คงไม่ต้องการให้เราโอ้อวดอยู่ที่นี้ถ้าพวกฮอบบิทยังไม่ตาย เราก็คงต้องรีบไล่กวาดไอ้ฝูงออร์คนั่น”

“แต่เราไม่รู้ว่าโฟรโดถูกจับตัวไปด้วยหรือไม่” อารากอร์นพูด “มันกลายเป็นว่าเรากำลังจะทิ้งโฟรโดไปอย่างนั้นหรือ เราต้องค้นหาเขาก่อนรีเปล่า เรื่องนี้เชื่อว่าจะตัดสินใจได้ง่ายๆ!”

“ถ้ามันก็ทำในสิ่งที่ต้องทำก่อนเถอะ” เลโกลัสเสนอแนะ “เราไม่มีเวลาหรือเครื่องมือเครื่องมือที่จะขุดหลุมฝังศพเพื่อนของเราให้สมเกียรติ เราน่าจะก่อกินคลุ่มร่างเขา”

“งานใหญ่เสียวละนั้น แคมกิ้นเวลาน่าดูชม ก้อนหินที่เราจะใช้ได้อยู่ใกล้ที่สุดก็ที่ริมแม่น้ำโน่น” กิมลีว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็วางร่างเขาลงในเรือพร้อมอาวุธคู่ตัวกับอาวุธศัตรูที่เขาสังหารได้” อารากอร์นว่า “เราจะส่งโบโรเมียร์ไปสู่เรารอส มอบเขาให้แก่อันดูอิน สายน้ำแห่งกอนดอร์จะพิทักษ์ปกป้องเขา อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ให้สัตว์ร้ายมาแผ้วพานกระดูกเขาให้เสื่อมเกียรติ”

ทั้งสามช่วยกันตรวจดูซากศพออร์คอย่างรวดเร็ว พลางเก็บรวบรวมดาบ
หมวกเกราะ และโล่แตกหักมากองรวมกัน

“ดูนี่สิ!” อารากอร์นร้อง “เราพบอะไรเข้าแล้ว!” เขาหยิบมีดแบนใหญ่
ดุนลงกลางท้องปนแดงสองเล่มออกมาจากกองอาวุธดำทึมของออร์ค เมื่อค้น
ต่อไปก็พบปลอกสีกาแฟพลอยแดงเม็ดเล็กๆ “นี่ไม่ใช่อาวุธออร์ค!” อารากอร์น
บอก “แต่เป็นของฮอบบิท คงถูกพวกออร์คแย่งเอามา แต่พวกมันไม่กล้าเก็บไว้
เพราะรู้อยู่แล้วว่านี่คือมีดซึ่งมนุษย์เวสเทิร์นเนสทำขึ้น เป็นมีดอาถรรพณ์สำหรับออร์ค
ถ้าเพื่อนๆ ของเรายังมีชีวิตอยู่ ก็คงไร้อาวุธป้องกันตัว ข้าจะนำมีดสองเล่มนี้
ติดตัวไปด้วย หวังว่าข้าคงมีโอกาสสมอบมันคืนแก่เจ้าของ”

“ส่วนข้าจะขอเก็บลูกธนูทุกดอกที่พบ” เลโกลัสว่า “เพราะลูกธนูของข้า
ไม่เหลือติดกระบอกเลย” เอลฟ์หนุ่มตรวจดูกองอาวุธและพื้นดินโดยรอบ พบ
ลูกธนูจำนวนมากยังใช้การได้อยู่ มีลำธนูยาวกว่าปกติที่พวกออร์คเคยใช้ เขา
ตรวจดูอย่างละเอียด

อารากอร์นมองดูกองซากศพออร์คแล้วกล่าวว่า “มีหลายตัวไม่ได้มาจาก
มอร์ดอร์ บางตัวมาจากเทือกเขามิสตี้ทางเหนือ นั่นเป็นความรู้ที่ข้าพอจะมีอยู่บ้าง
เกี่ยวกับออร์คและเผ่าพันธุ์ของมัน มีบางตัวที่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน อาวุธของมัน
ไม่เหมือนอาวุธทั่วไปที่พวกออร์คชอบใช้”

มีออร์คสี่ศพ ร่างใหญ่โต ตัวดำ หางตาชี้ ขาโต มือใหญ่ อาวุธที่ใช้คือ
ดาบสั้นใบดาบใหญ่ ไม่ใช่ดาบโค้งอย่างปกติทั่วไป สะพายคันธนูทำจากไม้ยว
ขนาดและรูปร่างคล้ายคันธนูของพวกมนุษย์ บนโล่มีตราประหลาดรูปมือเล็กๆ
สีขาวอยู่กลางทุ่งดำทึมนี้ หมวกเกราะด้านหน้ามีตัวอักษรเซ ซ ทำด้วยโลหะ
สีขาวติดอยู่

“ข้าไม่เคยเห็นตราแบบนี้มาก่อน” อารากอร์นสงสัย “มันหมายถึงอะไร”

“ง่ายนิดเดียว” กิมลีว่า “ตัว ซ ก็เซารอนไงล่ะ”

“เป็นไปได้!” เลโกลัสแย้ง “เซารอนไม่ใช่ตัวอักษรเอลฟ์”

“เซารอนไม่เคยออกนามของมัน ทั้งไม่อนุญาตให้ใครขีดเขียนหรือเอ่ยถึง

เป็นอันขาด” อารากอร์นอธิบาย “มันไม่ใช่สีขาวเป็นสัญลักษณ์ด้วย ออร์คในอาณัติของบาร์ดัวร์จะใช้สัญลักษณ์เป็นรูปดวงตาสีแดง” เขายืนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดว่า “ข้าเดาว่า ช ย่อมาจากชาธูมาน มีสิ่งอุบาทว์ชาติชั่วเกิดขึ้นในไอเซนการ์ด แผ่นดินตะวันตกไม่ปลอดภัยอีกต่อไปแล้ว เป็นอย่างที่แกนดัลฟกลัวไม่มีผิด ชาธูมานพอมดคดข้อนั้นต้องรู้ข่าวการเดินทางของเราด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เขาอาจรู้ด้วยซ้ำว่าแกนดัลฟเสียชีวิตแล้ว ผงออร์คที่ตามเรามาจากมอเรียคงรอดพ้นมือกองลาดตระเวนลอริเอน หรือไม่พวกมันก็อาจจะอ้อมไปใช้เส้นทางอื่นตัดลงใต้ไปจนถึงไอเซนการ์ด พวกมันเดินทางได้เร็วมาก แต่ชาธูมานมีวิธีหาข่าวได้หลายทาง จำนวนที่เราเห็นได้ไหม”

“เราไม่มีเวลาจะมานั่งไขปริศนานะ” กิมลีเตือน “มาช่วยกันแบกร่างโบโรเมียร์ไปเถอะ!”

“แต่หลังจากนั้นเราต้องใคร่ครวญเรื่องนี้ ถ้าต้องการตัดสินใจเลือกทางที่ถูกต้อง” อารากอร์นว่า

“บางทีทางเลือกที่ถูกต้องอาจจะไม่มีก็เป็นได้” กิมลีพิมพ์

คนแคระใช้ขวานจามกิ่งไม้ลงมาหลายกิ่ง นำมาผูกกันเข้าด้วยสายธนูแล้วใช้เลื่อยคลุมปูแผ่น ร่องของโบโรเมียร์ถูกนำมาย้อมริมตลิ่งบนแคร่ไม้ซึ่งสร้างขึ้นอย่างหยาบๆ นี้ พร้อมด้วยอาวุธจากชัยชนะครั้งสุดท้ายซึ่งทั้งสามคนช่วยกันเลือกมาเพื่อส่งไปพร้อมกับร่างของเขา ระยะทางจากป่าไปถึงริมแม่น้ำไมโกลนิก แต่ทั้งสามก็พบว่าไม่ใช่หาง่าย เนื่องจากโบโรเมียร์มีร่างสูงใหญ่ทีเดียว

อารากอร์นคอยอยู่ที่ริมแม่น้ำ ฝ้าแคร่ศพของโบโรเมียร์ไว้ ขณะที่เลโกลัสกับกิมลีเร่งฝีเท้ากลับไปยังพาร์ธกาเลน ระยะทางอยู่ในราวหนึ่งไมล์เศษๆ จึงกินเวลานานพอดูว่าทั้งคู่จะกลับมาพร้อมกับเรือสองลำพายเลียบฝั่งมาอย่างรวดเร็ว

“มีเรื่องประหลาดจะเล่าให้ฟัง!” เลโกลัสพูด “มีเรือเหลืออยู่แค่สองลำบนตลิ่ง อีกลำหายไปโดยไร้ร่องรอย”

“มีพวกออร์คอยู่ที่นั่นบ้างรึเปล่า” อารากอร์นถาม

“เราไม่พบร่องรอยพวกมัน” กิมลีตอบ “ถ้าพวกมันไปที่นั่น ก็น่าจะขโมย

เรือเราไปแล้ว หรือไม่ก็ทำลายเรือกับข้าวของทิ้ง”

“ข้าจะตรวจดูพื้นดินแถวนั้นตอนเรากลับไป” อารากอร์นบอก

ทั้งสามวางโบโรเมียร์ลงกลางลำเรือซึ่งจะนำร่างของเขาไป เลือคลุ่มเอลฟ์ และผู้ดีสีเทาพับม้วนธงไว้ใต้ศีรษะ ผมดำยาวสาบเรียบเสมอไหล่ เข็มขัดทองแห่ง ลอรีเอนาวาวับอยู่รอบบั้นเอว หมวกเกราะวางไว้ข้างกาย แตรเขาสัตว์แต่กยับ สองท่อนและด้ามดาบกับใบดาบหักวางพาดบนटक ส่วนดาบของพวกออร์ควาง อยู่แทบเท้า จากนั้นก็ผูกหัวเรือเข้ากับท้ายเรืออีกลำ แล้วพาร่างโบโรเมียร์ออก จากฝั่งไปสู่แม่น้ำ ต่างพายเรือเลียบฝั่งอย่างเคร่งครัด แล้วจึงเบนหัวเรือเข้าสู่ ร่องน้ำเชี่ยว ผ่านเนินเขียวข่มพาร์ธกาเลน สันเขาสูงชันของโกลบรันเดียร์สว่าง เรืองรองอยู่กลางแดด ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน เมื่อล่องลงไป ละอองน้ำจาก เรารอสส์พัดฟุ้งกระจายตั้งโอบหมอกสีทองอยู่เบื้องหน้า เสียงก็ก้องของน้ำตก ดังสนั่นหวั่นไหวอยู่ในสายลมอันสงบนิ่ง

ทั้งสามปล่อยเรือบรรทุกร่างไร้ชีวิตของโบโรเมียร์ลอยไปตามกระแสน้ำ อย่างเคร่งครัด โบโรเมียร์ทอดร่างอย่างสงบล่องลอยไปบนอ้อมกอดของสายน้ำ กระแสน้ำรับร่างเขาไว้ ในขณะที่ทั้งสามคนพายเรือกลับ ร่างของโบโรเมียร์ก็ลอย ผ่านไป และเรือค่อยๆ ลอยห่างไปอย่างช้าๆ กลายเป็นจุดดำตัดกับไอแดดสีทอง อร่าม แล้วทันใดเรือก็ล hany ไปจากสายตา เรารอสส์คำรามเรื่อยไปไม่หยุดยั้ง สายน้ำพัดพาโบโรเมียร์บุตรแห่งเดเนธอร์ไปแล้ว และจะไม่มีผู้ใดในมินาสทิริธ แลเห็นเขายืนอยู่บนปราสาทขาวในยามเช้าดั่งเช่นที่เคยเห็นอีกต่อไป แต่ทว่าใน กอนดอร์มีเรื่องเล่าสืบมาในชั้นหลังว่า มีเรือเอลฟ์ลำหนึ่งลอยผ่านน้ำตกและห้วง กระแสน้ำซึ่งแตกกระเซ็นเป็นฟองฟุ้ง นำร่างของโบโรเมียร์ล่องผ่านออสกิลเลียธ และปากแม่น้ำอันกว้างใหญ่ของอันดูอินไปสู่มหาสมุทรภายใต้หมู่ดาวแห่งรัตติกาล

สามสหายนั่งเฝ้าอยู่นาน ทอดสายตาตามร่างของโบโรเมียร์จนลับตา ครั้นแล้วอารากอร์นจึงเอ่ยขึ้นว่า “ผู้คนคงเฝ้ามองหาเขาจากปราสาทขาว แต่

โบโรเมียร์จักไม่หวนคืนมาจากขุนเขาหรือท้องทะเล” แล้วอารากอร์นจึงเริ่มครวญเพลงขึ้นซ้ำๆว่า

ละลิวทิวทุ่งไรอัน สะพรั่งทะเลหญ้างาม
ลมตะวันตกครวญคราง พร่างพรูสู่กำแพงนครา
“โอ้ สายลมผู้วเนจรแห่งปัจฉิม ณ ราตรีนี้ท่านมีข่าวใด
ภายใต้แสงเดือนและดารา ท่านแลเห็นโบโรเมียร์ผู้สูงส่งหรือไม่เจ้าข้า”
“ข้าเห็นเขาควบชี้อาซา ข้ามสยธรากร้างทั้งเจ็ด
ระเห็จระหนท่องถิ่นร้าง สู่เงื่อนถการแห่งแดนเหนือ แล้วข้าก็มิได้เห็น
เขาอีกเลย

บางทีสายลมเหนืออาจจักได้ยินเสียงเตลรของบุตรแห่งเดนธอร์”
“โอ้ โบโรเมียร์เจ้าเอ๋ย! จากกำแพงนครา ข้าเฝ้าแลหา
ทว่าเจ้ามิได้กลับมาจากถิ่นร้างพนาไพร”

จากนั้นเลโกลัสก็ร้องว่า

จากปากสมุทรใหญ่ ลมทะเลใต้โบกโบย ข้ามขีดหินผาและสันทราย
นำเสียงร้องของนกนางนวลแว่วครวญเหนือประตุนครา
“โอ้ ลมทะเลใต้เอ๋ย มีข่าวใดเลยในยามตะวันตก
โบโรเมียร์ผู้แสนสง่าอยู่หนใดเล่าหนา ไยเขาจึงล่าช้า ข้าห้วงหาอนาทร”
“แห่งหนตำบลใด อย่าได้ถามไถ่--ร้างไร้ชีวนอนเอนกอนันต์ทอดกาย
ภายใต้ท้องฟ้าพายุคลั่ง ชายหาดสะอาดขาวและครึ้มดำ
วิญญาณนับพันดำดิ่งสู่มหาซาลลัย
อันข่าวคราวทุกสิ่งไป โปรดชักใช้ไต่ถามสายลมเหนือ!”
“โอ้ โบโรเมียร์เจ้าเอ๋ย! ถนนแล่นเลยสู่แดนใต้จากประตุนครา
ทว่าเจ้ามิได้กลับมาจากทะเลเหวว่าแว่วเสียงสกุณางนวล”

อารากอร์นร้องรับอีกครั้งว่า

จากประตูแห่งราชันย์ สายลมเหนือครวญครื้น น้ำตกครืนคำราม
ยะเยือกเสียงแทรกกังวานสะท้อนหอคอยก้องไกล
“โอ้ สายลมเหนือผู้ยิ่งใหญ่ มีข่าวใดเล่าจากอุดร
โบโรเมียร์ผู้หาญกล้าล่วงลอบทจร เป็นตายร้ายดีอะไร”
“ข้าได้ยินเสียงเขาร้อง ต่อสู้กระหน่ำศัตรู ภายใต้ภูผาอะมอนเฮน
โล่แตกยับ ดาบบินหัก สหายรักนำร่างเขาสู่สายธาร
ศิระตะนง ดวงหน้าองอาจ หอดกยาพาพิทวิญญาน
และเรารอส น้ำตกเรารอสอันเรื่อรลง พัดพาเขาสู่อ้อมกอดชั่ววันจันทร์”
“โอ้ โบโรเมียร์เจ้าเอ๋ย! ป้อมปราการพิทักษ์ภัยจักเหลือไว้ศัตรู
สู่ น้ำตกเรารอสอันเรื่อรลง ตราบจนวันโลกมลาย”

ทั้งสามสหายจบเพลงลง ครั้นแล้วจึงบ้ายเรือกลับลำ พายทวนน้ำอย่าง
สุดกำลังกลับขึ้นไปยังพาร์ธกาเลน

“พวกท่านทั้งลมตะวันตกไวให้ข้า” กิมลีว่า “แต่ข้าจะไม่เอ่ยถึงมันเป็น
อันขาด”

“ถูกแล้วที่ทำเช่นนั้น” อารากอร์นตอบ “ในมินาสทิริธ ผู้คนที่นั่นเย็นหยด
ทำผลญต่อลมตะวันตก แต่พวกเราจะไม่ไต่ถามข่าวคราวจากมัน บัดนี้โบโรเมียร์
ก็ได้ไปตามทางของเขาแล้ว พวกเราจะต้องรีบตัดสินใจเลือกทางของเราต่อไป”

อารากอร์นก้มๆ เงยๆ อยู่เหนือพื้นดิน ตรวจดูพื้นหญ้าเขียวข่มอย่าง
รวดเร็ว แต่ถึถ้วน “ไม่มีพวกออร์คมาแถวนี้” เขาพูด “แน่เสียยิ่งกว่าอะไร
ทั้งหมด มีรอยเท้าของพวกเรเดินไปเดินมาอยู่ตรงนี้ แต่ข้าบอกไม่ได้ว่ามีสออบบิท
คนไหนกลับมาที่นั่นบ้างนับตั้งแต่เราออกตามหาโฟรโด” อารากอร์นเดินกลับไป
ที่ตลิ่งบริเวณที่ธารน้ำพุไหลลงสู่แม่น้ำ “มีรอยเท้าชัดเจนอยู่ตรงนี้” เขาพูด
“มีสออบบิทคนหนึ่งเดินลงไปใต้น้ำแล้วกลับขึ้นมาใหม่ แต่ข้าบอกไม่ได้ว่านาน

เท่าไรแล้ว”

“เราจะอ่านรอยพวกนี้ไปทำไม” กิมลีถาม

อารากอร์นไม่ได้ตอบโดยทันที แต่เดินกลับไปบริเวณที่ปักแล้วตรวจดูซ้ำของต่างๆ “มีของสองห่อหายไป” เขาบอก “ห่อหนึ่งเป็นของแซมแน่นอน เพราะมันค่อนข้างใหญ่และหนักเอากการ นี่คงเป็นคำตอบของเรื่องทั้งหมด โฟรโดลงเรือหนีเราไปพร้อมกับแซม โฟรโดจะต้องกลับมาที่นี่ตอนที่พวกเรากลับไปตามหาเขา ข้าพบแซมกำลังเดินขึ้นเขาและบอกให้แซมตามขึ้นไป แต่แซมก็ไม่ได้ทำ เขาคงเดาใจนายออกและกลับมาที่นี่ทันก่อนที่โฟรโดจะหนีไป โฟรโดคงลำบากใจมากที่จะทิ้งแซมไว้!”

“แต่เขาทิ้งเราไปโดยไม่บอกสักคำ” กิมลีว่า “เป็นการกระทำที่พิลึกล้นดี!”

“และกล้าหาญชาญชัยอย่างยิ่ง” อารากอร์นว่า “ข้าคิดว่าแซมพูดถูก โฟรโดไม่ต้องการพาเพื่อนๆ ไปเผชิญความตายในมอร์ดอร์พร้อมกับเขา เขารู้ว่าเขาต้องไปตามล่าพ้ง มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นหลังจากที่เขาแยกจากเรา ทำให้เขาเอาชนะความกลัวและความลังเลใจได้”

“โฟรโดอาจพบพวกออร์คเข้า เขาก็เลยหนีเตลิดไป” เลโกลัสเดา

“เขาหนีไป นั่นใช่แน่” อารากอร์นตอบ “แต่ข้าคิดว่าไม่ใช่เพราะพวกออร์ค” อารากอร์นไม่ได้บอกออกไปว่า สาเหตุที่ทำให้โฟรโดตัดสินใจหนีไปอย่างกะทันหันซึ่งเขาคิดอยู่ในใจคืออะไร เขาเก็บคำพูดสุดท้ายก่อนสิ้นใจของโบโรเมียร์ไว้เป็นความลับต่อมาอีกนาน

“เอลละ อย่างน้อยตอนนี้เรื่องก็กระจ่างขึ้นมาก” เลโกลัสว่า “โฟรโดไม่ได้อยู่ทางฝั่งนี้ของแม่น้ำแล้ว มีเขาเพียงคนเดียวที่จะเอาเรือไปได้ และแซมก็อยู่กับโฟรโด เพราะแซมเป็นคนเดียวที่จะเอาห่อของของตัวเองไป”

“ถ้าฉันเราก็มีทางเลือกอยู่สองทางคือ จะลงเรือลำที่เหลืออยู่นี้ไปตามหาโฟรโด หรือจะไล่ตามออร์คฝูงนั้นไป” กิมลีว่า “แต่รู้สึกความหวังมันจะริบหรี่ทั้งคู่ เราเสียเวลาช่วงที่มีค่าที่สุดไปแล้ว”

“ขอข้าคิดดูก่อน!” อารากอร์นพูด “คราวนี้ขอให้ข้าตัดสินใจได้ถูกต้อง

และแปรเปลี่ยนโชคชะตาแห่งวันอันเลวร้ายนี้ด้วยเถิด!” เขายืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็กล่าวว่า “ข้าจะตามล่าผูลูธอร์คนั้น ที่จริงข้าน่าจะเป็นคนนำทางโฟรโด ไปมอร์ดอร์และอยู่กับเขาจนถึงที่สุด แต่ถ้าข้าไปตามหาโฟรโดตอนนี้ ก็เท่ากับ ทิ้งฮอบบิทอีกสองคนให้ทุกข์ทรมานจนถึงตาย ในที่สุดเสียงร้องจากหัวใจข้า ก็ดังชัดเจน ชะตากรรมของผู้ถือแหวนไม่ได้อยู่ในมือข้าอีกต่อไป คณะเดินทาง ของเราจบสิ้นเพียงเท่านี้ แต่ถึงอย่างไรเราสามคนที่เหลือก็ไม่อาจทอดทิ้งมิตรสหายไปตามยถากรรม ในเมื่อเรายังมีกำลังพอที่จะช่วยพวกเขาได้ มาเถอะ! เราจะออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้นี้ ทั้งข้าของทั้งหมดที่ไม่จำเป็นต้องใช้ไว้ที่นี่! เรา จะไล่กวาดผูลูธอร์คนั้นไปทั้งกลางวันกลางคืน!”

ทั้งสามลากเรือลำสุดท้ายขึ้นจากน้ำ แล้วช่วยกันยกไปซ่อนไว้ในพงไม้ นำข้าของที่ไม่จำเป็นต้องใช้และไม่สามารถเอาติดตัวไปด้วยได้มากองไว้ใต้ลำเรือ จากนั้นก็ออกเดินทางจากพาร์ธากเลน เมื่อมาถึงกลางป่าซึ่งโบโรเมียร์เสียชีวิต เวลาบ่ายก็ล่วงไปจนเกือบเย็นแล้ว ที่นั่นทั้งสามหาร่องรอยพวกออร์คพบโดย ไม่ยาก

“ไม่มีใครทิ้งรอยไว้มากเท่าเจ้าพวกนี้” เลโกลัสว่า “ดูเหมือนมันจะเที่ยว หวดซ้ายป่ายขวาทำลายทุกอย่างที่องกาม ไม่เว้นแม้แต่สิ่งที่อยู่นอกเส้นทาง ของมัน”

“แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เดินทางได้เร็วเหลือกำลัง” อารากอร์นพูด “ข้า ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยอีกต่างหาก อีกไม่ช้าเราก็ต้องแกะรอยมันในพื้นที่ซึ่งเป็น ภูเขาโล้ง”

“ตามมันไป!” กิมลีว่า “คนแคระก็เดินทางได้เร็วเหมือนกัน แถมยัง เหนื่อยช้าไม่แพ้พวกออร์ค แต่นั่นมันคงจะทิ้งเราไปไกลสุดกู่แล้วละมัง เพราะ พวกมันล่องหน้าเราไปก่อนตั้งนาน”

“ถูกแล้ว ตามมันไป” อารากอร์นพูด “ขอให้พวกเรามีความทรหดอดทน เหมือนคนแคระ เราจะแกะรอยตามล่าพวกมันไป ไม่ว่าจะมีความหวังไม่ก็ตาม และ

ถ้าเราเดินทางได้เร็วกว่ามันละก็ พวกมันจะต้องเสียใจแน่! เราจะทำให้การไล่ล่าครั้งนี้ระบือลือลั่นในหมู่ชนทั้งสามของเรา เอลฟ์ คนแคระ และมนุษย์ เอาละ! สามสหายนายพรานออกเดินทางได้!”

เขาแผ่นโผนออกไปประหนึ่งกางพุงทะยานผ่านหมู่ไม้ นำทางเรื่อยไปอย่างรวดเร็วไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเมื่อหัวใจของเขาได้ตกลงปลงใจแล้ว ป่าละเมาะริมทะเลสาบถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ทั้งสามพายปืนขึ้นลาดเขาทอดยาวทะมึนดำตัดกับท้องฟ้า ซึ่งบัดนี้กลายเป็นสีแดงฉานในยามอาทิตย์อัสดง สनธยามาถึง สามสหายผ่านเข้าสู่เงามืดของภูมิประเทศอันเป็นภูเขารูขรุขระ

บทที่ ๒

ทหารม้าโรมัน

ความมืดทวีขึ้นทุกขณะ หมอกปกคลุมอยู่เบื้องหลังท่ามกลางดงไม้ซึ่งอยู่ต่ำลงไปและจับครึ้มอยู่บนชายฝั่งอันเลือนรางของอันดูลิน แต่ทว่าท้องฟ้าสดใสไร้เมฆหมอก ดาวขึ้นแล้ว จันทรเสี้ยวกำลังคล้อยไปทางตะวันตก เงามตะคุ่มของหินผาดำทะมึน ทั้งสามมาถึงเชิงเขาและผ่นผืนให้ลงเนื่องจากร่องรอยต่างๆ ไม่ง่ายที่จะติดตามอีกต่อไป ทิวเขาเอมิเนียลบริเวณนี้ทอดตัวจากเหนือจรดใต้เป็นแนวสันยาวคดเคี้ยวสองแนว ลาดเขาปากตะวันตกของแต่ละสันนั้นทั้งสูงชันและขรุขระ ส่วนทางฝั่งตะวันออกราบเรียบกว่า และมีหุบเขาแคบๆ กับโตรกธารอยู่หลายแห่ง ตลอดคันทั้งสามบุกฝ่าเข้าไปในดินแดนอันทุรกันดารนี้ ปายป็นขึ้นสู่สันเขายอดแรกซึ่งสูงที่สุด แล้วไต่ลงสู่ความมืดของหุบผาลึกคดเคี้ยวทางอีกฟากหนึ่ง

ที่นั่นในยามสัต์เยือกเย็นก่อนรุ่งอรุณ ต่างนอนพักผ่อนชั่วคราว ดวงจันทร

ลับฟ้าไปนานแล้ว ดาวกะพริบอยู่เหนือศีรษะ แสงอรุณรุ่งรางยังไม่ปรากฏเหนือ
ทิวเขาทะเลเบื้องหลัง ช่วงขณะหนึ่งอารากอร์นรู้สึกสับสน รอยเท้าของฝูงออร์ค
หายลงไปในหุบเขา แต่เมื่อไปถึงที่นั่น ร่องรอยต่างๆ ก็อันตรธานไปหมด

“ท่านคิดว่าพวกมันไปทางไหน” เลโกลัสถาม “บายหน้าขึ้นเหนือไปใช้
เส้นทางที่ลัดกว่าตัดสู่ไอเซนการ์ดหรือฟังก์กอร์น หากว่านั่นคือจุดหมายของมันเป็น
อย่างที่คาดการณไว้ หรือว่ามุ่งหน้าลงใต้ไปยังแม่น้ำเอ็นท์วอซ”

“มันจะไม่ไปที่แม่น้ำนั้น ไม่ว่าจุดหมายของมันจะเป็นอะไร” อารากอร์น
ตอบ “ถ้าทุกอย่างในโรฮันยังปกติและพ้อมดซารูมานไม่ได้ทวีฤทธิ์เดชมากขึ้น
กว่าเดิม พวกมันทั้งฝูงคงพยายามหาทางลัดที่สั้นที่สุดตัดผ่านทุ่งโรเธียร์ริม
เพราะฉะนั้นเราจะมุ่งหน้าขึ้นเหนือ!”

หุบเขาทอดตัวคล้ายร่องหินขรุขระอยู่ระหว่างแนวสันผา มีลำธารสายหนึ่ง
ไหลชอกซอนท่ามกลางก้อนหินใหญ่น้อยอยู่ที่ก้นหุบเขา ทางขวามือเป็นหน้าผา
เงื้อมชัน ส่วนทางซ้ายลาดเขาสีเทาทอดสูงสลับอยู่ในรัตติกาลยามใกล้รุ่ง ทั้งสาม
เดินทางขึ้นเหนือมาได้ประมาณหนึ่งไมล์ อารากอร์นกำลังก็มั่งรางวัลตรวจหาร่องรอย
บนพื้นดิน ท่ามกลางชอกเขาและโตรกธารซึ่งทอดขึ้นสู่สันเขาตะวันตก เลโกลัส
อยู่ห่างออกไปข้างหน้าไม่กี่โกลน ทันใดนั้นเอลฟ์หนุ่มก็ส่งเสียงร้องเรียก อีก
สองสหายจึงวิ่งไปหา

“ข้าพบร่องรอยที่เราตามล่าแล้ว” เลโกลัสบอก “ดูนี่สิ!” เขาชี้มือไป
อารากอร์นกับกิมลิจึงเห็นว่า สิ่งแรกที่เมื่อแรกเข้าใจว่าเป็นก้อนหินอยู่ตรงเชิงเขา
แท้จริงคือซากศพกองทับถมกันอยู่ ออร์คห้าตัวนอนตายจมกองเลือดอยู่ที่นั่น
ถูกฟันแทงบาดแผลเหวอะหวะ มีสองตัวศีรษะขาดจากร่าง พื้นดินบริเวณนั้น
ชุ่มโชกไปด้วยเลือดสีดำ

“ปริศนาอีกข้อละ!” กิมลิจูต “แต่เราต้องรอให้สว่างกว่านี้จึงจะเห็นได้ถนัด
และเราก็รอไม่ได้เสียด้วย”

“แต่ดูเหมือนเราจะยังไม่หมดหวัง ไม่ว่าจะพบปริศนาข้อนี้ออกมาอย่างไร”

เลโกลัสว่า “ศัตรูของออร์คก็น่าจะเป็นมิตรของพวกเรา มีใครอาศัยอยู่ในภูเขาแถบนี้บ้าง”

“ไม่มี” อารากอร์นตอบ “ชาวโรเฮียร์ริมนไม่ค่อยมาแถวนี้ และที่นั่นก็อยู่ไกลจากมินาสทิริธ อาจจะมียักษ์บางกลุ่มมาที่นั่นเพื่อล่าอะไรบางอย่างด้วยเหตุผลที่เราไม่รู้ แต่ข้าคิดว่าไม่น่าจะใช้”

“แล้วท่านคิดว่ามันเป็นอย่างไรล่ะ” กิมลิสงสัย

“ข้าว่าออร์คฝูงนี้จะต้องมีหนอนบ่อนไส้มาด้วย” อารากอร์นว่า “ศพที่ตายเป็นออร์คจากทางเหนือ ไม่มีออร์คตัวโตๆที่ใช้ตราแปลกๆนั้นเลยสักตัวเดียว คงมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันเกิดขึ้น ข้าเดาจากรูปการณ่นั้นไม่ใช่เรื่องประหลาดสำหรับออร์คพวกนี้ มันอาจโต้เถียงกันเรื่องเส้นทางที่จะไป”

“หรือไม่ก็เถียงกันเรื่องเชลยที่จับได้” กิมลิพูด “หวังว่าเมอร์รี่และปีปปีนคงไม่มาพบจุดจบเข้าที่นี้ด้วย”

อารากอร์นตรวจดูพื้นดินเป็นบริเวณกว้าง แต่ไม่พบร่องรอยอื่นๆของการต่อสู้อีก ทั้งสามคนเดินทางต่อไป ท้องฟ้าเบื้องตะวันออกเริ่มสว่างรำไร ดาวลับหายไปที่ละดวง แสงสลัวสีเทาค่อยๆรุ่งรางขึ้น ขึ้นเหนือมาได้ไม่กี่ไกลก็พบซอกผาแห่งหนึ่ง มีลำธารเล็กๆไหลคดเคี้ยวเซาะผ่านพื้นหินลงมาในหุบผามีพุ่มไม้ขึ้นอยู่ประปรายและกอหญ้าขึ้นเป็นหย่อมอยู่ตามริมผาทั้งสองด้าน

“อ้อ! ในที่สุดก็พบ!” อารากอร์นร้อง “นี่ไง รอยเท้าที่เราหา! ขึ้นไปตามร่องน้ำนี่คือทางที่พวกออร์คใช้หนี หลังจากเกิดเรื่องโต้เถียงกัน”

ทั้งสามเลี้ยวออกจากหุบเขา บ่ายหน้าไปตามเส้นทางใหม่นี้อย่างรีบเร่ง กระโดดจากก้อนหินก้อนหนึ่งไปอีกก้อนหนึ่งราวกับมีเรียวแรงสดชื่นขึ้นจากการพักผ่อนตอนกลางคืน ในที่สุดก็มาถึงยอดเขาสีเทา สายลมอ่อนเยือกเย็นยามรุ่งอรุณพัดอุ้มมาวูบหนึ่ง ต้องเรื้อนผมและเสื้อคลุมปลิวพะยิบพะยาบ

เมื่อหันกลับไปมองข้ามแม่น้ำ ก็แลเห็นทิวเขาซึ่งอยู่ไกลๆสว่างเรืองรองขึ้น แสงอรุณสาดสู่ท้องฟ้า ขอบสีแดงของดวงอาทิตย์โผล่ขึ้นเหนือไหล่เขาของ

แผ่นดินมรณะ ส่วนทางทิศตะวันตก โลกยังคงทอดตัวสงบนิ่งสลับ ทว่าในขณะที่
ที่มองดูอยู่นั้น เงามืดแห่งราตรีก็มลายไป สีสันของโลกลายตื่นคืนมาอีกครั้ง
สีเขียวแผ่เหนือท้องทุ่งกว้างไรอัน หมอกขาวพราวอยู่ในหุบห้วย ไกลออกไปทาง
ซ้ายราวเก้าสิบไมล์หรือกว่านั้น เพื่อที่เขาชาวสีน้ำเงินอมม่วงทุ่งทะยานขึ้นสู่ยอด
ซึ่งปกคลุมด้วยหิมะวาววม แดงเรื่ออยู่ในแสงสีกุหลาบยามรุ่งอรุณ

“กอนดอร์! กอนดอร์!” อารากอร์นร่ำร้องอยู่ในใจ “ข้าปรารถนาจะกลับไป
ไปเห็นเจ้าในยามสงบสุขอีกครั้ง! ทว่าเส้นทางของข้ายังไม่ได้มุ่งหน้าลงใต้ไปสู่
กระแสน้ำอันเรืองรองของเจ้า

กอนดอร์! กอนดอร์! จากทะเลสู่ภูผาใหญ่!
ลมตะวันตกพรมผ่าน พกพาเงินไสว
งามดังสายพิรุณเรืองรอง ณ ราชอุทยานแห่งเวียงชัย
โอ ปราการเกริกไกร! ปราสาทขาว! มงกุฎปีกและบัลลังก์ทองคำ
โอ กอนดอร์ กอนดอร์! มนุษย์จักได้แลเห็นอีกฤกษ์ไหม่
พกพาเงินอันงามวิไล ฤกลมตะวันตกโบกโบยผ่านไป
จากภูผาใหญ่สู่ทะเล

“เรารีบเดินทางกันต่อเถิด!” เขาพูดพลางละสายตาจากทางใต้ มองไปสู่
ทิศตะวันตกเฉียงเหนือตามเส้นทางซึ่งจะต้องย่ำต่อไป

สันเขาที่ยื่นอยู่ทอดชันลงใต้ฝ่าเท้า ต่ำลงไปราวหนึ่งร้อยยี่สิบฟุต หรือ
กว่านั้น ขึ้นหินกว้างใหญ่ขรุขระหักดิ่งลงไปเป็นหน้าผาสูง ซึ่งถูกขนานนามว่า
ปราการบูรพาแห่งไรอัน ทิวเขาเอมิเนมูอิลสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น และทุ่งหญ้า
เขียวชอุ่มของชนชาวโรเธียร์ริมแผ่กว้างอยู่เบื้องหน้าออกไปจนสุดสายตา

“ดูนั่น!” เล็กัสร้อง ชี้อ้อมไปบนท้องฟ้าซีดๆเหนือศีรษะ “นกอินทรี
อีกแล้ว! บินอยู่สูงลิ่วทีเดียว ดูเหมือนตอนนี้มันกำลังบินกลับไปทางเหนือด้วย

ความเร็วจี๋ คูลี!”

“ข้ามองไม่เห็นหรอก เลโกลัสเพื่อนยาก” อารากอร์นว่า “มันคงบินอยู่สูงลิบ อยากรู้ว่ามันมาทำอะไร ถ้ามันเป็นตัวเดียวกับที่เราเห็นเมื่อวันก่อนแต่นั้น! ข้าเห็นอะไรบางอย่างอยู่ไม่ไกลจากเรากำลังเคลื่อนไหวอย่างรีบเร่ง มีอะไรบางอย่างกำลังเดินทางตัดข้ามทุ่ง!”

“กลุ่มเบือเริ่มเต็มเขียวละ” เลโกลัสว่า “มันเดินทางด้วยเท้าเป็นฝูงใหญ่ แต่ข้าบอกรายละเอียดมากกว่านี้ไม่ได้ ข้ามองไม่เห็นว่าเป็นพวกไหน มันอยู่ห่างจากเราประมาณสามสิบหกไมล์เห็นจะได้ แต่ความราบของทุ่งทำให้กะระยะได้ยาก”

“ก็แล้วเราจะมัวเกะรอยอยู่ทำไม” กิมลิฟุต “รีบหาทางลงไปในทุ่งให้เร็วที่สุด”

“ข้าไม่แน่ใจนักหรอกว่าเราจะหาทางลงจากที่นี่ได้เร็วกว่าเส้นทางที่พวกออร์คใช้” อารากอร์นตอบ

บัดนี้ทั้งสามไล่กวาดฝูงออร์คอยู่กลางแดดสว่าง ดูเหมือนพวกออร์คจะเร่งเดินทางอย่างสุดฝีมือ ต่างพบข้าวของหลายอย่างถูกทิ้งไว้ข้างทางเป็นระยะๆ ทั้งธนูอาหาร เศษขนมปังแข็งๆ เลือ่คลุมสีดำชาดวัน รองเท้าตอกหมุดเหล็กโตเทอะทะข้างหนึ่งทิ้งไว้บนก้อนหิน เส้นทางของพวกออร์คตัดขึ้นเหนือไปตามหน้าผา จนในที่สุดมาถึงซอกเขาแห่งหนึ่ง โกลัลลาราชไหลพุ่งซ่า ในซอกเขามีทางคล้ายขั้นบันไดชันๆ ทอดลงไปสู่ทุ่งราบ

ที่พื้นเบื้องล่าง ต่างเหยียบย่างลงจับปล้นบนทุ่งโรธัน ทุ่งหญ้าแผ่กว้างจุทะเลเขียวครามอยู่ ณ ตีนผาเอมินมูอิล สายน้ำที่ตกลงมาหายเข้าไปในดงไม้หนารกทึบ มีเสียงน้ำไหลผ่านอุโมงค์หญ้าไปตามแวนเนนซึ่งลาดลงสู่ลุ่มน้ำแอ้นทัวอช ไกลออกไป ดูเหมือนฤดูหนาวจะถูกทิ้งไว้บนทิวเขาเบื้องหลัง อากาศสดชื่นอบอุ่นขึ้น มีกลิ่นหอมจางๆ ประหนึ่งฤดูใบไม้ผลิได้ย่างกรายมาถึงและน้ำเลี้ยงพืชพรรณไหลเวียนอยู่อีกครั้งในกิ่งไม้ใบหญ้า เลโกลัสสูดหายใจเต็มปอด คล้ายผู้ที่ได้ดื่มน้ำอีกใหญ่หลังจากต้องหิวกระหายอยู่ในถิ่นกันดารมาเป็นเวลานาน

“อ้อ! กลิ่นหญ้า!” พรายหนุ่มว่า “ข้าขอสูดกลิ่นแบบนี้ยิ่งกว่าจะนอน
เรามาออกวิ่งกันดีกว่า!”

“เท่าไรคงวิ่งได้เร็วบนทุ่ง” อารากอร์นพูด “เปลือๆอาจจะเร็วกว่าพวก
ออร์ครองเท่าตอกหมุดเหล็กเสียอีก คราวนี้ละ เรามีโอกาสไล่กวตพวกมันให้
ไกลเข้าไปอีก!”

ทั้งสามวิ่งเรียงกันไปราวกับสุนัขล่าเนื้อได้กลิ่นเหยื่อ ดวงตาเป็นประกาย
ห่างออกไปไม่ไกลทางทิศตะวันตก พื้นหญ้าแหลกระเนระนาดเป็นแนวกว้าง
หญ้างามๆของทุ่งโรฮันถูกเหยียบกระจุยกระจายตามทางที่ฝูงออร์คยาผ่าน
สักครู่หนึ่งอารากอร์นก็ร้องขึ้นพร้อมกับเหลียวมองดูข้างทาง

“หยุดก่อน! อย่าเพิ่งตามมา!” เขากวากออกไปทางขวาของทางเดินเพราะ
เห็นรอยเท้าวิ่งแยกออกไปทางนั้น เป็นรอยเท้าเล็กๆ ไม่ได้สวมรองเท้า อย่งไร
ก็ตาม รอยที่ว่ามันไปไม่ได้ไกลก็ประจันเข้ากับรอยเท้าของออร์คซึ่งวิ่งตัดออกมา
จากทางเดินนั้นเช่นกัน มาล้อมหน้าล้อมหลังไว้ แล้วรอยเท้าทั้งหมดก็วกกลับ
ทางเก่า หายเข้าไปปะปนกับรอยอื่นๆตามเดิม อารากอร์นก็ลงหยิบอะไร
บางอย่างขึ้นมาจากพื้นหญ้าตรงจุดที่อยู่ห่างที่สุด แล้ววิ่งกลับมา

“ใช่แน่” เขาพูดขึ้น “รอยเท้าที่เห็นนี้เป็นรอยเท้าฮอบบิทชัดเจนทีเดียว
ข้าคิดว่าคงจะเป็นรอยเท้าของบีบบิ้น เขาตัวเล็กกว่าเมอร์รี่ แล้วดูอะไรนี่สิ!”
เขายื่นของอย่างหนึ่งมาตรงหน้า มันกระทบแดดเป็นประกาย ดูคล้ายกับใบอ่อน
ของต้นบีช สวยงามประหลาดอย่างยิ่งในทุ่งโล่งแจ้งเช่นนั้น

“เข้มกัลด์เสื้อคลุมเอลฟ์!” เลโกลัสกับกิมลีฮูทขึ้นพร้อมๆกัน

“ใบไม้ลอรีเอนมิได้ร่วงเปล่า” อารากอร์นว่า “เข้มกัลด์นี้ไม่ได้ตกอยู่
โดยบังเอิญ มันถูกทิ้งไว้ให้คนตามมาสังเกตเห็น บีบบิ้นคงวิ่งหนีออกมาเพราะ
จุดประสงค์นี้”

“นั่นก็แสดงว่าอย่างน้อยที่สุดเขาก็ยังมีชีวิตอยู่” กิมลีพูด “แถมยังรู้จักใช้
หัวคิดกับเขาให้เป็นประโยชน์เสียด้วย อย่างนี้ค่อยเบาใจหน่อย เราไม่ได้ตามมา

เสียเวลาเปล่า”

“หวังว่าปีป็นคงไม่ต้องจ่ายค่าความกล้าหาญครั้งนี้ด้วยราคาที่แพงลิ่วหรอกนะ” เลโกลัสว่า “มาเถอะ! เราต้องรีบไปกันต่อ! นึกถึงภาพสองหนุ่มหน้าเป็นนั้นถูกไล่ต้อนอย่างทารุณแล้ว มันทำให้ข้าปวดใจอย่างบอกไม่ถูก”

ดวงตะวันขึ้นตรงศีรษะ จากนั้นก็ค่อยต่ำลง ไกลออกไปทางใต้ ปุยเมฆบางลอยขึ้นมาจากทะเลและถูกลมอ่อนๆ หอบกระจัดกระจายไป ตะวันลับฟ้าเงามืดแผ่ขึ้นเบื้องหลังและเหยียดแขนยาวยืดออกมาจากทิศตะวันออก ทว่าพรานทั้งสามยังคงไล่ล่าต่อไป เวลาผ่านไปแล้วหนึ่งวันนับจากโบโรเมียร์สิ้นชีวิตลง และฟุ้งอร์คก็ยังคงอยู่ห่างไกลเบื้องหน้า หากแต่มองไม่เห็นพวกมันอีกในพื้นที่ราบเช่นนั้น

พอตกค่ำอารากอร์นก็หยุดพัก ตลอดวันมีการหยุดพักเพียงครั้งสั้นๆ สองครั้ง บัดนี้ระยะทางสามสิบหกไมล์ทอดคั่นอยู่ระหว่างพรานทั้งสามกับปราการบูรพาแห่งโรฮัน อันเป็นที่ที่พวกเขาเฝ้าอยู่เมื่อตอนรุ่งอรุณ

“ในที่สุดก็มาถึงเรื่องยากที่ต้องตัดสินใจ” อารากอร์นเอ่ยขึ้น “เราจะหยุดพักกันตอนกลางคืนดี หรือเดินทางต่อในขณะที่ยังมีเรี่ยวแรงอยู่”

“ถ้าเราหยุดพักก็就会被พวกมันทั้งห่า เว้นเสียแต่พวกมันจะหยุดพักเหมือนกัน” เลโกลัสว่า

“แต่ฟุ้งอร์คก็ต้องพักไม่ใช่หรือะ” กิมลีแย้ง

“ตามปกติพวกออร์คจะไม่เดินทางในที่โล่งแจ้งกลางแดด แต่เจ้าพวกนี้ก็ทำกัน” เลโกลัสตอบ “พวกมันคงไม่หยุดพักตอนกลางคืนแน่”

“แต่ถ้าเราเดินทางตอนกลางคืนก็แกะรอยพวกมันไม่ได้อยู่ดี” กิมลีว่า

“เท่าที่ข้ามองเห็น รอยเท้าของพวกมันมุ่งหน้าตรงไปเรื่อยๆ ไม่เลี้ยววอกแวกไปไหนทั้งนั้น” เลโกลัสยืนยันความคิดเดิม

“ข้าอาจพาพวกเจ้าตามรอยนี้ไปในความมืดได้” อารากอร์นว่า “แต่ถ้าเราเกิดหลงทางหรือพวกมันเลี้ยวไปทางใดทางหนึ่ง ก็ต้องใช้เวลานานกว่าจะ

เกาะรอยพบอีกหลังจากฟ้าสว่าง”

“และที่สำคัญ” กิมลีย้า “ตอนกลางวันเท่านั้นที่เราจะเห็นวาร์อยเท้ามุ่งหน้าไปทางไหน ถ้าเกิดมีเชลยคนหนึ่งหนีไปหรือถูกพาตัวแยกไปทางตะวันออก ไปแม่น้ำใหญ่หรือไปมอร์ดอร์ เราก็จะมองไม่เห็นและไม่มีทางรู้ได้”

“ถูกของกิมลี” อารากอร์นเห็นด้วย “แต่ถ้าข้าอ่านรอยที่ผ่านมาได้ไม่ผิด ก็หมายความว่าออร์คที่มีรูปมือสีขาวเป็นฝ่ายชนะ และเวลานี้พวกมันทั้งฝูงกำลังมุ่งหน้าไปไอเซนการ์ด นี่คือนิสัยที่ข้าตีความได้จากรอยเท้าที่เห็น”

“มันเร็วเกินกว่าจะแน่ใจได้ว่าพวกมันคิดอย่างไร” กิมลียุด “แล้วเรื่องหนีล่ะ ในความมืดเราอาจไม่เห็นร่องรอยที่พาเราไปเจอเข็มกลัดนั้น”

“พวกออร์คคงเพิ่มความระมัดระวังเป็นสองเท่าหลังจากเกิดเรื่องขึ้น แล้วเมอร์กับปีปปีนก็จะยิ่งลำบาก” เลโกลัสว่า “สองคนนั้นคงไม่มีทางหนีอีก ถ้าเราไม่ช่วย แต่จะด้วยวิธีไหน ข้ายังนึกไม่ออก ก่อนอื่นต้องไล่พวกมันให้ทันเสียก่อน”

“แม้แต่คนแคระที่เดินทางโซกโซนและทรหดอย่างข้าก็วิ่งรวดเดียวไปไอเซนการ์ดโดยไม่หยุดพักไม่ไหวหรอก” กิมลียอก “ข้าเองก็ร้อนใจอยากจะรีบเดินทาง แต่ตอนนี้ข้าต้องขอพักสักหน่อยเพื่อจะได้มีแรงวิ่งต่อ และถ้าเราจะต้องหยุดพักก็ควรเป็นตอนกลางคืนมืดๆนี้แหละ”

“ข้าบอกแล้วว่าไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะตัดสินใจ” อารากอร์นพูด “เราจะยุติข้อโต้แย้งนี้อย่างไรดี”

“ท่านเป็นผู้นำทางของเรา” กิมลีย้า “และท่านก็เชี่ยวชาญในการไล่ล่า ท่านต้องเป็นคนตัดสินใจสิ”

“ใจข้าอยากจะทำต่อไป” เลโกลัสตอบ “แต่เราต้องไปด้วยกันทั้งสามคน ข้าจะทำตามที่ท่านบอก”

“พวกเจ้ามอบการตัดสินใจให้กับคนที่ตัดสินใจได้แย่เต็มที่” อารากอร์นว่า “ตั้งแต่เราผ่านอาร์โกนัธมา ข้าตัดสินใจผิดไปเสียทุกอย่าง” เขานั่งนิ่งอยู่พักใหญ่ จ้องมองไปยังความมืดที่รอยตัวลงมาทางทิศเหนือและตะวันตก

“เราจะไม่เดินทางตอนกลางคืน” เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด “ความเสี่ยงที่จะพลัดออกนอกเส้นทางหรือมองไม่เห็นร่องรอยเข้าออกดูเหมือนจะมีมากกว่า ถ้าดวงจันทร์สว่างพอ เราอาจใช้แสงจันทร์นำทางได้ แต่น่าเสียดาย! ดวงจันทร์เพิ่งพ้นช่วงแรมมาใหม่ๆ แสงยังสลัวอยู่มาก”

“แถมคืนนี้ก็มีเมฆบังซะอีก” กิมลีพึมพำ “ถ้าเลดีกาลาเดรียลมอบแสงสว่างให้เราเหมือนของขวัญที่นางมอบให้โฟรโดก็จะดีหรอก!”

“ของนั้นมีความจำเป็นยิ่งกว่าในที่ที่มันถูกมอบให้ไป” อารากอร์นพูด “กับโฟรโดต่างหากที่ภารกิจอันแท้จริงรอคอยอยู่ ส่วนของเราเป็นเพียงเศษเสี้ยวน้อยนิดของวีรกรรมแห่งยุคสมัยที่เราอยู่นี้ บางทีสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ มันอาจจะเป็นการไล่ล่าที่ไร้ประโยชน์มาตั้งแต่ต้น ซึ่งการตัดสินใจของข้าไม่อาจช่วยให้ดีขึ้นหรือเลวลงได้ แต่อย่างไรเสียข้าก็ได้เลือกแล้ว เพราะฉะนั้นขอให้เราใช้เวลาที่มีอยู่ให้คุ้มค่าที่สุด!”

เขาทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้าและหลับไปในทันที ด้วยไม่ได้หลับมานานตั้งแต่คืนที่อยู่ใต้เงาเมิดของโบลบันเดียร์ ก่อนฟ้าสางเขาก็ตื่น กิมลียังนอนหลับอุตุ หากแต่เลโกลัสกำลังยืนเพ่งมองความมืดทางทิศเหนือ ครุ่นคิดอย่างเงิบๆ ราวกับต้นไม้เล็กๆ ในคืนอันสงบนิ่งปราศจากสายลม

“พวกออร์คทั้งหลายเฝ้าโกลิบ” เอลฟ์หนุ่มพูดเคร่งๆ พลังหันมาหาอารากอร์น “หัวใจข้ารู้ดีว่าเมื่อคืนพวกมันไม่ได้หยุดพัก ถึงตอนนี้มีแต่เงือกอินทรีเท่านั้นที่จะไล่กวตมันทัน”

“ถึงอย่างไรเราก็จะไปต่อ” อารากอร์นก้มลงปลุกคนแคระ “ตื่นเถอะ กิมลี! เราต้องออกเดินทาง กลิ่นของพวกออร์คกำลังจางลงทุกที”

“แต่มันยังมีตออยู่เลยนี่นา” กิมลีสั่ง “ต่อให้เลโกลัสขึ้นไปอยู่บนยอดเขาก็ไม่มีทางมองเห็นพวกมัน ต้องรอให้ดวงอาทิตย์ขึ้นเสียก่อน”

“ข้าเกรงว่าพวกมันจะพ้นสายตาข้าไปเสียแล้ว ไม่ว่าจะมีเงาจากภูเขาหรือทุ่งหญ้า ใต้แสงเดือนหรือแสงตะวัน” เลโกลัสบอก

“ในที่ที่สายตามองไม่เห็น พื้นดินอาจนำข่าวมาให้” อารากอร์นพูด “แผ่นดินจะต้องครวญครางภายใต้ฝ่าเท้าที่เหยียบย่ำด้วยความเกลียดชังของฝูงออร์ค” เขาเหยียดร่างลงบนพื้น เอาหูแนบกับต้นหญ้า นอนนิ่งไม่ขยับอยู่นาน จนกิมลีสงสัยว่าเขาจะเป็นลมหรือไม่ก็หลับไปแล้ว รุ่งอรุณเรือเริ่มขึ้น แสงสีเทาค่อยๆ สว่างรำไรขึ้นรอบกาย ในที่สุดอารากอร์นก็ลุกจากพื้น เวลานี้สหายทั้งสองมองเห็นใบหน้าของเขาแล้ว มันซีดเซียว หมกมุ่น และแลดูวิตกกังวล

“ข่าวจากพื้นดินเลื่อนรางลับสน” เขาบอก “ไม่มีอะไรเดินทางอยู่ในระยะหลายไมล์รอบตัวเรา เสียงฝีเท้าศัตรูเบาและอยู่ห่างไกลมาก แต่ที่ดังเป็นเสียงฝีเท้าม้า มันทำให้ข้านึกได้ว่าข้าได้ยินเสียงนี้ตอนที่นอนหลับอยู่ มันดังรบกวนความฝันของข้า เป็นเสียงฝีเท้าม้าควบตะบึงไปทางตะวันตก แต่เวลานี้มันกำลังควบขึ้นเหนือหางเราออกไปทุกที อยากรู้หนักว่าเกิดอะไรขึ้นบนแผ่นดินนี้!”

“รีบไปกันเถอะ!” เลโกลัสว่า

ตั้งแต่วันี่สามของการไล่ล่าจึงเริ่มต้นขึ้น ตลอดวันอันยาวนานที่มีแต่เมฆและดวงอาทิตย์ผลุบๆ โผล่ๆ ทั้งสามคนแทบไม่ได้หยุดพัก บางครั้งก็วิ่ง บางครั้งก็เดิน รวบรวมว่าความเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำไม่อาจดับเปลวเพลิงซึ่งลุกไหม้อยู่ในตัวได้ ต่างไม่ค่อยได้สนทนากัน ก้มหน้าเดินทางตัดข้ามดินแดนเว้งว้าง ล้อมคลุมเอลฟ์กลืนหายไปกับท้องทุ่งสีเขียวอมเทาอันเป็นฉากหลัง โดยแทบไม่มีใครสังเกตเห็นแม้ในกลางแดดอ่อนยามเที่ยงวัน -- นอกเสียจากสายตาเอลฟ์ต่อเมื่อเข้ามาใกล้ขึ้นและจึงจะมองเห็นได้ ต่างนึกขอบคุณเลดลอร์เอนสำหรับของขวัญที่นางมอบให้คือ *เลมบัส* เพราะกินแล้วช่วยให้มีเรี่ยวแรง แม้จะกำลังวิ่งอยู่ก็ตาม

ตลอดวันรอยเท้าของฝูงออร์คมุ่งตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือโดยไม่หยุดพักหรือเลี้ยวเฉไฉไปทางไหน ตกเย็นก็มาถึงลาดเขาแล้งร้างแห่งหนึ่ง พื้นดินพุ่งลิ่วขึ้นไปเป็นเนินเตี้ยๆ ยอดตัด รอยเท้าพวกออร์คเลื่อนรางลงเมื่ออ้อมพ้นลูกเนินดังกล่าวขึ้นไปทางเหนือ เนื่องจากพื้นดินแข็งขึ้นและหญ่ก็สั้นกว่าเดิม

ไกลออกไปทางซ้าย แม่น้ำเอ็นท์วอชทอดคดเคี้ยวเป็นแถบสีเงินอยู่บนพื้นหญ้าเขียวข่ม มองไม่เห็นสิ่งใดเคลื่อนไหว อารากอร์นแปลกใจที่ไม่เห็นวีแวนมนุษย์หรือสัตว์เลยแม้แต่ตัวยาว ชาวโรเฮียร์ริมส่วนใหญ่อาศัยอยู่ไกลลงไปทางใต้บริเวณชายป่าแถบภูเขาขาว ซึ่งบัดนี้ซ่อนตัวอยู่ในสายหมอก ทว่าแต่ไหนแต่ไรมาคนเหล่านี้เคยมีฝูงม้าและคอกม้าอยู่มากมายในอีสต์เอมเนท -- มณฑลบูรพาเหนือของแคว้นแคว้นแห่งนี้ และมีคนต้อนม้าลี้ภัยจรีไปมาหรือตั้งกระโจมพักอยู่ไม่น้อย แม้กระทั่งในยามฤดูหนาว แต่บัดนี้ทุกหนทุกแห่งว่างเปล่า มีแต่ความเงียบ ซึ่งดูเหมือนจะมีใช้ความเงียบอันเกิดจากความสงบสุข

พอพลบค่ำก็หยุดพักกันอีกครั้ง บัดนี้ทั้งสามเดินทางตัดข้ามทุ่งโรฮันมาไกลกว่าเจ็ดสิบสองไมล์ ทิวเขาเอมิเนมูิลหายไปในเงามืดทางทิศตะวันออก จันทร์เสี้ยวทอแสงอยู่บนท้องฟ้ามัวหม่น แต่แสงจันทร์ดูริบหรี่ และดาวก็ถูกเมฆบัง

“ข้าไม่อยากให้เราต้องหยุดพักหรือเสียเวลาแม้แต่นิดเดียว” เลโกลัสพูด “แต่พวกออร์คทั้งทางเราไปเหมือนมีแสงของเซารอนทอดไล่หลังมาอย่างไรอย่างนั้น มันคงไปถึงป่าที่บิตรงภูเขาคาตะมินันแล้ว และตอนนี้กำลังเข้าไปในเงามืดของป่า”

กิมลิกัดฟันกรอด “จบสิ้นกันที่ความหวังและความพยายามทั้งหมดที่เราทุ่มเทกันมา!”

“ความหวังอาจจะใช่ แต่ไม่ใช่สำหรับสิ่งที่เราทำ” อารากอร์นตอบ “เราจะไม่หันหลังกลับตรงนี้ ถึงแม้ว่าจะเหนื่อยเต็มที” เขาหันไปมองทางที่ผ่านมา เพื่อดูความมืดซึ่งโผล่ตัวลงมาทุกขณะทางทิศตะวันออก “มีสิ่งผิดปกติบางอย่างเกิดขึ้นที่นี่ ข้าไม่ไวใจความเงียบที่เป็นอยู่ ไม่ไวใจแม้แต่ดวงจันทร์ซีดสีขาวดวงดาวริบหรี่ ข้ารู้สึกเหน็ดเหนื่อยอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน พรานป่าที่แกะรอยง่าย ๆ ไม่น่าจะรู้สึกเช่นนี้ มีพลังบางอย่างช่วยเร่งฝีเท้าศัตรูของเราและบั่นทอนเราด้วยอุปสรรคที่มองไม่เห็น นั่นคือความเหน็ดเหนื่อยที่เกิดขึ้นในจิตใจมากกว่า

จะเป็นความเหน้อยล้าทางกาย”

“จริงอย่างที่พูด!” เลโกลัสว่า “ข้ารู้สึกแต่แรกที่เราลงมาจากเอมินมูอิล พลังที่วามันไม่ได้อยู่ข้างหลัง แต่อยู่ข้างหน้าเรา” เขาชี้ข้ามทุ่งโรธันไปทางทิศ ตะวันตกอันมืดมิด ภายใต้ดวงจันทร์รูปเคียว

“ซารูมาน!” อารากอร์นพิมพ์ “พอมดนั้นไม่มีทางبيبให้เราหันหลังกลับ ได้! แต่ตอนนี้เราคงต้องหยุดพักกันอีกที ดูนั้น! แมื่อดวงจันทร์จะถูกเมฆบัง แต่เส้นทางของเรายังทอดอยู่ในทุ่งข้างหน้าเมื่อวันใหม่เวียนมาอีกครั้ง”

ยังไมทันที่เลโกลัสจะลุกขึ้นยืน หากว่าเขาจะได้กลับไปข้างจริง ๆ เอลฟ์หนุ่มก็ร้องอะอะขึ้น “ตื่นเถอะ! ตื่น! ท้องฟ้าแดงโร่ มีสิ่งผิดปกติอยู่ที่ชายป่า โน่น จะดีหรือร้าย ข้าไม่รู้ แต่เราต้องไปดูให้เห็นกับตา ตื่น!”

อารากอร์นกับกิมลีลุกพรุดขึ้น แล้วทั้งหมดก็เผ่นออกไปแทบจะในทันที แนวสูงของทุ่งใกล้เข้ามา เมื่อไปถึงที่นั่นเป็นเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงก่อนเที่ยง ลาด เขาเขียวชอุ่มพุ่งขึ้นไปยังเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ซึ่งทอดตัวสู่ทิศเหนือเป็นแนวเส้นตรง พื้นดินได้ฝ่าเท้าแห่ง ต้นหญ้าเรียบสั้น แต่มีแนวแผ่นดินยาวซึ่งยุบตัวเป็นแอ่ง กว้างประมาณสิบไมล์ทอดคั่นอยู่ระหว่างคนทั้งสามกับแม่น้ำซึ่งไหลลึกอยู่ใน พงหญ้ารกทึบ ทางตะวันตกของเนินด้านใต้สุดมีที่โล่งกว้างซึ่งต้นหญ้าบริเวณนั้น ถูกเหยียบย่ำแหลกกระจายกระจายด้วยรอยเท้าจำนวนมาก จากที่นั่นรอยเท้าของ พวกออร์คมุ่งหน้าต่อไปอีก เลี้ยวขึ้นเหนือเลียบไปตามพื้นดินแห่ง ๆ ริมชายเขา อารากอร์นหยุดตรวจดูรอยเท้าเหล่านั้นอย่างพิถีพิถะ

“พวกมันหยุดพักที่นี่ครู่หนึ่ง” เขาบอก “แต่แม้อยู่เท้าที่อยู่ข้างหน้าอกัน ก็ไม่ใช่รอยใหม่ น่ากลัวเจ้าจะพุดถูก เลโกลัส คงราวสามสิบหกชั่วโมงมาแล้ว ที่พวกออร์คยืนอยู่ตรงที่เราอยู่นี่ ถ้าพวกมันยังรักษาความเร็วเท่าเดิม ก็คงไปถึงชายป่าฟิงกอร์นตั้งแต่ตอนดวงอาทิตย์ตกดินเมื่อเย็นวาน”

“ข้ามองไม่เห็นอะไรเลยทางทิศเหนือหรือทิศตะวันตก มีแต่ทุ่งหญ้าหาย เข้าไปในหมอก” กิมลีว่า “ถ้าเราบินขึ้นไปบนภูเขาจะมองเห็นป่านั้นไหม”

“มันยังอยู่อีกไกล” อารากอร์นอธิบาย “ถ้าช้าจำไม่ผิด หุ่นนี้จะทอดขึ้นเหนือราวยี่สิบสี่ไมล์หรือกว่านั้น แล้วจึงเบนออกไปทางตะวันตก กินระยะทางอีกไกลร่วมสี่สิบห้าไมล์เห็นจะได้ กว่าจะไปบรรจบกับแควแม่น้ำเอ็นทวอซ”

“นั่นก็รีบไปกันเถอะ” กิมลีว่า “ขาของข้าต้องลืมเรื่องระยะทางเสีย มันจะได้มีเรี่ยวแรงเดินไหว ถ้าหัวใจไม่ห่อเหี่ยวไปซะก่อน”

ดวงอาทิตย์กำลังจะลับฟ้าเมื่อใกล้จะถึงปลายสุดของทุ่ง ทั้งสามเดินทางมานานหลายชั่วโมงแล้วโดยมิได้หยุดพัก บัดนี้ต่างย่ำเท้าไปอย่างเชื่องช้า และหลังของกิมลียิ่งงุ้มงอ คนแคระนั้นทรหดอดทนต่อการเดินทางหรือการทำงานหนักๆ หากแต่การไล่ล่าอันไม่รู้ที่สิ้นสุดนี้เริ่มจะทำให้กิมลีย่อท้อ ความหวังที่มีอยู่ในใจเขาพังทลายไปหมดแล้ว อารากอร์นเดินเงยบขรึมอยู่ข้างหลัง ก้มลงตรวจดูร่องรอยบนพื้นดินเป็นครั้งคราว มีเพียงเลโกลัสเท่านั้นที่ยังก้าวไต่รวดเร็วเหมือนเก่า เท้าของเขาดูแทบไม่สัมผัสกับพื้นหญ้า ไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้เมื่อก้าวผ่านไป ขนบั้งไพรของเอลฟ์ให้สารอาหารครบครันแก่เขา และเขาก็สามารถนอนหลับได้อีกด้วย ถ้าการกระทำเช่นนั้นจะเรียกได้ว่าเป็นการหลับ นั่นคือปล่อยให้เข้าสู่วงจรความผันแปรผลาดแบบเอลฟ์ ซึ่งกระทำได้ทั้งๆ ที่เดินลืมตาอยู่บนโลก

“ขึ้นไปบนเนินลูกนี้กันเถอะ!” เลโกลัสออกความคิด อารากอร์นกับกิมลีสาวเท้าตามอย่างอดโรยขึ้นไปบนเนินเตี้ยๆ จนกระทั่งมาถึงยอด เนินดังกล่าวเป็นเนินกลมๆ โลงๆ ไม่มีต้นไม้อื่น ตั้งเปลี่ยวอยู่เหนือสุดของทุ่ง ดวงอาทิตย์ตกแล้ว เงามืดโรยตัวลงมาราวกับม่านหมอก ทั้งสามอยู่อย่างโดดเดี่ยวในโลกอันขมุกขมัวซึ่งไม่มีสิ่งใดปรากฏให้เห็น ยกเว้นไกลออกไปทางตะวันตกเฉียงเหนือมีเงาดำทาบตัดกับท้องฟ้าหม่นมัว นั่นคือเทือกเขามิสตี้และป่าทึบซึ่งอยู่ตรงเชิงเขา

“มองไม่เห็นอะไรเลยที่จะช่วยชี้ทางเราได้” กิมลีย่อหน้า “เราคงต้องหยุดพักแล้วรอให้เช้าเสียก่อน อากาศเย็นลงทุกที!”

“ลมพัดมาจากทางเหนือซึ่งยังมีหิมะตกอยู่” อารากอร์นบอก

“ก่อนถึงรุ่งเช้าก็คงเป็นลมตะวันตก” เลโกลัสพูด “เราจะหยุดพักก็ได้ ถ้าจำเป็น แต่อย่าเพิ่งหมดหวัง พຼຽงนี้จะเป็นอย่างไรไม่มีใครรู้ บ่อยครั้งที่ดวงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณนำคำแนะนำดีๆ มาให้”

“อรุณรุ่งมาสามวันแล้วตั้งแต่ออกเดินทาง แต่ไม่ยากบอกอะไรเราเลยสักอย่าง” กิมลิว่า

คืนนั้นอากาศเย็นจัดขึ้น อารากอร์นกับกิมลินอนหลับๆ ตื่นๆ เมื่อใดก็ตามที่รู้สึกตัวก็จะเห็นเลโกลัสยืนอยู่ใกล้ๆ หรือไม่ก็เดินกลับไปกลับมา ร้องเพลงฮัมฮัมอยู่คนเดียวเป็นภาษาของเขา ขณะที่ร้องก็จะมีดวงดาวระยิบระยับปรากฏขึ้นบนโค้งฟ้าดำทะมึนเหนือศีรษะ คืนนั้นผ่านไป ทั้งสามเฝ้าดูอรุณรุ่งอย่างช้าๆ ท้องฟ้าว่างเปล่าปราศจากเมฆจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้น แสงอรุณสว่างเร็ว ลมพัดมาจากทิศตะวันออก หมอกม้วนตัวหายไป ผืนแผ่นดินกว้างใหญ่เว้งว่างอยู่รอบกายในแสงตะวันเรือง

ห่างออกไปเบื้องหน้าทางทิศตะวันออกคือที่ราบสูงลมพัดโกรกของทุ่งโรฮัน ซึ่งมองเห็นอยู่ไกลลิบจากแม่น้ำใหญ่เมื่อหลายวันก่อน ทางตะวันตกเฉียงเหนือเป็นแนวทิวของป่าฟิงกอร์น ชายป่าอันมืดคร้มนั้นยังอยู่ห่างออกไปราวสามสิบไมล์ ชายป่าอีกฟากหนึ่งหายเข้าไปในแนวขอบสีน้ำเงินอันเลื่อนราง ถัดจากนั้นคือยอดสูงขาวเจิดจ้าของเมธิตราส ยอดเขาที่สูงที่สุดของเทือกเขามิสต์ ลีวระยับราวกับลอยอยู่บนก้อนเมฆสีเทา แม่น้ำเอ็นท์วอซไหลออกจากป่าที่บมาสู่ตอนเหนือของทุ่งที่ทั้งสามคนยืนอยู่ ลำน้ำไหลเชี่ยวและลึกแคบลง ตลิ่งสองฟากลึกชัน รอยเท้าของฝูงออร์คมุ่งลงจากเนินไปที่นั่น

อารากอร์นกวาดสายตาคมกริบตามรอยพวกออร์คไปที่แม่น้ำ และจากแม่น้ำไปที่ป่า แลเห็นเงาดำๆ อย่างหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่บนทุ่งไกลออกไป เขาทั้งตัวลงบนพื้น เงาหุบฟ่องอีกครั้งอย่างตั้งใจ ส่วนเลโกลัสยืนนิ่งอยู่ข้างๆ ยกมือยาวเรียวยาวป้องตาอันเป็นประกาย เอลฟ์หนุ่มมองไม่เห็นเงาตัวที่ว่ำนั้น แต่มองเห็น

ภาพจุดเล็กๆ ของคนกลุ่มหนึ่งควมบาบหลังม้า แสงแดดยามเช้าส่องกระทบ หอกเหล็กเป็นประกายคล้ายแสงกะพริบจากดวงดาวเล็กๆ ซึ่งอยู่เลยพื้นสายตามนุษย์ ไกลออกไปเบื้องหลังมีควันสีดำพวยพุ่งขึ้นเป็นทาง

ทุ่งหญ้าเว้งว้างมีแต่ความเงียบ กิมลีได้ยินเสียงลมหวีดหวิวอยู่ในใบหญ้า “กองทัพบ้า!” อารากอร์นร้องพลางกระโดดลุกขึ้น “มีคนกลุ่มใหญ่กำลังขี่ม้าตรงมาหาเรา!”

“ใช่” เลโกลัสตอบ “มีด้วยกันทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าคน ผมสี่ทอง ถือ หอกเหล็กเงาวับ คนที่เป็นหัวหน้าตัวสูงโย่ง”

อารากอร์นยิ้ม “สายตาเอลฟ์นี่คมแท้ๆ”

“ไม่แต่เท่านั้นนะ! พวกนั้นอยู่ห่างจากเราประมาณสิบห้าไมล์” เลโกลัสว่าต่อ

“สิบห้าไมล์หรือไมล์เดียว เราก็หนีพวกมันไม่พ้นในทุ่งโล่งอย่างนี้” กิมลีพูด “จะคอยให้มันมาถึงหรือไปตามทางของเราต่อ”

“เราจะคอย” อารากอร์นตอบ “ข้าเหนื่อยเต็มที การไล่ล่าของเราที่ไม่เป็นผล แต่อย่างน้อยตอนนี้ก็มีคนอื่นอยู่ข้างหน้าเรา ทั้งกลุ่มนั้นขี่ม้าลงมาตามทางของพวกออร์ค เราอาจได้ข่าวอะไรจากเขาบ้าง”

“กลัวจะเจอหอกนะซีไม่ว่า” กิมลีบ่น

“มีอันม้าว่างอยู่สามตัว แต่มองไม่เห็นว่ามีพวกชอบบิพินาด้วย” เลโกลัสรายงานต่อ

“ข้าไม่ได้บอกว่าเราจะได้ข่าวดี” อารากอร์นตอบ “แต่ไม่ว่าจะดีหรือร้ายเราก็จะรอ”

ทั้งสามเดินลงจากยอดเนินซึ่งเป็นที่ที่อาจถูกสังเกตเห็นได้ง่ายเพราะตัดกับท้องฟ้าสว่าง ไต่ลงไปตามลาดเนินด้านเหนือ ก่อนจะถึงตีนเนินเล็กน้อยก็หยุด ดึงเสื้อคลุมมาคลุมตัวไว้ แล้วนั่งเฝ้าอยู่ด้วยกันบนพื้นหญ้าแห้งเหี่ยว เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าน่าอึดอัด ลมพัดซอกซอนมาเบาๆ กิมลีสู้สึกไม่สบายใจ

“ท่านรู้อะไรเกี่ยวกับคนขี่ม้านี้บ้าง อารากอร์น” คนแคระถาม “เรากำลัง

นั่งรอความตายอยู่หรือเปล่า”

“ข้าเคยอยู่ที่นั่นพักหนึ่ง” อารากอร์นตอบ “คนที่นี่เป็นคนหยิ่งทะนง เด็ดเดี่ยว แต่จริงใจ ใจคอกว้างขวางทั้งความคิดและการกระทำ แข็งแกร่ง แต่ไม่ใช่โหดร้าย ฉลาด แต่ไม่ค่อยรอบรู้อะไรนัก ไม่สั่นหวั่นในการเขียนหนังสือ แต่ชอบร้องเพลง แต่งเพลงไว้มากตามแบบอย่างบรรพบุรุษซึ่งเป็นพวกมนุษย์ ก่อนยุคแห่งความมืด ข้าไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่นี่บ้างในช่วงที่ผ่านมา และไม่รู้ว่าจะเวลานี้ชาวโรเธียร์ริมสามัคคีดีให้ใครระหว่างชารูมานกับเซารอน แต่คนพวกนี้เป็นมิตรกับชาวคอนดอร์มาช้านาน แม้จะเป็นคนละเอียดซัดก็ตาม เออร์ลหนุ่มเป็นคนพาผู้คนอพยพลงมาจากทางเหนือเมื่อนานหลายศตวรรษก่อน เชื่อสายน่าจะเกี่ยวดองกับพวกบาร์ดแห่งเดลและพวกบิโอรน์ในป่า เพราะหลายคนยังเห็นเค้าว่ามีรูปร่างสูง ผสมสีทองเหมือนกัน แต่อย่างน้อยคนที่นี่ก็ไม่ชอบพวกออร์ค”

“แต่แกนดัล์ฟเคยพูดถึงข่าวลือที่ว่าพวกนี้ส่งบรรณาการให้มอร์ดอร์” กิมลีถามต่อ

“ข้าไม่เคยเชื่อเรื่องนี้เลยพอกๆ กับโบโรเมียร์” อารากอร์นตอบ

“อีกไม่ช้าท่านก็จะได้รับความจริง” เลโกลัสว่า “พวกเขาใกล้เข้ามาแล้ว”

ในที่สุดแม้แต่กิมลีก็ได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากระหึ่มมาแต่ไกล กองทัพม้าหมู่หนึ่งกำลังบ้ายหน้าจากแม่น้ำ เข้าใกล้เนินมาทุกขณะ หือตะบึงมารวกับลมพัด

มีเสียงร้องห้าวๆ กังวานมาตามทุ่ง แล้วทันใดทั้งหมู่ก็ทะยานเข้ามาอย่างอีกทีก็กึกก้อง คนหน้าสุดควมผ่านเชิงเขา นำขบวนเลียบไปทางตะวันตกของเนินมุ่งหน้าลงใต้ เบื้องหลังคือแถวทหารวิ่งไประเบรียว สวมเสื้อเกราะเงวับ แลดูน่าเกรงขามและน่าชมในเวลาเดียวกัน

ม้าที่ควมขี่เป็นม้าใหญ่พ่วงพี แข็งแรงได้ลัดสวน ขนสีเทาหม่นปลาบ หางยาวสะบัดล่อลม แผงคอชูส่งอยู่บนศีรษะ ผู้ขี่ก็งามไม่แพ้กัน เป็นมนุษย์ร่างสูง แขนยาว ผสมสีทองอ่อนปลิวไหวอยู่ใต้หมวกเกราะน้ำหนกเบาและเปียยาวลู่ลม อยู่เบื้องหลัง ใบหน้าของทุกคนเคร่งขรึมดุจดั่ง มือถือหอกยาวทำจากไม้แอช

มีโล่ทาสีห้อยอยู่ที่ป่าหลัง เข็มขัดคาดดาบยาว ชายเสื้อเกราะอ่อนมันระยับยาว ลงมาจรดหัวเข่า

ทั้งหมดควมม้ามามาเป็นคู่ๆ และแม้ว่าจะมีคนคนหนึ่งคอยลุกขึ้นยืนบน โกลนสำรวจดูเบื้องหน้าและสองข้างทางอยู่เป็นระยะ แต่ก็ไม่มีใครสังเกตเห็นคนแปลกหน้าสามคนที่นั่งแอบอยู่ จนเกือบจะขี่ม้าผ่านไปทั้งหมดแล้ว นั่นแหละ อารากอร์นจึงลุกขึ้นยืน ร้องถามเสียงดังว่า

“มีข่าวอะไรจากทางเหนือบ้าง ทหารม้าไรอัน”

ด้วยความว่องไวประเปรียวอย่างน่าพิศวง ทหารไรอันชักม้าหยุดพริ่ด แล้วตีวงรัยล้อมเข้ามาทันที ไม่ช้าสามสหายก็ตกอยู่กลางวงล้อมของกองทหาร ซึ่งเคลื่อนขึ้นมาตามลาดเขาทั้งด้านบนด้านล่าง ดาหน้าเข้ามาทุกทิศทุกทาง อารากอร์นยืนนิ่ง เลิกล้อสกับกิมลีไม่ขยับ นึกสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

โดยปราศจากลุ่มเสี่ยงหรือคำพูดใดๆ ทหารไรอันวิ่งบังเหียนหยุด ฟุ่ง ปลายหอกชี้มายังคนแปลกหน้าทั้งสาม บางคนอ้างคันธนูขึ้นศร ครั้นแล้วก็มี ทหารนายหนึ่งย่างม้าออกมาข้างหน้า เขาเป็นคนร่างสูง สูงโย่งกว่าคนอื่นๆ ทั้งหมด สวมหมวกเกราะปักขนหางม้าสีขาว เขาชักม้าเข้ามาใกล้ จนกระทั่ง ปลายหอกจ่อห่างอกของอารากอร์นไม่ถึงฟุต อารากอร์นไม่ขยับเขยื้อน

“ท่านเป็นใคร มาทำอะไรอยู่ที่นี่” ทหารผู้นั้นถาม ใช้ภาษากลางอย่างที่ พูดกันทางตะวันตก สำเนียงเดียวกับโบโรเมียร์แห่งกอนดอร์

“ข้าชื่อสไตรเดอร์” อารากอร์นตอบ “ข้าเดินทางมาจากทางเหนือ มาตามล่าพวกออร์ค”

ทหารผู้นั้นกระโดดลงจากหลังม้า ส่งหอกให้อีกคนหนึ่งซึ่งขี่ม้าเข้ามารับ และลงมายืนอยู่ข้างๆ เขาชักดาบออก ยืนประจันหน้ากับอารากอร์น กวาด สายตามองอย่างพิณิจพิเคราะห์ สีหน้าแสดงความประหลาดใจ ในที่สุดก็กล่าวว่า

“ทีแรกข้านึกว่าท่านเป็นพวกออร์คเสียอีก” เขาพูด “แต่ตอนนี้เห็นแล้วว่า ไม่ใช่ ที่จริงถ้าพวกท่านออกมาล่ำมั้นแบบนี้ก็แสดงว่ารู้จักพวกมันน้อยมาก

พวกมันเดินทางได้เร็ว มีอาวุธครบมือ แถมมีจำนวนตั้งเป็นฝูงๆ ถ้าพวกท่านตามมันทัน ท่านอาจเปลี่ยนสภาพจากผู้ล่ากลายเป็นคนถูกล่าเสียเอง แต่มีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับตัวท่านชอบกลอยู่นะ สไตรเดอร์” ดวงตาสีฟ้าใสของเขาจ้องมาที่นายพรานป่าผู้นี้อีกครั้ง “ชื่อที่ท่านบอกมาไม่ใช่ชื่อที่มนุษย์คนใดน่าจะใช้ เสื้อผ้าที่สวมก็ดูแปลกๆ ท่านโผล่ออกมาจากพงหญ้าไร้เงา ทำไมจึงเล็ดลอดสายตาพวกเราได้ ท่านเป็นเอลฟ์หรือ”

“หาไม่ได้” อารากอร์นตอบ “ในกลุ่มเรามีคนเดียวที่เป็นเอลฟ์ เขาชื่อเลโกลัสจากอาณาจักรไพธแห่งเมิร์กวู้ดอันไกลโพ้น แต่พวกเราเดินทางผ่านลอร์ดลอรีเอนมา เลดี้ลอรีเอนประทานของขวัญและความอนุเคราะห์แก่เรา”

ทหารผู้นั้นมองดูทุกคนอย่างพิศวงอีกครั้ง แต่สายตาแข็งกร้าวขึ้น “งั้นก็แปลว่ามีเลดี้แห่งไพธทองอย่างที่เขาเล่าลือกันจริงๆ! เขาวางกันว่าน้อยคนนักจะรอดพ้นเงื้อมมือนาง โลกทุกวันนี้มีแต่เรื่องประหลาด! ถ้านางให้ความช่วยเหลือพวกท่าน พวกท่านก็เห็นจะเป็นพอมดหมอผีด้วยเหมือนกันกระมัง” เขาหวัดสายตาเย็นชามองปราดไปที่เลโกลัสกับกิมลี “ทำไมไม่พูดออกมา เจ้าพวกใบ้” เขาตวาด

กิมลิลุกขึ้นยืนจังก้า มือกำด้ามขวาน ดวงตาดำขลับเป็นประกาย “บอกชื่อท่านมาก่อนสิ ท่านทหารม้า แล้วข้าถึงจะบอกชื่อข้า พร้อมของแถมให้อีกต่างหาก”

“ตามธรรมเนียมของไอ้เรื่องนี้ละ” เขาก็มองจ้องดูคนแคระ “คนแปลกหน้าต้องเป็นฝ่ายบอกชื่อเสียเรียงนามก่อน แต่เอาเถอะ ข้าคือเอโอเมอร์ บุตรแห่งเอโอมนด์ นายพลตรีแห่งริตเดอร์มาร์ก”

“นี่แหละ! ท่านเอโอเมอร์บุตรแห่งเอโอมนด์ นายพลตรีแห่งริตเดอร์มาร์ก คนแคระกิมลิลูกบุตรแห่งโกลอินขอเตือนให้ท่านระวังคำพูดพล่อยๆ ของท่านหน่อย ท่านกำลังจwabจ้วงถึงสิ่งซึ่งดงมเกินความคิดจิตใจของท่านจะเข้าถึง จะแก้ตัวอย่างไรก็ยากจะให้อภัย”

ดวงตาของเอโอเมอร์วาวโรจน์ มีเสียงฮืออย่างเดือดดาลจากเหล่าทหารม้า

ปลายหอกเสือกกรมเข้ามา “ถ้าเจ้าสูงกว่านี้อีกหน่อย หัวของเจ้ามีหวังกระเด็น หลุดจากขาไปแล้ว เจ้าคนแคระ” เอโอแมร์ร้อง

“เขามาล่าพึงเสียเมื่อไร” เลโกลัสสอดขึ้นทันที กำลังคันธนูขึ้นสายอย่าง ว่องไวเกินกว่าใครจะมองเห็น “ท่านจะตายก่อนได้ลงมือเสียอีก”

เอโอแมร์ขยับดาบ เหตุการณ์ท่าทางจะบานปลาย ถ้าอารากอร์นไม่ปรีมา ขวางไว้ ยกมือห้าม ร้องเสียงดังว่า “ขอภัยท่านเอโอแมร์! เมื่อท่านรู้อะไรมากกว่านี้ ท่านจะเข้าใจว่าเหตุใดสหายของข้าจึงโกรธนัก พวกเราไม่มีเจตนาร้ายต่อ โรฮันหรือใครที่นี่ ไม่ว่ามนุษย์หรือม้า ท่านโปรดฟังเรื่องของเราก่อน”

“ก็ได้” เอโอแมร์ตอบพลางลดดาบลง “แต่คนพเนจรผ่านถิ่นริดเดอร์มาร์ก ควรลดความโลโหดของมันเป็นเสียบ้างจึงจะนับว่าฉลาดในยามไม่สงบอย่าง ทุกวันนี้ ก่อนอื่นบอกชื่อจริงของท่านมาก่อน”

“ขอทราบว่าเป็นนายของท่าน” อารากอร์นย้อนถาม “ท่านเป็นมิตร หรือเป็นศัตรูกับเซารอน เจ้าสุรแห่งมอร์ดอร์”

“ข้ารับใช้กษัตริย์มาร์ก พระราชาเอโอเดน โอรสแห่งธงเกลเพียงผู้เดียว” เอโอแมร์ตอบ “พวกเราไม่ใช่ข้ามอร์ดอร์ แต่เราก็กังไม่เปิดฉากทำสงคราม กับมัน ถ้าพวกท่านหนีมันมาละก็ ทางที่ดีควรรีบไปให้พ้นจากที่นี่ดีกว่า เวลานี้ ชายแดนของเรากำลังตึงเครียด เราปรารถนาเพียงอยู่อย่างอิสระดังที่เคย เป็นมา ดูแลตัวเราเอง ไม่รับใช้เจ้าต่างแดน--ไม่ว่าหน้าไหนๆ เมื่อก่อนเราเคย ต้อนรับแขกผู้มาเยือนอย่างอบอุ่น แต่ทุกวันนี้เราจะจัดการกับคนแปลกหน้าที่ ล่วงล้ำเข้ามาอย่างเฉียบขาด เอาละ! ท่านเป็นใคร ใครเป็นนายของท่าน ใครใช้ ให้ท่านมาล่าออร์คในแผ่นดินของเรา”

“ข้าไม่มีนาย” อารากอร์นตอบ “แต่ข้าจะไล่ล่าสมุนของเซารอนไปทุกหน แห่ง มีมนุษย์น้อยคนนักที่จะรู้เรื่องออร์คดีไปกว่าข้า ข้าตั้งใจออกมาไล่ล่าพวกมัน แบบนี้ เพราะออร์คที่เราตามล่าจับตัวสหายเรามาสองคน ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ไม่มีม้า ก็ย่อมต้องเดินด้วยเท้าและไล่กวตพวกมันอย่างไม่หยุดยั้ง และเขาก็จะไม่นับ ศีรษะของศัตรูด้วยสิ่งอื่น นอกจากดาบเท่านั้น ข้าหาได้ไร้อาวุธไม่”

อารากอร์นตัวดเล็กคลุมไปข้างหลัง ผักดาบเอลฟ์เลื่อมระยับเมื่อเขาความันขึ้น แล้วดาบอันดูลิลก็เปล่งประกายขาววับทันทีที่เขาสะบัดออกจากฝัก “เอลเลนดิล!” อารากอร์นร้อง “ข้าคืออารากอร์นบุตรแห่งอาราธอร์น ผู้ถูกขนานนามว่าเอลเลสซาร์ คิลาเอลฟ์ ดุณาตาน ทายาทแห่งอิสซิลดูร์ โอโรสของเอลเลนดิลแห่งกอนดอร์ นี่คือดาบหักซึ่งถูกตีขึ้นใหม่! ท่านจะช่วยข้าหรือจะขัดขวางข้า จงรีบตัดสินใจมาเดี๋ยวนี้!”

กิมลีและเลโกลัสตะลึงดูสหายของตน ด้วยทั้งคู่ไม่เคยเห็นเขาอยู่ในอารมณ์เช่นนี้มาก่อน อารากอร์นดูเหมือนจะสูงใหญ่ขึ้นในขณะที่เอโอเมอร์หดเล็กลง ช่วงขณะหนึ่งทั้งคู่แลเห็นพลังศักดิ์ดาดคล้ายกับที่ปรากฏในรูปจำหลักหินของกษัตริย์นายอยู่บนใบหน้าเขา ช่วงแวบหนึ่งสายตาของเลโกลัสแลเห็นประกายมงกุฎเหนือศีรษะอารากอร์น

เอโอเมอร์ถอยหลัง แว่วทันเกรงปรากฏบนสีหน้า เขาหลบสายตาพระนางลงต่ำ “ทุกวันนี้มีแต่เรื่องประหลาด” เขาพิมพ์ “อยู่ๆ ความฝันและตำนานก็กลายเป็นจริงขึ้นมาจากทุ่งหญ้า

“บอกข้าหน่อยเถิด” เขาถาม “อะไรพาท่านมาที่นี่ และอะไรคือความหมายของปริศนาแห่งผืน นานแล้วที่โบโรเมียร์บุตรแห่งเดนเธอร์เดินทางจากไปเพื่อค้นหาคำตอบเรื่องนี้ ม้าที่เราให้เขายืมกลับมาโดยปราศจากคนขี่ ชะตากรรมเลวร้ายอันใดที่ท่านนำมาจากดินแดนเหนือ”

“ชะตากรรมแห่งการตัดสินใจ” อารากอร์นตอบ “ท่านต้องนำความต่อไปนี้ไปกราบทูลเฮโอเดนโอโรสแห่งเซงเกล สงครามกำลังรอพระองค์อยู่ พระองค์จะทรงเลือกอยู่ข้างเซารอนหรือจะต่อสู้กับมัน ด้วยบัดนี้ไม่มีผู้ใดสามารถดำรงชีวิตอย่างที่เคยเป็นมาได้อีกต่อไป และน้อยคนนักจะรักษาสິงที่เรียกว่าเป็นของตนเอาไว้ได้ แต่เราจะพูดถึงเรื่องสำคัญยิ่งนี้กันทีหลัง ถ้ามีโอกาส ข้าจะไปเฝ้าพระองค์ด้วยตนเอง แต่เวลานี้ข้ามีธุระร้อน ข้าต้องการความช่วยเหลือ หรืออย่างน้อยก็ต้องการข่าว ท่านได้ยินแล้วว่าเรากำลังไล่ล่าพวกออร์คที่จับตัวสหายของเราไป ท่านจะบอกอะไรเราได้บ้าง”

“พวกท่านเลิกติดตามได้” เอโอเมอร์บอก “ออร์คั่นถูกเราสังหารหมดแล้ว”

“แล้วสหายของเรา”

“เราไม่พบศพอื่นนอกจากพวกออร์ค”

“ประหลาดจริง!” อารากอร์นว่า “ท่านตรวจดูศพที่ถูกสังหารหรือเปล่า ไม่มีร่างของใครอื่นนอกจากพวกออร์คี่ สหายของเราตัวเล็ก รูปร่างเหมือนเด็กในสายตาของพวกท่าน ไม่สวมรองเท้า ใส่เสื้อคลุมสีเทา”

“ไม่มีทั้งคนแคระและเด็ก” เอโอเมอร์บอก “เรานับดูศพทุกศพ ปลดอาวุธมัน จากนั้นก็เอากองสุมไฟเผาตามวิธีของเรา กองถ้ำนั้นยังไหม้อยู่เลย”

“เราไม่ได้พูดถึงคนแคระหรือเด็กนะ” กิมลีว่า “เพื่อนของเราเป็นฮอบบิท”

“ฮอบบิท?” เอโอเมอร์ทวนคำ “ฮอบบิทนี่มันตัวอะไร ชื่อแปลกพิลึก”

“เป็นชื่อที่แปลกสมกับความแปลกของคนพวกนี้” กิมลีบอก “แต่เขาเป็นเพื่อนของเรา ชาวเผ่าปรีศนาจากมินาสทิริธดูจะมาเข้าหาพวกท่านด้วย คนที่มินาสทิริธพูดถึงฮาล์ฟลิง ฮอบบิทพวกนี้แหละคือฮาล์ฟลิง”

“ฮาล์ฟลิง!” ทหารที่ยืนอยู่ข้างๆ เอโอเมอร์หัวเราะ “ฮาล์ฟลิงเป็นคนตัวจิ๋วในบทเพลงเก่าๆ กับนิทานหลอกเด็กของทางเหนือ นี่เรากำลังท่องอยู่ในตำนานหรือเดินอยู่บนโลกสีเขียวตอนกลางวันแสดๆ กันแน่”

“เราทำเช่นนั้นได้ทั้งสองอย่าง” อารากอร์นตอบ “เพราะไม่ใช่เรา แต่เป็นอนุชนรุ่นหลังต่างหากที่จะสร้างตำนานขึ้นจากยุคสมัยของเรา โลกสีเขียว เจ้าเรียกเช่นนั้นใช่ไหม นี่แหละคือเรื่องราวตำนานอันยิ่งใหญ่ของโลกซึ่งเจ้ากำลังยืนเหยียบอยู่ใต้ฝ่าเท้าตอนกลางวันแสดๆ!”

“แต่เราไม่มีเวลา” ทหารนั้นพูด ไม่ใส่ใจกับอารากอร์น “เราต้องรีบเดินทางลงใต้ ปลดปล่อยผู้คนเถื่อนพวกนี้ให้อยู่กับความเพ้อเจ้อของมันเถิด หรือไม่ก็จับตัวมันไปเข้าเฝ้า”

“สงบสงบใจไว้ก่อน เอโอไนน์!” เอโอเมอร์เอ่ยเป็นภาษาของเธอ “ขอเวลาข้าสักประเดี้ยว สั่งกองทหารเอโอเรดให้รวมพลกันไว้ เตรียมพร้อมออก

เดินทางไปเอ็นท์เวด”

เอโอไนรบนเพิ่มพำ เดินถอยออกไปบอกคนอื่นๆ ไม่เข้าทุกคนก็ถอยออกไป เหลือเพียงเอโอเมอร์กับสามสหาย

“เรื่องที่ท่านเล่ามานั้นว่าแปลกมาก อารากอร์น” เอโอเมอร์กล่าว “แต่เห็นได้ชัดว่าท่านพูดจริง ชาวมาร์กไม่พูดโกหก เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เชื่อใครง่ายๆ แต่ท่านยังไม่ได้บอกเราหมดทุกอย่าง ทำไมท่านไม่แจ้งธุระท่านออกมาให้หมด ข้าจะได้ตัดสินใจดูว่าควรจะทำเช่นไร”

“เมื่อหลายอาทิตย์ก่อน ข้าออกเดินทางมาจากอิมลาดริส อันเป็นนามที่ปรากฏในปริศนาความฝัน” อารากอร์นบอก “โบโรเมียร์แห่งมินาสทิริธมากับข้าด้วย ภารกิจของข้าคือเดินทางไปนครแห่งนั้นพร้อมกับบุตรแห่งเดนเธอร์เพื่อช่วยผู้คนที่นั่นทำศึกกับเซารอน แต่ขณะที่ข้าเดินทางมาด้วยมีภารกิจอื่นซึ่งข้าไม่อาจเปิดเผยได้ตอนนี้ แกนดัล์ฟจอมดทาเกือผู้นำทางของเรา”

“แกนดัล์ฟ!” เอโอเมอร์อุทาน “แกนดัล์ฟ บังเหียนทา เราชาวมาร์กรู้จักเขาดี แต่ขอเตือนไว้ก่อนว่า ชื่อของเขาไม่เป็นที่โปรดของกษัตริย์เราอีกต่อไป เขาเคยเป็นแขกเยือนที่นี่หลายครั้ง ไปๆมาๆโดยไม่บอกกล่าว หลังจากหายหน้าไปสักช่วงหนึ่งหรือหลายๆปี เขามักจะมาพร้อมกับข่าวเหตุการณ์ประหลาดๆ บางคนจึงเรียกเขาว่า พูตมหายัย

“ที่จริงหลังจากครั้งสุดท้ายที่เขาที่นี่เมื่อฤดูร้อนปีกลาย ทุกอย่างก็ย่ำแย่ลง ตอนนั้นเราเริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับซารูมาน ก่อนหน้านั้นเราเป็นมิตรกับเขา แต่แล้วอยู่ๆแกนดัล์ฟก็มาเตือนว่าไอเซนการ์ดกำลังเตรียมตัวก่อศึก เขาบอกว่าเขาถูกขังเป็นนักโทษอยู่ที่ออร์ธังค์เกือบหนีออกมาไม่รอด เขาขอความช่วยเหลือจากเรา แต่เรอเอดนไม่ทรงฟังคำขอของเขา เขาก็เลยจากไป อยู่ๆเออ์ช็องแกนดัล์ฟให้ได้ยินถึงพระกรรมเป็นอันขาด! พระองค์กริ้วเขามาก เพราะแกนดัล์ฟเอามาที่ชื่อซาโดร์เพ็ชรของพระองค์ไป มานี้เป็นม้าเมอวาร์สชั้นยอด มีค่ายิ่งกว่าม้าทุกตัวในคอกหลวงรวมกัน มีแต่กษัตริย์มาร์กเท่านั้นที่จะขี่มันได้ เพราะสายพันธุ์

ของมันสืบมาจากมายิ่งใหญ่ของเออร์ลซึ่งเข้าใจภาษามนุษย์ เมื่อเจ็ดคืนก่อน ซาโดว์แพ็กซ์กลับมา แต่ความกลัวของพระองค์หาได้ลดน้อยลงไม่ เพราะเวลานี้ ซาโดว์แพ็กซ์ไม่เชื่องเสียแล้ว มันไม่ยอมให้ใครเข้าใกล้เลย”

“นั่นก็แสดงว่าซาโดว์แพ็กซ์กลับจากแดนไกลทางเหนือได้ด้วยตัวมันเอง” อารากอร์นว่า “มันแยกทางจากแกนดัล์ฟที่นั่น แต่อนิจจา! แกนดัล์ฟไม่มีวันได้ชี้เจ้าซาโดว์แพ็กซ์อีกแล้ว เขาเสียชีวิตในอเวจีมืดของเหมืองมอเรีย”

“อ้อ! นี่เป็นข่าวร้ายนัก!” เอโอเมอร์ร้อง “อย่างน้อยก็สำหรับข้าและใครอีกหลายคน แต่อาจจะไม่ใช่ทุกคน ถ้าท่านไปเข้าเฝ้าก็คงรู้”

“นี่เป็นข่าวน่าเศร้ายิ่งกว่าผู้ใดในแผ่นดินนี้จะเข้าใจ แต่ก่อนปีนี้จะล่วงไป ผู้คนที่นั่นอาจต้องเศร้ากับมันหนักขึ้น” อารากอร์นว่า “แต่เมื่อผู้ยิ่งใหญ่สิ้นชีวิตไปแล้ว ผู้น้อยก็ต้องก้มหน้าทางต่อ ข้าได้ทำหน้าที่นำคณะของเรามาตามถนนยาวไกลจากมอเรีย เราผ่านมาทางลอริเอน ซึ่งท่านควรจะเรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับที่นั่นก่อนจะพูดถึงมันอีกก็จะเป็นการดี ต่อจากนั้นก็ลองลงมาตามแม่น้ำใหญ่มายังน้ำตกเรารอส ที่นั่นเองโบโรเมียร์ถูกสังหารโดยพวกออร์คที่พวกท่านบดขยี้ไปแล้ว”

“อนิจจา! ข่าวของท่านมีแต่เรื่องน่าสลด!” เอโอเมอร์ร้องอย่างหดหู่ “ความตายของโบโรเมียร์คือความสูญเสียอันใหญ่หลวงสำหรับมินาสทิริธและพวกเราทุกคน เขาเป็นแม่ทัพที่เก่งกล้าสามารถ! พวกเราทุกคนต่างยกย่องเขา เขาไม่ค่อยมาที่มาร์กบอยนักรเพราะยุ่งอยู่กับสงครามที่ชายแดนตะวันออก แต่ข้าก็เคยพบเขา โบโรเมียร์ดูเหมือนเชื้อสายที่ปราดเปรียวของเออร์ลมากกว่าชาว貢โดร์ที่เคร่งขรึม เขามีที่ท้าวจะเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่เมื่อถึงเวลา แต่เหตุใดเราจึงไม่ได้ยินข่าวน่าเศร้านี้จาก貢โดร์ เขาเสียชีวิตไปเมื่อไหร่”

“สิ้นแล้วนับจากวันที่โบโรเมียร์ถูกสังหาร” อารากอร์นตอบ “ตั้งแต่นั้นวันนั้นเราก็ออกเดินทางมาจากโทลบันเดียร์”

“เดินมาี่” เอโอเมอร์ร้อง

“ถูกแล้ว อย่างที่ท่านเห็นนี่แหละ”

ดวงตาของเอโอแมร์เบิกกว้างด้วยความพิศวงอย่างที่สุด “สไตรเดอร์เป็นชื่อที่แะเต็มทีสำหรับบุตรแห่งอาราธอร์น” เขาพูด “ข้าอยากเรียกท่านว่าวิงฟุตมากกว่า การกระทำอันกล้าหาญของท่านทั้งสามจะถูกเล่าขานเป็นตำนานสืบไป พวกท่านเดินทางมาไกลถึงหนึ่งร้อยสามสิบห้าไมล์โดยยังไม่พ้นเย็นวันที่สี่ด้วยซ้ำ! สายโลหิตแห่งเอเลนดิลช่างทรหดอดทนเสียนี้กระไร!

“แต่ตอนนี้ข้าควรทำเช่นไร! ข้าต้องรีบกลับไปเข้าเฝ้าเฮโอเดน ข้าพูดอะไรไม่ได้มากต่อหน้าคนของข้า เป็นความจริงที่ว่าเรายังไม่ได้เปิดฉากทำสงครามกับมอร์ดอร์ และมีคนบางคนที่รับใช้ใกล้ชิดเบื้องบาทคอยเพ็ดทูลแต่สิ่งไร้สาระ แต่สงครามกำลังใกล้เข้ามา เราจะไม่ละเลยพันธไมตรีเก่าๆที่เรามีต่อกอนดอร์ ถ้าเขาต้องสู้ เราก็คจะช่วยเขา ข้าและทุกๆคนที่ยึดมั่นในตัวข้าขอยืนยัน มณฑลตะวันออกทั้งหมดยังอยู่ในความรับผิดชอบของข้า นายพลตรีแห่งมาร์ก ข้าได้สั่งให้เคลื่อนย้ายฝูงปศุสัตว์และผู้คนขึ้นไปอยู่เหนือเอ็นทวอช ไม่เหลือใครไว้ที่นี่ นอกจากทหารรักษาการณ์กับกองลาดตระเวนเร็ว”

“ถ้าเช่นนั้นพวกท่านก็ไม่ได้ส่งบรรณาการให้เซารอน” กิมลิธาม

“เราไม่เคยทำ และจะไม่มีวันทำ” เอโอแมร์ตอบ ดวงตาเป็นประกายวาว “แต่ข้าก็ได้ยินเรื่องโกหกพกลมนั้นมาเข้าหูเหมือนกัน หลายปีมาแล้วเซารอนต้องการซื้อม้าจากเราโดยเสนอราคาให้อย่างงาม แต่เราปฏิเสธไปเพราะรู้ว่าม้าของเราจะถูกนำไปใช้ทำเรื่องชั่วช้า มันจึงส่งสมุนออร์คมาปล้น กวาดต้อนเอาม้าของเราไปแทบไม่เหลือ โดยเลือกเอาเฉพาะม้าม้าดำ ตอนนั้นเราจึงมีม้าม้าดำเหลือนอยู่น้อยมาก เพราะเหตุนี้แหละเราถึงเกลียดพวกมันเข้ากระดูก

“แต่เวลานี้เรากำลังหนักใจกับซารูมาน เขาประกาศตัวเป็นเจ้าแผ่นดินนี้ทั้งหมด แล้วระเบิดศึกกับเรามาหลายเดือนแล้ว เขามีบริวารเป็นพวกออร์ค ผีที่ขี่หลังหมาป่า และมนุษย์จากแดนเถื่อน เขาปิดช่องแคบโรฮันไม่ให้เราผ่าน เราจึงเหมือนถูกศึกกระหนาบสองด้าน ทั้งตะวันตกและตะวันออก

“ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรับมือกับซารูมาน เขาเป็นพ่อมดเจ้าเล่ห์ มีคาถาอาคม แปลงโฉมได้สารพัด มีคนเห็นเขาเดินท่อมๆอยู่ที่โน่นบ้างที่นั่นบ้างในร่าง

ของชายแก่สวมเสื้อคลุมยาวมีหมวกผู้คลุมหน้า เหมือนแกนดัล์ฟมากที่สุดเท่าที่หลายคนบอก เขาส่งสมุนเข้ามาสอดแนมเราทุกทิศทุกทาง ผุ่่นกอบาหัวของเขาบินว่อนอยู่บนท้องฟ้า ข้าไม่รู้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้จะลงเอยอย่างไร แต่ข้าหวังใจอย่างบอกไม่ถูก ลีวล์ของซารูมานไม่ได้มีอยู่แต่ในไอเซนการ์ด ถ้าท่านไปที่วังหลวงก็จะทราบเอง ท่านจะไปกับข้าไหม ข้าคงไม่ได้เพื่อผืนลมๆ แล้งๆ ว่าฟ้าส่งท่านมาในยามวิกฤติเช่นนี้เพื่อช่วยเหลือข้า”

“ข้าจะไปเมื่อไปได้” อารากอร์นตอบ

“ไปเดี๋ยวนี้เถิด!” เอโอเมอร์พูด “สายโลหิตแห่งเอเลนดิลจะเป็นกำลังอันสำคัญยิ่งแก่บุตรเออร์ธ เรากำลังมีศึกติดพันอยู่ที่เวสต์เอมเนท สถานการณ์อาจแย่ลงได้ทุกเมื่อ

“อันที่จริงข้านำกำลังขึ้นเหนือมาโดยไม่ได้รับอนุญาต เพราะเมื่อข้าไม่อยู่ วังหลวงจะเหลือทหารรักษาการณ์น้อยมาก แต่กองลาดตระเวนส่งข่าวมาเตือนว่ามีออร์คฝูงใหญ่ลงมาจากปราการนุรพาเมื่อสามคืนที่แล้ว และรายงานมาด้วยว่า ออร์คฝูงนี้บางตัวมีตราสีขาของซารูมาน ข้าจึงหวังเกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายที่ข้ากลัวที่สุด นั่นคือการจับมือกันระหว่างออร์ธกับหอคอยทมิฬ ข้าจึงนำกองทหารเอโอเรตซึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาออกมา เราตามทันฝูงออร์คเมื่อสองวันก่อนตอนพลบค่ำแถวชายป่าเอ็นท์วู้ด เราล้อมพวกมันไว้ที่นั่น และต่อสู้กันดุเดือดจนถึงเช้ามืดเมื่อวันวาน ข้าเสียคนไปถึงสิบห้าคนกับม้าอีกสิบสองตัว! เพราะพวกมันมีกำลังมากกว่าที่เราคิดไว้ มีออร์คอีกกลุ่มหนึ่งข้ามแม่น้ำใหญ่จากตะวันตกมาสมทบ เส้นทางที่เจ้าพวกนั้นย่ำมายังเห็นรอยเท้าชัดเจน อยู่ก่อนไปทางเหนือดินห่อเยจากที่นี่ และยังมีอีกกลุ่มโผล่ออกมาจากป่า เป็นพวกออร์คตัวโต มีตรารูปมือสีขาของไอเซนการ์ดอีกเหมือนกัน เจ้าพวกนี้แข็งแรง น่ากลัวกว่าพวกไหนๆ ทั้งหมด

“อย่างไรก็ตาม เราสังหารพวกมันจนไม่เหลือ แต่เราออกจากเมืองมานานเกินไป เราต้องรีบกลับไปทางตะวันตกเฉียงใต้เสียที ท่านโปรดไปกับเราด้วยเถิด เรามีม้าสำรองอยู่ ท่านคงจะเห็นแล้ว และมีงานรอสำหรับดาบของท่านด้วย

แน่นอน รวมทั้งขวานของกิมลีและธนูของเลโกลัสก็อาจเป็นประโยชน์ต่อพวกเรา ถ้าทั้งคู่จะให้ภัยต่อคำพูดแรงๆ ที่ข้าเอ่ยถึงเลดี้แห่งไพร่ ข้าเพียงแต่พูดเหมือนที่คนอื่น ๆ ในแผ่นดินข้าพูดกัน และข้าก็ยินดีที่จะเรียนรู้ให้มากกว่านี้”

“ขอบคุณสำหรับคำเชื้อเชิญ” อารากอร์นตอบ “ใจจริงข้าอยากจะไปกับท่าน แต่ข้าไม่อาจทอดทิ้งสหายของข้าได้ ถ้ายังพอมีความหวัง”

“ท่านเลิกหวังได้แล้ว” เอโอเมอร์ว่า “ท่านจะไม่พบสหายของท่านที่ชายแดนทางเหนือ”

“แต่สหายของเราก็คงไม่ได้อยู่ข้างหลัง ไม่ไกลจากปราการบูรพา เราพบหลักฐานชัดเจนว่า อย่างน้อยเพื่อนของเรคนหนึ่งยังมีชีวิตอยู่ แต่จากปราการบูรพามาถึงทุ่งนี้ เราไม่พบร่องรอยอื่น ไม่มีรอยเท้าแยกไปทางไหน เว้นแต่ข้าจะแกะรอยไม่เป็นเสียเท่านั้น”

“ถ้าฉันท่านคิดว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ข้าไม่รู้ สองคนนั้นอาจถูกสังหารและโดนเผาไปเรียบร้อยแล้วพร้อมกับพวกออร์ค แต่ท่านก็ยืนยันว่าไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นข้าจึงเบาใจ เท่าที่นึกออก สองคนนั้นอาจถูกพาตัวเข้าไปในป่าก่อนจะเกิดการต่อสู้ขึ้น บางทีอาจเป็นตอนก่อนที่จะพวกท่านจะเข้าล้อมไว้ สาบานได้ไหมว่าไม่มีใครหนีฝ่าวงล้อมพวกท่านออกไปได้”

“สาบานได้ว่าไม่มีออร์คหนีรอดไปได้แม้แต่ตัวเดียวเมื่อเราเห็นมัน” เอโอเมอร์บอก “เราไปถึงชายป่าก่อนพวกมัน ถ้ามีสิ่งมีชีวิตเล็ดลอดไปได้ นั่นต้องไม่ใช่พวกออร์ค และจะต้องมีเวทมนตร์อย่างเอลฟ์ด้วย”

“สหายของเราสวมเสื้อผ้าเหมือนที่เราใส่อยู่นี้” อารากอร์นบอก “พวกท่านยังผ่านเราไปเสียเฉยๆ ทั้งที่เป็นตอนกลางวันแสกๆ”

“ข้าลืมนิดซั่มไป” เอโอเมอร์รับ “มีสิ่งพิศวงเกิดขึ้นมากมายจนข้าไม่รู้จะเชื่ออะไรดี โลกทั้งโลกแปลกประหลาดขึ้นทุกที เอลฟ์กับคนแคระเดินอยู่ด้วยกันบนทุ่งของเรา มีคนได้สนทนากับเลดี้แห่งไพร่แล้วยังมีชีวิตอยู่ ดาบเล่มนี้กลับมาสู่สงครามอีก หลังจากหักไปนานหลายศตวรรษ ก่อนบรรพบุรุษของเราจะขี่ม้า

มายังแผ่นดินมาร์กเสียอีก! ท่านจะให้คนคนหนึ่งตัดสินใจอย่างไรในเวลาเช่นนี้”

“ก็ตัดสินใจอย่างที่เขาคเคยทำ” อารากอร์นว่า “ความดีและความเลวยังไม่แปรเปลี่ยนไปจากวันวาน เช่นเดียวกับสรรพสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเอลฟ์ คนแคระ และมนุษย์ เป็นหน้าที่ของมนุษย์ที่จะพึงเข้าใจสิ่งเหล่านี้ และมองดูไพรทองด้วยความเข้าใจให้มากขึ้นดุจเดียวกับบ้านของตนเอง”

“ท่านพูดถูก” เอโอเมอร์ว่า “ข้าไม่ได้สงสัยในตัวท่านหรือในสิ่งที่ข้าต้องการทำ แต่ข้าไม่มีอิสระจะทำตามใจตัวเองต่างหาก มันผิดกฎหมายที่จะปล่อยให้คนแปลกหน้าเดินทางไปไหนต่อไหนตามใจชอบในแคว้นของเรา เว้นแต่เขาจะได้รับพระราชานุญาตเสียก่อน ยิ่งในยามศึกเช่นนี้ ยิ่งต้องเข้มงวด ข้าขอรับรองให้ท่านเดินทางไปกับข้าโดยดี แต่ท่านกลับปฏิเสธ ข้าไม่อยากเปิดศึกระหว่างคนของข้าเป็นร้อยกับพวกท่านแค่สามคน”

“ข้าว่ากฎหมายของท่านไม่สู้จะเหมาะกับเวลาเช่นนี้” อารากอร์นตอบ “ที่จริงข้าไม่ใช่คนแปลกหน้า ข้าเคยอยู่ที่นี้มาก่อน -- มากกว่าครึ่งหนึ่งด้วยซ้ำ และเคยขี่ม้าท่องไปกับชาวโรเฮียร์ริม หากแต่อยู่ภายใต้การปลอมแปลงตัวในชื่ออื่น ข้าไม่เคยพบท่านมาก่อน เพราะตอนนั้นท่านยังเด็กอยู่ แต่เคยได้สนทนากับเอโอมนอร์ดบิดาของท่านและเธโอเดนโอรสแห่งเซรเกิล ไม่เคยปรากฏมาก่อนว่า จะมีแม่ทัพนายกองโรมันคนใดออกคำสั่งให้ผู้อื่นละทิ้งภารกิจอันสำคัญเช่นที่ข้ากำลังกระทำหน้าที่ของข้าชัดเจนแล้ว คือต้องไปต่อ เอาละ บุตรแห่งเอโอมนอร์ด ท่านต้องตัดสินใจ ท่านจะช่วยเหลืออย่างน้อยที่สุดปล่อยให้เราเดินทางต่อ หรือจะบังคับใช้กฎหมายของท่าน ถ้าทำอย่างที่ว่า ท่านก็จะเหลือทหารกลับไปทำศึกหรือเข้าเผ่ากษัตริย์ของท่านร้อยหรือกว่าเดิม”

เอโอเมอร์ถึงกับอึ้งไปชั่วครู่ แล้วจึงกล่าวว่า “เราจำเป็นต้องรีบด้วยกันทั้งสองฝ่าย คนของข้ากระวนกระวายอยากจะเดินทางไปต่อ และทุกๆ ชั่วโมงที่ล่วงไปก็ทำให้ความหวังของท่านลดน้อยลง เอาละ ข้าตัดสินใจอย่างนี้ พวกท่านไปได้ ยิ่งกว่านั้นข้าจะให้ยืมม้าด้วย ขอแต่เมื่อติดตามสหายของท่านพบหรือ

ไม่พบก็ตาม ขอให้ให้นำมาของเราข้ามเอ็นท์เวดกลับไปให้พระราชวังเมดูเซลดีในนครเอโดรัส เพื่อยืนยันให้พระราชธาโอเดนทรงทราบว่ามีข้าหาได้ตัดสินใจผิดไม่ สำหรับเรื่องนี้ ตัวข้าเองและอาจรวมทั้งชีวิตของข้าด้วย ขึ้นอยู่กับการรักษาสัตย์ของท่าน ขอให้ไปให้จงได้”

“ข้าจะไปอย่างแน่นอน” อารากอร์นตอบ

ทหารโรฮันประหลาดใจเป็นล้นพ้นและเหลือบตามองกันอย่างพิศวง เมื่อได้รับคำสั่งจากเอโอเมอร์ให้นำมาส่องไปให้คนแปลกหน้า มีแต่เอโอเรนที่กล้าวิจารณ์ออกมา

“มันก็เหมาะอยู่หรอกสำหรับท่านผู้นี้ที่อ้างตัวว่ามีเชื้อสายของกอนดอร์” เขาว่า “แต่จะเอาผ้าของแผ่นดินมาร์กไปให้คนแคระขึ้นี่ลี มีใครเคยได้ยินบ้าง”

“ไม่มี” กิมลิตตอบ “แล้วท่านก็ไม่ต้องเดือดร้อน เพราะจะไม่มีใครได้ยินเรื่องนี้แน่ ข้ายอมเดินเสียดีกว่าขึ้นไปนั่งบนหลังเจ้ายักษ์ใหญ่ที่ข้าจอมพยศนี้”

“แต่เจ้าต้องใช้ผ้า กิมลิต มิฉะนั้นพวกเราจะเดินทางได้ล่าช้า” อารากอร์นว่า

“มานั่งกับข้าก็ได้ กิมลิต” เลโกลัสตัดบท “เท่านี้ทุกอย่างก็เรียบร้อย เจ้าไม่ต้องยืมผ้าใคร แกมไม่ต้องทำให้ใครเดือดร้อนด้วย”

ผ้าใหญ่สีเทาดำตัวหนึ่งถูกนำมาให้อารากอร์น เขาขึ้นไปขึ้นหลังมัน “ผ้าตัวนี้ชื่อฮาซูลเฟล” เอโอเมอร์บอก “ขอให้มันนำท่านไปโดยสวัสดิภาพและพบกับโชคชะตาที่ดีกว่าการรูล์พนายเก่าของมันเป็น!”

ม้าตัวเล็กสีอ่อนกว่า แต่มีท่าทางกระสับกระส่าย ถูกนำมาให้เลโกลัส มันมีชื่อว่าอาร์อด แต่เลโกลัสบอกให้ทหารโรฮันปลดอานกับบังเหียนออก “ข้าไม่จำเป็นต้องใช้ของพวกนี้” เอลฟ์หนุ่มพูดพลางกระโดดอย่างว่องไวขึ้นไปบนหลังม้า ทุกคนประหลาดใจไปตามๆ กันเมื่อเห็นอาร์อดแลดูอ่อนแอ ยอมให้เลโกลัสขี่ไปมาแต่โดยดีหลังจากเขากระซิบกับมันเบาๆ วิธีดังกล่าวเป็นวิธีที่พวกเอลฟ์ใช้ปฏิบัติต่อสัตว์ทั่วไปที่ไม่ใช่สัตว์ร้าย กิมลิตถูกอุ้มขึ้นไปนั่งข้างหลัง เขาเกาะเลโกลัสไว้นั่น ดูท่าทางอิหลักก็เหลือไม่แพ้แซม แกมจี ตอนอยู่บนเรือ

“ลาก่อน ขอให้พวกท่านพบสิ่งที่ค้นหา!” เอโอแมร์ร้องบอก “จงรีบกลับมา แล้วดาบของเราจะเปล่งประกายเคียงคู่กัน”

“ข้าจะกลับมา” อารากอร์นตอบ

“ข้าด้วย” กิมลีแถมท้าย “เรายังมีเรื่องเลดีกาลาเดรียลต้องสะสางกันอีก ข้ายังไม่ได้สอนคำพูดเพราะๆให้ท่านเลย”

“แล้วค่อยพบกัน” เอโอแมร์ว่า “มีสิ่งประหลาดๆเกิดขึ้นมากมายจนดูจะไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกเสียแล้วที่ข้าจะได้ฟังคำสรรเสริญนางจากคหมขวานของคนแคระ ลาก่อน!”

แล้วทั้งหมดก็แยกจากกัน ม้าโรฮันฟีเท้าเร็วปานลมกรด ชั่วไม่กี่อึดใจเมื่อกิมลีหันกลับไปมอง ก็เห็นกองทหารของเอโอแมร์กลายเป็นจุดเล็กๆอยู่ห่างออกไปไกลลิบ อารากอร์นไม่ได้เหลียวหลัง เขาจับตาดูทางที่ควบผ่าน คีระระกัมต่ำเกือบจรดคอฮาซูลเฟล ไม่นานก็มาถึงชายฝั่งเอ็นทัววอช และพบรอยเท้าออร์คอีกกลุ่มหนึ่งที่เอโอแมร์บอกไว้ลงมาจากทุ่งโวลด์ทางทิศตะวันออก

อารากอร์นลงจากหลังม้า ตรวจดูพื้นดิน แล้วกระโดดกลับขึ้นม้า ควบไปทางตะวันออกไม่ไกลนัก โดยพยายามเลี่ยงขีดขวางทาง ระวังไม่ให้เหยียบย่ำรอยเท้าที่ปรากฏบนพื้น จากนั้นก็ลงจากหลังม้าอีกครั้ง เดินกลับไปกลับมาสำรวจดูพื้นดิน

“มีร่องรอยเหลือน้อยมาก” เขาพูดเมื่อขี่ม้ากลับมา “ตามทางสายใหญ่นี้ รอยเท้าพวกออร์คปนกันยุ่งไปหมดกับรอยเท้าม้าของทหารโรฮันที่เดินทัพกลับมา รอยแถบนอกๆคงอยู่ใกล้กับริมแม่น้ำ แต่อีกสายที่มาจากทิศตะวันออก ร่องรอยยังใหม่สดอยู่มาก ไม่มีรอยเท้าเดินย้อนกลับไปท่อนดูอินเลย เราเห็นจะต้องขี่ม้าให้ช้าลง เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีรอยเท้าแยกออกไปทางไหน จากจุดนี้พวกออร์คจะต้องรู้ตัวแล้วว่าถูกติดตาม พวกมันอาจพยายามพาเชลยหนีก่อนที่จะโดนไล่ทัน”

เมื่อขี่ม้าต่อไป ท้องฟ้าก็มืดลง เมฆสีเทาลอยต่ำลงมาเหนือทุ่งโวลด์ หมอกจางๆบดบังดวงอาทิตย์ไว้ ลาดเนินอันปกคลุมด้วยหญ้าไม้ของป่าฟิงกอร์น

ปรากฏว่ารางไถ่เข้ามาเรื่อยๆ ค่อยๆ ครีမ်ดำขึ้นทุกที จนดวงอาทิตย์คล้อยต่ำไปทางตะวันตกก็ยังไม่พบรอยเท้าแยกไปทางไหน แต่พบศพออร์คที่ละตัวสองตัวนอนตายสะเปะสะปะอยู่ตรงที่ที่พวกมันพยายามจะหนี มีลูกธนูสีเทาเสียบกลางหลังหรือไม่ก็ที่คอหอย

ในที่สุดทั้งสามก็มาถึงชายป่าในตอนบ่ายคล้อย และพบที่ที่ใช้ก่อไฟกองใหญ่อยู่ตรงที่โล่งแจ้งแห่งหนึ่งริมชายป่า ถ้าถ่านยังคงร้อนระอุมีควันลอยโขมงใกล้ๆ กันมีหมวกเหล็ก เสื้อเกราะ โล่บูบๆ ดาบหัก ลูกศร และอาวุธอื่นๆ วางสุมอยู่กองพะเนินเกินที่ก ตรกลางมีศิระหอรค์ใหญ่ยักษ์เสียบอยู่ ยังมองเห็นรูปมือสีขาวย่นหมวกเกราะแยกแยะของมัน ห่างออกไปไม่กี่ไกลจากแม่น้ำซึ่งไหลออกมาจากชายป่ามีหลุมฝังศพเพิงถูกก่อขึ้นใหม่ ดินยังหมาดๆ ปกคลุมด้วยหญ้าเขียวสดซึ่งถูกตัดมาคลุมไว้ รอบๆ มีหอกปักอยู่สลับท่าเล่ม

อารากอร์นและสหายช่วยกันสำรวจดูตลอดทั้งบริเวณที่เกิดการระดม-
บอน แต่แสงแดดเริ่มอ่อนลง ไม่ช้ายามโพล้เพล้ก็โรยตัวลงมา จนพลบค่ำก็ยัง
ไม่พบร่องรอยของเมอร์รี่กับปี้ปิ้น

“เราคงทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้” กิมลีพูดเศร้าๆ “ตั้งแต่มาถึงโกลบรัน-
เดียร์ เราต้องพบกับปริศนาหลายอย่าง แต่นี่เป็นข้อที่ยากที่สุด กระดูกของ
พวกฮอบบิทคงถูกเผาไปแล้วพร้อมกับพวกออร์ค นี่คงเป็นข่าวร้ายสำหรับโฟรโด
ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ได้ฟังเรื่องนี้ และเป็นข่าวร้ายสำหรับฮอบบิทเผ่าที่รออยู่ที่
ริเวนเดลล์ด้วย ท่านเอลรอนด์ไม่อยากให้สองคนนั้นมากับเราตั้งแต่แรก”

“แต่แกนดัล์ฟไม่คิดเช่นนั้น” เลโกลัสแย้ง

“แกนดัล์ฟตัดสินใจมากับเรา แล้วเขาก็เป็นคนแรกที่พบจุดจบ” กิมลีตอบ
“สิ่งที่เขาคาดการณ์นั้นไม่เป็นไปอย่างที่คิด”

“คำแนะนำของแกนดัล์ฟไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าตัวเขาหรือใครจะปลอดภัย
หรือไม่” อารากอร์นพูด “บางเรื่องเราควรลงมือทำดีกว่าจะปฏิเสธ แม้ตอนจบ
ของมันอาจไม่สวยหรูก็ตาม แต่ข้าจะยังไม่ไปจากที่นี่ อย่างไรก็ตามเราก็ต้องรอ
จนกว่าจะรุ่งเช้า”

ทั้งสามพักแรมกันได้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งที่แผ่กิ่งก้านสาขาห่างจากริมทุ่งออกมาไม่ไกล ต้นไม้นั้นดูคล้ายต้นเกาลัด มีใบโตๆ สีน้ำตาลค้ำคามากจากปีก่อนติดอยู่หลายใบ ดูคล้ายมือเหี่ยวงอนมีนิ้วแผ่ ใบไม้ไหวแกรกกรากอยู่ในสายลมอ่อนยามดึก

กิมลีตัวลั่นเหวี่ยงด้วยความหนาว ทั้งสามคนมีผ้าห่มติดตัวมาเพียงคนละผืน “ก่อกองไฟเถอะ” คนแคระร้อง “ถึงมีภัย ข้าก็ไม่สนแล้ว พวกออร์คมันจะรุมล้อมเข้ามาเหมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟก็เชิญ!”

“ถ้าเมอร์รี่กับปีปบินหลงทางอยู่ในป่า กองไฟอาจพาเขามาหาเราก็ได้” เลโกลัสว่า

“และอาจพาสัตว์อื่นที่ไม่ใช่ทั้งออร์คและฮอบบิทมาด้วย” อารากอร์นตอบ “เราอยู่ไม่ไกลจากกองลาดตระเวนภูเขาของซารูมาน แล้วที่สำคัญ อยู่ตรงชายป่า ฟังก์อร์นเสียด้วย เขาวางกันว่าต้นไม้ในป่านี้อันตรายนักถ้าไปแตะต้องเข้า”

“แต่เมื่อวานทหารโรฮันยังมาก่อไฟกองเบ้อเริ่มที่นั่นเลย” กิมลีพูด “พวกนั้นตัดต้นไม้มาทำเป็นพืนอย่างที่เห็น แต่ก็อยู่ปลอดภัยดีตลอดคืนหลังจากก่อไฟเสร็จ”

“พวกเขามากันเป็นร้อย” อารากอร์นบอกคนแคระ “และเขาก็ไม่สนใจว่าป่าฟังก์อร์นจะโหด เพราะไม่ได้มาแถวนี้บ่อยนัก อีกราย เขาไม่ต้องเดินทางเข้าไปในป่า แต่ทางของเราน่ะดูเหมือนจะตรงดิ่งสู่ใจกลางป่า เพราะฉะนั้นระวังให้ดี! อย่าไปตัดต้นไม้ที่มีชีวิตเข้า!”

“ไม่ต้องตัดก็ได้” กิมลีตอบ “พวกโรฮันทั้งเศษพินกับกิ้งไม้ไผ่เยอะพอใช้ ในป่าก็มีกิ้งไม้แห้งร่วงอยู่ถมไป” กิมลีออกไปเก็บพืนและสาละวนกับการติดไฟง่วนอยู่ ส่วนอารากอร์นนั่งนิ่งฟังต้นไม้ใหญ่จมอยู่ในห้วงคิด เลโกลัสยืนอยู่คนเดียวในที่โล่ง เพ่งมองไปยังเงาทะมึนในป่า โนม้ตัวไปข้างหน้าเหมือนกำลังฟังเสียงเรียกจากที่ไกลๆ

เมื่อคนแคระก่อไฟเล็ก ๆ ลุกโผล่ขึ้น สามสหายก็นั่งล้อมวงเข้ามาชิดกัน บังแสงไฟไว้ด้วยเสื้อคลุมเอลฟ์ที่สวมอยู่ เลโกลัสเงยหน้าขึ้นมองกิ้งไม้ที่ย่นลงมา

เหนือศีรษะ

“ดูนั่น!” เขาร้อง “ต้นไม้ดีใจที่เราจุดไฟ”

เงาที่เต็นระริกอยู่นั้นคงจะหลอกตาให้ผาดเฟื่อนไป แต่ทว่าทั้งสามแลเห็นกิ่งเกาลัดขยับไปขยับมาจริง ๆ ราวกับมันจะโน้มลงมาหาเปลวไฟ ขณะที่กิ่งตอนบนยื่นลงมา ใบสีน้ำตาลก็เหี่ยยดออก แล้วถูเข้าหากันดังมือที่เย็นเฉียบแตะกระแหว่ได้รับความอบอุ่นจากเปลวไฟ

ทุกอย่างวังเวง ฉับพลันปาลิกลับดำมืดซึ่งทอดตัวอยู่แค่เอื้อมก็ก่อให้เกิดความพรันพริ้ง เต็มไปด้วยเงื่อนงำเร้นลับ ครูใหญ่ต่อมาเลโกลัสจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ลอร์ดเคลเบอร์นเตือนเราไม่ให้เข้าไปในป่านี้” เอลฟ์หนุ่มพูด “ท่านรู้ไหมว่าเพราะอะไร อารากอร์น ดำเนินเกี่ยวกับป่าฟิงกอร์นที่โบโรเมียร์ได้ยืนยันมันเป็นอย่างไร”

“ข้าได้ยินเรื่องมาหลายกระแส ทั้งในกอนดอร์และที่อื่นๆ” อารากอร์นบอก “ถ้าไม่ใช่เพราะคำพูดของท่านลอร์ด ข้าคงคิดว่ามันเป็นแค่ตำนานที่พวกมนุษย์ต่อเติมเสริมแต่งกันมา ในขณะที่เรื่องราวความเป็นจริงสูญหายไปหมดแล้ว ข้าเคยนึกจะถามเจ้าอยู่เหมือนกันว่าเรื่องจริงเป็นเช่นไร แต่ในเมื่อเอลฟ์แดนไพร์เองยังไม่รู้ แล้วมนุษย์อย่างข้าจะไปรู้หรือ”

“ท่านท่องเที่ยวมามากกว่าข้านี้นา” เลโกลัสว่า “ที่ป่าของข้าไม่เคยได้ยินเรื่องนี้ แต่มีบทเพลงเก่าๆ เล่าถึงโอโนดริม หรือที่มนุษย์เรียกว่า เอ็นท์ อาศัยอยู่ในป่าฟิงกอร์นมาช้านาน เพราะป่านี้เป็นป่าที่เก่าแก่มาก ขนาดพวกเอลฟ์ยังจำไม่ได้ว่าเก่าขนาดไหน”

“ถูกแล้ว” อารากอร์นตอบ “ป่านี้เก่าแก่พอๆ กับป่าไกล์ๆ เขาสุสานที่เดียวแต่ใหญ่โตกว่าหลายเท่า ท่านเอลรอนด์เคยเล่าให้ข้าฟังว่า ป่าทั้งสองแห่งนี้เกี่ยวข้องกัน เป็นที่สิ้นสุดท้ายของเหล่าต้นไม้ที่ยิ่งใหญ่จากโลกยุคโบราณ ในสมัยที่มีแต่เอลฟ์ท่องเที่ยวอยู่บนโลกขณะที่พวกมนุษย์ยังคงหลับใหล แต่ป่าฟิงกอร์นมีความลึกลับบางอย่างแฝงอยู่ จะเป็นอะไรนั้น ข้าไม่อาจรู้ได้”

“และไม่อยากจะรู้ด้วย” กิมลีพูด “ขออย่าให้สิ่งที่อยู่ในปามาอยู่กับ

เราเลย!”

ทั้งสามจับไม้สั้นไม้ยาวในการอยู่เวรยาม ยามพลัดแรกเป็นของกิมลี สองคนที่เหลือแทบจะหลับไปทันทีที่ล้มตัวลงนอน “กิมลี!” อารากอร์นพูดด้วยน้ำเสียงง่วงงุน “จำไว้นะ อย่าไปตดกิงไม้มีชีวิตเข้า มันอันตรายมาก อย่าออกไปหาพื้นไกลนัก ปล่อยให้ไฟดับไปจะดีกว่า ปลุกข้าด้วย ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น!”

พูดจบเขาก็หลับไป เลโกลัสนอนนิ่งไปแล้ว มือเรียวงามประสานกันอยู่บนอก ดวงตาสีมโพล่ง ก่ียวร้อยยามราตรีเข้ากับความฝันอันลึกล้ำตามวิถีแห่งเอลฟ์ กิมลีนั่งขัดตัวอยู่ข้างกองไฟ ลูกปี่หัวแม่มือไปไปตามคมขวานอย่างครุ่นคิด ต้นไม้ส่ายไหวแกรกราก แต่ไม่มีเสียงอื่นให้ได้ยิน

ทันใดนั้นกิมลิก็ก็นึกขึ้นได้ว่า ที่ริมแสงไฟสลัวๆ นั้นเองมีชายชราหลังงุ้ม ผู้หนึ่งยืนพิงไม้เท้าอยู่ เขาสวมเสื้อคลุมตัวโคร่ง หมวกปีกกว้างถูกดึงลงมาบังหน้าไว้ กิมลิลุกหะลึ่งขึ้น ตกตะลึงร้องไม่ออกอยู่เป็นครู่ แต่แล้วความคิดก็แล่นปราดเข้ามาในใจ นี่เขาและเพื่อนๆ คงเผชิญหน้ากับพ่อมดชาธูมานเข้าให้แล้ว การเคลื่อนไหวของกิมลีทำให้อารากอร์นกับเลโกลัสสะดุ้งตื่น ทั้งคู่ลุกขึ้นนั่งเพ่งมองออกไป ชายชราผู้นั้นมิได้เอื้อนเอ่ยหรือขยับเขยื้อน

“ท่านผู้เฒ่า ท่านมีธุระอะไร” อารากอร์นร้องถามพลางกระโดดลุกขึ้นยืน “ถ้าท่านหนาว ก็ขอเชิญเข้ามาผิงไฟก่อนเถิด!” เขาก้าวออกไป ทว่าชายชราผู้นั้นหายตัวไป อันตรธานโดยไร้ร่องรอย ทั้งสามคนไม่กล้าเดินสำรวจออกไปไกลเดือนตกแล้ว ท้องฟ้ายามดึกมืดสนิท

ทันใดนั้นเลโกลัสก็ร้องเสียงหลง “ม๊า! ม๊า!”

ม๊าหายไปแล้ว ลากเอาหลักที่ล้ามหายไปด้วย ทุกคนยืนตะลึงงันอยู่ชั่วขณะ ใจหายวาบกับเคราะห์ร้ายครั้งล่าสุดซึ่งกระหน่ำลงมานี้ ทั้งสามอยู่ภายใต้ร่มเงาของชายป่าฟิงกอร์น ระยะทางไม่รู้กี่ร้อยไมล์ทอดขวางระหว่างพวกเขา กับมนุษย์ไรอัน มิตรหนึ่งเดียวที่มีอยู่ในแผ่นดินอันตรายกว้างใหญ่ไพศาลนี้ ระหว่างที่ยืนอยู่ ทุ่กัแวเสียงม้าร้องออกมาจากที่ไกลๆ ในความมืด หลังจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบลง มีแต่เสียงลมพัดหวีดหวิว

“มันไปกันหมดแล้ว” อารากอร์นกล่าวในที่สุด “สุดปัญญาที่เราจะไปตามกลับมา ถ้าพวกมันไม่กลับมาเอง เราก็ต้องไปต่อโดยไม่มีม้า เราเริ่มต้นด้วยการเดิน เพราะฉะนั้นก็เห็นจะต้องเดินกันต่อไป”

“เดิน!” กิมลิลีร้อง “แต่เราจะเดินอย่างไรไหว” เขาโยนพืนลงไปในกองไฟ แล้วทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ

“เมื่อสองสามชั่วโมงก่อนเจ้ายังไม่เต็มใจจะขี่ม้าไรอันอยู่แท้ๆ” เลโกลัสหัวเราะ “แต่จนแล้วจนรอดเจ้าก็ยังไม่ได้หัดขี่ม้าเสียที”

“สงสัยข้าคงหมดโอกาสแล้วละ” กิมลิลีว่า

“รู้ใหม่ว่าข้าคิดอย่างไร” เขาพูดต่อหลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง “ข้าว่าตาแก่นั่นคือซารูมาน จะเป็นใครเสียอีกล่ะ จำที่เอโอแมร์บอกได้ไหม เขาเที่ยวเดินปรากฏตัวที่โน่นที่นั่นในร่างคนแก่สวมเสื้อคลุมยาวมีฮู้ดคลุมหน้า เอโอแมร์พูดอย่างนี้ เขาหายตัวไปพร้อมกับม้าของเรา หรือไม่ก็ทำมันตกใจหนีไป แล้วเราก็ถูกทิ้งอยู่ที่นี่ คอยดูซิ จะต้องเป็นเรื่องยุ่งๆเกิดขึ้นกับเราอีก จำคำที่ข้าพูดไว้!”

“ข้าจะจำไว้” อารากอร์นตอบ “แต่ก็จะจำด้วยอีกว่า ตาแก่คนนี้สวมหมวกแหลม ไม่ใช่หมวกฮู้ด ทว่าสิ่งที่เจ้าคาดคะเนนั้นก็ถูก เรากำลังตกอยู่ในอันตรายไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืนในที่ที่เราอยู่นี้ แต่ถึงINGTONนี้เราก็อะไรไม่ได้ นอกจากนอนพักเอาแรง มา! ข้าจะอยู่ยามให้เอง กิมลิลี ข้ายังไม่่วงอยากนั่งคิดอะไรสักครู่”

คืนนั้นผ่านไปอย่างเชื่องช้า เลโกลัสรับหน้าที่ต่อจากอารากอร์นและกิมลิลีต่อจากเลโกลัส การอยู่ยามผ่านไปโดยไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น ชายชราไม่มาปรากฏตัวอีก และม้าทั้งสองตัวก็ได้กลับมา

บทที่ ๓

อุรุกไฮ

ปีปปีนนอนฝันทูลทรายอยู่ในความมืด ดูเหมือนเขาจะได้ยินเสียงเล็กๆ ของตัวเองสะท้อนอยู่ในอุโมงค์มืด ร้องตะโกนว่า *ไฟรโด ไฟรโด!* แต่แทนที่จะมีไฟรโด กลับมีใบหน้าน่าเกลียดน่ากลัวของออร์คันบร้อยๆ ยิ้มแฉะออกมาจากความมืด แขนงาชะเขยงนับพันยื่นออกมาคลุ้มคลั่งเขาจากทุกทิศทุกทาง เมอร์รี่อยู่ที่ไหนหนอ

เขาตื่นขึ้น ลมเย็นเฉียบพัดมาปะทะใบหน้า เขากำลังนอนหงายอยู่บนพื้นจวนค่ำแล้ว ท้องฟ้าเบื้องบนมืดลงทุกที เขาพลิกตัวแล้วก็พบว่าความฝันเลวร้ายกว่าความจริงที่ปรากฏไม่กี่เล็กน้อย ที่ข้อมือ ข้อเท้า และขาของเขาถูกเชือกมัดอยู่ เมอร์รี่นอนอยู่ข้างๆ ใบหน้าขาวซีด มีเศษผ้าสกปรกพันที่หน้าผาก รอบๆ ตัวเขาทั้งสองคนมีออร์คฝูงใหญ่หนึ่งข้างยืนบังจับกลุ่มกันอยู่เต็มไปหมด

ความทรงจำผุดขึ้นมาปะติดปะต่อกันอย่างช้าๆ ในศีรษะอันรวดร้าวของ

ปีปปีนแยกออกมาจากเงาของความฝัน ไข่แล้ว เขากับเมอร์รี่วิ่งเข้าไปในป่า เขาสองคนทำอะไรลงไป ทำไมถึงวิ่งพรวดพราดออกมาอย่างนั้นโดยไม่ฟังคำเตือนของสไตรเดอร์ เขาวิ่งพลางร้องตะโกนพลางจนออกมาไกล จำไม่ได้ว่าไกลแค่ไหน หรือนานเท่าไร แล้วทันใดก็วิ่งไปเจอผุ้งออร์คเข้าพอดี พวกมันกำลังยืนเงี่ยหูฟัง ไม่ทันเห็นเขากับเมอร์รี่ด้วยซ้ำ จนเกือบจะฝ่าเข้าไปกลางวงแล้วนั้นแหละ พวกมันถึงได้ร้องเอะอะขึ้น มือออร์คอีกไม่รู้กี่สิบกระโดดกรูออกมาจากต้นไม้ เมอร์รี่กับเขาชักดาบออก แต่พวกมันไม่ยอมสู้ด้วย พยายามมะรุ่มมะตุ้มจับตัว เขาสองคนให้ได้ แต่ถูกเมอร์รี่ฟันแขนเหวอะไปตั้งหลายตัว โอเอ๋ย เมอร์รี่เพื่อนยาก!

แล้วโบโรเมียร์ก็โดดออกมาจากพงไม้ เขาต่อสู้กับพวกออร์ค ฆ่าพวกมันตายไปหลายสิบตัว ที่เหลือเผ่นหนีกระเจิดกระเจิง แต่วิ่งมาได้นิดเดียว ออร์คนับร้อยๆ ก็แห่เข้ามาโจมตีอีก บางตัวตัวใหญ่เบือเริ่ม พวกมันสาดลูกธนูเข้าใส่ โบโรเมียร์ราวกับหาฝน โบโรเมียร์เป่าเขาดังก้องไปทั้งป่า ตอนแรกพวกออร์คสะดุ้งถอยกลับไป แต่พอไม่ได้ยินเสียงเป่าเขาตอบนอกจากเสียงสะท้อน พวกมันก็โถมกลับเข้ามาโจมตีหนักยิ่งกว่าเก่า ปีปปีนทำอะไรไม่ได้อีก สิ่งสุดท้ายที่เขา निकออกก็คือ โบโรเมียร์กำลังยืนฟังต้นไม้ ดึงลูกธนูออกจากราง แล้วทุกอย่างก็ดับวูบลงทันที

“เราคงถูกตีเข้าที่หัว” เขาพูดกับตัวเอง “ไม่รู้ว้าเมอร์รี่ได้รับบาดเจ็บมาก รีเปล่า เกิดอะไรขึ้นกับโบโรเมียร์ ทำไมพวกออร์คถึงไม่ฆ่าเรา นี่เราอยู่ที่ไหน กำลังจะไปไหน”

ปีปปีนหาคำตอบไม่ได้ เขารู้สึกหนาวสั่นเหมือนเป็นไข้ “ลูนแกนดัลฟ์ ไม่น่าเกลียดล่อมท่านเอลรอนด์จนยอมให้เราฆ่าด้วยเลย” เขานึก “เราช่วยอะไรได้ที่ไหน ดีแต่เป็นตัวถ่วง ตัวเกะกะ เหมือนหีบห่อของที่ไม่ผิด หนาซ้ำตอนนั้นก็ถูกออร์คขโมยตัวมายังกับเราเป็นของชิ้นหนึ่ง หวังว่าสไตรเดอร์หรือใครสักคนคงตามมาช่วยเรา! แต่จะเป็นไปได้ยังไงเล่า แผนการที่วางไว้จะมีเสียหายหมดหรือ โอเอ๋ย! อยากหนีไปพ้นเสียจริงๆ”

เขาเดินอีหลุขลุกลุขล้อย่างไม่บังเกิดผล เจ้าออร์คที่นั่นอยู่ใกล้ๆ หั่วเราะหันไปพูดกับเพื่อนของมันเป็นภาษาแหบห้าวน่าขนลุก “อยู่นิ่งๆ เถอะวะ เจ้าโง่!” มันหันมาตะคอกใส่บีบิ๊นเป็นภาษากลาง ซึ่งก็พูดได้หยาบช้าน่าซังพอๆ กับภาษาของมัน “พักอ้อมแรงไว้ก่อนเหอะ! อีกไม่ช้าหอรอกแกก็จะได้ใช้ขาของแก กว่าจะกลับไปถึงรังของเรา แกคงอยากขาด้วนเลยละวะ!”

“พับฝ่าสิ! ถ้าข้าทำอย่างกะใจได้ ป่านนี้แกคงนึกอยากตายให้รู้แล้วรู้รอด” ออร์คอีกตัวสำราจ “ข้าจะทำให้แกร้องกรี๊ดๆ ยังกะหนู” มันก้มลงมหาบีบิ๊น แยกเขี้ยวสีเหลืองอ๋อยลงมาใกล้ๆ หน้าของเขา มือกำมีดสีดำยาวมีร่องหยัก “นอนเงิบๆ ไม่งั้นโดนจิ้มแน่” มันขู่ฟอด “อย่าพยายามติดดิน ประเดี๋ยวข้าจะตะบะแตก อุวะ! ให้อ่ากินไอ้พวกไอเซนการ์ดบ้านี้เถอะ! อุกลุก อุ บากรองชา พุชดุก ซารูมานกลีบ บุปฮอส สไก” มันสลับยืดยาวเป็นภาษาออร์คและค่อยๆ แผ่ลงเป็นเสียงพึมพำฮึมฮัมอยู่ในลำคอ

บีบิ๊นกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ นอนนิ่งไม่กล้ากระตุกกระดิก ทั้งๆ ข้อมือข้อเท้าปวดระบมขึ้นเรื่อย ๆ และก้อนหินที่พื้นก็ตำหลังเขาเจ็บไปหมด เขาพยายามเลิกคิดถึงตัวเองโดยการเงี่ยหูฟังเสียงทุกเสียงที่ได้ยิน มีเสียงพูดคุยกันดังอยู่รอบตัว คำพูดของพวกออร์คเต็มไปด้วยคำสบถคำทอ แต่ดูเหมือนจะมีอะไรบางอย่างคล้ายเสียงโต้เถียงกันดังขรมขึ้นเรื่อย ๆ

บีบิ๊นรู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่าเขาสามารถเข้าใจถ้อยคำสนทนาส่วนใหญ่ของพวกออร์คได้ หลายตัวพูดภาษากลางธรรมดาๆ นี่เอง เห็นได้ชัดว่าพวกมันมีเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกันสองสามกลุ่มมารวมฝูงอยู่ด้วยกัน และต่างก็ไม่เข้าใจภาษาของอีกฝ่ายหนึ่ง ตอนนั้นมันกำลังเถียงกันหน้าดำหน้าแดงว่าจะเอาอย่างไรจะเดินทางไปทางไหน และทำอะไรกับเชลยที่จับมาได้

“ไม่มีเวลาจะฆ่ามันให้มันมื่อ” เจ้าตัวหนึ่งพูด “ฝ่าสิ! เดินทางคราวนี้ไม่มีเวลาเล่นสนุก”

“ช่วยไม่ได้วะ!” อีกตัวตอบ “โหงโหมริบฆ่าๆ มันให้ตายไปซะก็ไมรู้ มันเป็นตัวถ่วงยังกะอะไรดี! แกมเราก็คงต้องรีบเสียด้วย นี่มันจวนค่ำอยู่รอมร่อ เรา

ต้องรีบไปต่อ”

“มันเป็นคำสั่ง เจ้าโง่!” เสียงที่สามคำรามลึกลงในคอ “ฆ่าให้หมด
ยกเว้น พวกฮาล์ฟลิง เอาตัวมันกลับมา เป็นๆเร็วที่สุด นั่นแหละคำสั่งที่
ข้าได้รับมา”

“จะเอาตัวมันไปทำซากอะไร” หลายเสียงถามขึ้นพร้อมกัน “โง่งต้องจับ
เป็น มันมีอะไรดีเชอะ”

“ไม่มีเลยสักกะอย่าง! แต่ได้ยินมาว่าพวกมันตัวหนึ่งมีของดี ของที่ใช้ทำ
สงคราม เป็นของของไอ้พวกเอลฟ์หรืออะไรเทือกๆนี้ ยังไงก็เหอะ ไอ้สองตัวนี้
จะต้องถูกพาไปสอบสวน”

“ฮือโฮ! แกรู้แค่นี้เอง โง่งไม่ค้นตัวมันหาของนั่นออกมาซะเลย เราอาจ
เจออะไรเด็ดๆที่เก็บไว้ใช้เองได้”

“พูดก็สวยซี!” มีอีกเสียงหนึ่งแซวขึ้น เบากว่าเสียงอื่น แต่ฟังดูชั่วร้าย
กว่า “ข้าจะเก็บไปฟ้องนาย ห้า ม คั่นหรือปล้นตัวเชลยเป็นอันขาด ข้าได้รับ
คำสั่งมาอย่างนี้”

“ข้าด้วย” เสียงคำรามลึกลับตอบ “จับเป็น ห้ามทำร้ายมันเด็ดขาด นั่นละ
คำสั่งที่ข้าได้รับ”

“แต่ไม่ใช่คำสั่งของเราเนี่ยหว่า!” เสียงก่อนหน้านั้นโต้กลับมา “เราเดินทาง
มาจากเหมืองเพื่อล้างแค้นให้พรรคพวกของเรา ข้าอยากจะทำมันเต็มแก่ จะได้
กลับไปทางเหนือซะที”

“นั่นก็อยากต่อไปเหอะ เจ้าโง่ง” เสียงคำรามตะคอกกลับ “ข้าคืออุก
ข้าเป็นคนสั่งการ ข้าจะกลับไปไอเซนการ์ดโดยใช้เส้นทางลัดที่สุด เข้าใจไหม”

“ตกลงใครกันแน่ที่เป็นนาย--ซารูมานหรือดวงตาผู้ยิ่งใหญ่” เสียงชั่วร้าย
แหลมขึ้น “เราต้องกลับไปลู่ภูมูร์ทันที่ต่างหาก”

“แหละ ถ้าเราข้ามแม่น้ำใหญ่ได้” อีกเสียงหนึ่งพูด “แต่พวกเราไม่มีเยอะ
พอจะเสี่ยงเดินทางลงไปถึงสะพานได้”

“แต่ข้าข้ามมาได้” เสียงชั่วร้ายตอบ “นาซกูลเหินหาวคอยเราอยู่ทางเหนือ

บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ”

“อ้อ! ฉันแกก็จะหอบเอาตัวเซลยหนีไปขึ้นรางวัลที่ลุกบัวร์ช์ แล้วทิ้งให้เรา ย่ำต๊อกผ่านถิ่นม้านี้ละสิ ไม่มีวันเสียละ! เราต้องไปกันทั้งโขยง ที่นั่นมันอันตราย สิ้นดี มีแต่พวกนอกคอกสารเลวกับโจรห้าร้อยเต็มไปหมด”

“เออ ใช่ เราต้องไปด้วยกัน” อุกลุกคำราม “ข้าไม่ไวใจพวกแก--ไอ้หมู สกปรก พอออกมาพ้นล้า พวกแกก็หมดท่า ถ้าไม่ได้เรา ป่านนี้พวกแกคง เปิดหนีทางจุก เราคือนักรบอุรุกไฮ! เราสังหารขุนศึก จับศัตรูเป็นเชลย เราคือ สมุนของซารูมานผู้วิเศษ มือสีขาว มือที่หียบยื่นเหนืมนุษย์ให้เรากิน เรามา จากไอเซนการ์ด พาพวกแกมาที่นี่และจะพาพวกแกกลับไปตามทางที่เราเลือก ข้าคืออุกลุก จำใส่กะโหลกไว้”

“แกพาล่มากพอแล้ว อุกลุก” เสียงชั่วร้ายแตกกลับมา “อย่ากรู๊นกว่า ถ้าพวกข้าที่ลุกบัวร์ช์ได้ยินข้าจะว่ายังไง พวกนั้นคงอยากเห็นหัวไอ้อุกลุกกระเด็น หลุดจากบ่า และค่อยถามไถ่ว่าไอ้ความคิดอุตริรีเงาของมันมาจากไหน สงสัย จะจากซารูมานละมัง พอเมดนั้นนึกว่า ตัวเองเป็นใคร ถึงสะเออะใช้ตราสีขาว อุบาทว์นั้น ใครๆที่ลุกบัวร์ช์คงเห็นด้วยกับข้า กริซนัค ม้าใช้มือฉกาจ ข้ากริซนัค ขอบอกให้รู้ไว้เอาบุญ ซารูมานคือไอ้จิ้ง ไอ้จิ้งจอมเจ้าเล่ห์ แต่ดวงตาผู้ยิ่งใหญ่ กำลังจับตาดูเขาอยู่

“หนือย! หมูสกปรก? เฮ้ย! พวกแก! ไหงยอมให้สมุนสะติของพอมัด มายืนด่าว่า *หมูสกปรก* ไอ้พวกนี้มันขมือบเนื้อออร์ด ข้าขอเอาหัวเป็นประกัน”

มีเสียงโห่ร้องในภาษาออร์ดอิงคะนึ่งขึ้นรับพร้อมกับเสียงซึกอาวุธเปรี๊อง-ปร่าง บีบปิ้นค่อยๆ พลิกตัวอย่างระมัดระวังเพื่อดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น ออร์ดที่คุม ตัวเขาอยู่ผลไปร่วมวงวิวาทด้วย ในแสงชมพูขมัวยามใกล้ค่ำ บีบปิ้นแลเห็น ออร์ดร่างใหญ่ดำหะมีนตัวหนึ่ง น่าจะเป็นเจ้าอุกลุก ยืนประจันหน้าอยู่กับเจ้า กริซนัค ออร์ดขาสั้นโก่ง ตัวล่ำบึก แขนยาวเกือบจรดพื้น รอบๆ มีออร์ดรูปร่าง เล็กกว่ารุ่มล่อมอยู่ พวกนี้คงจะมาจากทางเหนือ พวกมันซึกมีดและดาบออกมา แต่ยั้งลังเลที่จะเข้าโจมตีอุกลุก

อุกถูกแผดเสียง ออร์คหลายสิบตัวขนาดไล่เลี่ยกับมันวิ่งกรูเข้ามา แล้วจับพลันโดยปราศจากคำเตือนใดๆ อุกถูกก็โดดผางเข้าพาดดาบติดๆกันสองครั้ง ตัดศีรษะออร์คฝ่ายตรงข้ามสองตัวขาดกระเด็น เจ้ากิริชนคพุ่งหายเข้าไปในความมืด ลูกน้องของมันแตกฮือ ตัวหนึ่งก้าวถอยหลัง สะดุดลิ่มทาบร่างแผ่วๆของเมอร์ร็วพร้อมกับสบถสาบานลั่น แต่ทว่านั่นช่วยชีวิตมันไว้ เหล่าสมุนของอุกถูกกระโดดข้ามตัวมัน ตวัดดาบแบนใหญ่ฟันร่างออร์คอีกตัวหนึ่งลั่นตึงลง มันคือเจ้าผู้คุมที่มีพื้นเหลืองอ่อนนั้เอง ร่างของมันล้มลงมาทับตัวปีปปั้นพอดี มือยังกำมีดหยักไว้แน่น

“เก็บอาวุธให้หมด!” อุกถูกตวาด “หยุดทำเรื่องโง่ๆซะที! เราจะตัดตรงจากที่นี่ไปทางตะวันตก ไปลงบันไดหิน แล้วมุ่งหน้าไปที่ทุ่ง ต่อจากนั้นค่อยเดินทางเลียบแม่น้ำไปที่ป่า เราจะเดินทางกันทั้งกลางวันกลางคืน เข้าใจแจ่มแจ้งรึยัง”

“ได้การละ” ปีปปั้นนึก “เจ้าออร์คนั้นคงต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะควบคุมลูกน้องของมันได้ เราอาจจะมีโอกาส” ประกายแห่งความหวังวาบขึ้นในใจปีปปั้น ใบมีดดำสะกิดแขนของเขาแล้วเลื่อนไถลลงไปที่ข้อมือ เขารู้สึกว่ามีเลือดหยดลงมาที่มือ แต่ก็รู้สึกด้วยว่าผิวหนังสัมผัสเข้ากับโลหะเย็นๆ

ฝูงออร์คพร้อมที่จะออกเดินทางอีกครั้ง แต่มีบางตัวที่มาจากทางเหนือยังออกอาการกระด้างกระเดื่องอยู่ ออร์คจากไอเซนการ์ดจึงจัดการสังหารไปเสียสองสามตัว ทำเอาพวกที่เหลือขวัญกระเจิง มีการด่าทอและความซุลมุนวุ่นวายเกิดขึ้น ช่วงขณะหนึ่งปีปปั้นถูกทิ้งไว้ตามลำพังโดยไม่มีใครคุม ขาของเขาถูกมัดแน่น แต่แขนถูกจับไพล่อยู่ข้างหน้ามัดข้อมือไว้ เขาขยับมือไปมาได้แม้เชือกที่ผูกอยู่จะรัดแน่น เขาปลักร่างออร์คไร้ชีวิตนั้นออกไปทางหนึ่ง แล้วลั่นหายใจขยับปมเชือกครูดขึ้นๆลงๆกับใบมีด มีดนั้นคมกริบ และมือที่ไร้วิญญาณของเจ้าออร์คก็กำไว้แน่น เชือกขาดผึง! ปีปปั้นรีบตะครุบไว้ในมือ แล้วพันเข้าด้วยกันใหม่เป็นวงกลมๆสองวงคล้องมือไว้ จากนั้นก็นอนนิ่งเงียบ

“แบกตัวเซเลย!” อูกลูกตะโกนออกคำสั่ง “อย่าเล่นตลกกับพวกมัน! ถ้าไม่ได้มันกลับไปทั้งเป็นๆ พวกแกไม่มีใครที่ใครสักคนจะต้องโดนเชือดตามมันไปด้วยแน่”

ออร์คตัวหนึ่งคว้าตัวบีบิ้นเหวี่ยงใส่หลังราวกับถูกระสอบ ดึงแขนของเขาซึ่งถูกมัดอยู่โอบใส่คอแล้วกระชากลงมา จนบีบิ้นเกือบหน้าทิ่มเข้ากับท้ายทอยของมัน จากนั้นก็วิ่งตัวลั่นตัวคลอนพาเขาออกไป อีกตัวทำอย่างเดียวกันกับเมอร์รี่ มือคล้ายอุ้งตีนของเจ้าออร์คนั้นยึดแขนบีบิ้นไว้แน่นราวกับคีมเหล็ก เล็บแหลมจิกลงไปบนเนื้อ บีบิ้นหลับตา แล้วเริ่มม่อยเข้าสู่ฝันร้าย

ทันใดนั้นบีบิ้นก็ถูกเหวี่ยงลงพื้นอีกครั้ง ขณะนั้นยังไม่ตึกนัก แต่ดวงจันทร์เสี้ยวบางคล้อยไปทางตะวันตกแล้ว ผู่ออร์คอยู่บนยอดผาแห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะยื่นเงื้อมอยู่เหนือทะเลหมอกซีดสลับ มีเสียงน้ำตกไหลอยู่ใกล้ๆ

“หน่วยลาดตระเวนกลับมาแล้ว เจ้านาย” ออร์คตัวหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ รายงาน

“เออ พวกแกเจออะไรบ้าง” เสียงอูกลูกคำรามถาม

“เราเจอทหารม้าเพียงคนเดียวมุ่งหน้าไปทางตะวันตก ตอนนี้อย่างปลอดภัยไป”

“เจ้าเซ่อเอ๊ย! มันก็แค่ตอนนี้! แต่จะเป็นยังงี้อีกนานเท่าไร พวกแกน่าจะเอาธนูยิงมันให้ตายโหงไปซะ มันจะต้องไปกระจายข่าวทั่วทุ่ง แล้วไม่ทันถึงพรุ่งนี้ ไอ้พวกเลี้ยงม้าอัปรีย์ก็จ้ะรู้เรื่องของพวกเราหมด พับผ่าสี! เราต้องเร่งฝีเท้าเป็นสองเท่า”

เงาดำๆ ก้มลงมาเหนือร่างบีบิ้น มันคืออูกลูกนั่นเอง “ลุกขึ้น!” มันตะคอก “คนของข้าแบกแกมาจนล้นห้อยแล้ว ตอนนี้เราจะปีนลงไปข้างล่าง แกต้องใช้ขาของแกเอง เข้าใจไหม! ทำตัวให้เป็นประโยชน์หน่อย อย่าร้อง อย่าพยายามหนี เรามีวิธีจัดการกับลูกไม้ตูกตึกชนิดที่แกต้องไม่ชอบแน่ แต่ถึงไฉ่ของดีๆ ที่นายเราต้องการจากตัวแกก็ไม่ลื้กไม่หรอ”

มันตัดเชือกที่มัดขามัดเท้าของบีบิ้นออก แล้วจิกผมดึงตัวให้ลุกขึ้นยืน

บีปบีปล้มแผละลง แต่อูกลูกก็กระซกตัวเขาขึ้นมาอีก พวกออร์คหัวเราะลั่น อูกลูกยัดขวดน้ำใส่ปากบีปบีป กรอกของเหลวร้อนแรงอย่างหนึ่งลงไปในลำคอ บีปบีปรู้สึกร้อนนาลงไปตลอดร่าง ความเจ็บปวดที่ขาและที่ข้อเท้าหายไปในพริบตา เขายืนได้แล้ว

“เจ้านี่อีกตัว!” อูกลูกพูด บีปบีปมองเห็นมันเดินไปหาเมอร์รี่ซึ่งนอนอยู่ใกล้ๆ แล้วเตะป้าบเข้าใส่เมอร์รี่ เมอร์รี่ครอง อูกลูกกระซกตัวเมอร์รี่ขึ้นนั่ง ฉีกผ้าพันแผลออกจากหัว แล้วป้ายอะไรดำๆ บางอย่างจากกล่องไม้เล็กๆ ทาลงบนแผล เมอร์รี่ร้องลั่น ดิ้นพรวดๆ

พวกออร์คตบมือโห่ฮา “เจ้าเบื่อกนั้นมันทนยาไม่ได้” พวกมันหัวเราะชอบใจ “มันไม่รู้ว่าจะไรดีสำหรับมัน คอยดูเหอะ! เดี่ยวได้สนุกแน่”

แต่ในเวลานั้นอูกลูกไม่มีอารมณ์เล่นสนุก มันจำเป็นต้องรีบเดินทาง และต้องการทำให้พวกลูกสมุนซึ่งยังสองจิตสองใจรู้สึกดีขึ้น มันกำลังรักษาเมอร์รี่ด้วยวิธีของออร์ค การรักษายของมันให้ผลเร็วทันตา พอกรอกยาจากขวดลงไป ในคอเมอร์รี่แล้ว มันก็ตัดเชือกมัดขาเขาออก ลากตัวมาที่ปลายเท้า เมอร์รี่ลุกขึ้นยืน แลดูซีดเซียว แต่นิ่งขรั่ม ไม่หวาดหวั่น และดูมีชีวิตชีวาขึ้นมาก บาดแผลลึกที่หน้าผากของเขาไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป แต่มันได้ทั้งรอยแผลเป็นสีน้ำตาลติดตัวเขาไปชั่วชีวิต

“อ้าว! หวัดดี บีปบีป!” เมอร์รี่ร้องทัก “นายก็มาสำรวจทุ่งกะฉั่นด้วยหรือ แล้วนี่เราจะหาที่พักกับอาหารเข้าได้ที่ไหน”

“หุบปาก!” อูกลูกตวาด “เงียบ! ห้ามพูดกันเด็ดขาด! ใครก่อเรื่องจะโดนรายงานเมื่อไปถึง เจ้านายรู้วิธีจัดการกับพวกแก แล้วแกจะได้เจอที่พักกับอาหารเข้าชนิดที่กินกันจนพุงปลิ้นแน่”

ฝูงออร์คเริ่มไต่ลงไปในเหวแคบๆ ซึ่งนำลงไปสู่ทุ่งราบหมอกมัวเบื้องล่าง เมอร์รี่กับบีปบีปซึ่งถูกแยกจากกันโดยออร์คราวสิบตัวก็ไต่ลงมาพร้อมกับพวกมันด้วย ทั้งคู่เหยียบลงบนพื้นหญ้าที่กันเหว แล้วหัวใจของฮอบบิททั้งคู่ก็เริ่มมี

ความหวังอีกครั้ง

“วิ่งตรงไป!” อุกลูกตะโกน “มุ่งหน้าไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ ตามเจ้าลูกตุ้มไป”

“พอดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเราจะทำยังไง” ออร์คที่มาจากทางเหนือถาม

“ก็วิ่งไปเรื่อยๆนะซี เจ้าจิ้ง” อุกลูกตะคอก “แล้วแกคิดจะทำยังไง นังคอยบนทุ่งให้พวกไอ้เผือกมันมาร่วมวงกินเลี้ยงด้วยงั้นรี”

“แต่เราวิ่งกลางแดดไม่ได้”

“พวกแกจะวิ่งได้แน่ โดยมีข้าเป็นคนไล่หลัง” อุกลูกคำราม “วิ่งไป! ไม่งั้นแกไม่มีวันได้กลับไปเห็นถ้ำสุตพิศวาสของแกอีกแน่ ให้ดินตายเถอะ! มือสีหา! มีประโยชน์อะไรที่ส่งไอ้ผีถ้าไม่ได้สติพวกนี้มาด้วย วิ่งไปไอ้พวกจัญไร! วิ่งไประหว่างที่มันยังมีอยู่!”

ดังนั้นออร์คทั้งฝูงจึงตั้งต้นวิ่งด้วยฝีเท้าก้าวยาวๆ ของพวกมันกรูกันไปอย่างไม่เป็นระเบียบ ทั้งพลักทั้งดันกระแทกกระทั้นด่าทอกัน แต่ถึงกระนั้นก็ไปกันได้เร็วมาก สอบบิทแต่ละคนมีผู้คุมอยู่ถึงสามตัว บีบป็นอยู่ห่างออกไปตรงท้ายขบวน เขากำลังนึกสงสัยว่าจะทนเดินทางอย่างนี้ไปได้นานอีกสักเท่าไร เขาไม่ได้กินอะไรเลยมาตั้งแต่เช้า เจ้าผู้คุมตัวหนึ่งก็ถือแส้วหวดขวับๆ แต่ในขณะนั้นฤทธิ์เหล่าของพวกมันยังร่อนวาบอยู่ในตัวบีบป็น และความคิดของเขาก็เล่นปราดเต็มที่

เขาเห็นภาพภาพหนึ่งผุดขึ้นมาในใจเป็นระยะๆ เป็นภาพใบหน้าอันเคร่งเครียดของสไลเตอร์เดอร์กำลังก้มดูรอยเท้ามืดๆ วิ่งตามมาข้างหลัง แต่ทว่าพรานป่าจะมองเห็นอะไรนอกจากรอยเท้าออร์คที่ปั่นกันยุ่ง รอยเท้าเล็กๆ ของเขากับเมอร์รี่คงจะโดนรอยรองเท้าตอกหมุดเหล็กของพวกออร์คเหยียบย่ำจนเลอะเลือนทั้งข้างหน้าข้างหลังและรอบๆ ข้าง

เมื่อเดินทางมาได้เพียงหนึ่งไมล์จากหน้าผา ทุ่งหญ้าก็เริ่มลาดลงเป็นแอ่งตื้นกว้างใหญ่ ดินอ่อนนุ่มและเฉอะแฉะ หมอกลอยอ้อยอิ่งสว่างสลัวอยู่ในแสงลำสุดท้ายของเดือนรูปเคียว ร่างดำทะมึนของออร์คที่เดินอยู่ข้างหน้าเริ่มเลือนราง

ลงและถูกกลืนหายไปกับสายหมอก

“เดินไปเรื่อยๆ!” เสียงอุกุกตะโกนสั่งมาจากท้ายฝูง

นับปล้นความคิดอย่างหนึ่งก็ถูกแวบเข้ามาในใจบีปิ้น เขาลงมือทำอย่าง
ที่คิดทันที เขาเบี่ยงตัวออกมาทางขวา ก้มหัวหลบเงื้อมมือพวกผู้คุม กระโจน
หัวทิ่มเข้าไปในหมอก ลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่กับพื้น

“หยุด!” อุกุกแผดเสียง

ความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นชั่วขณะ บีปิ้นกระโดดลุกขึ้นวิ่งหนี แต่
พวกออร์คไล่ตามมา บางตัวโผล่พรวดมาดักอยู่ข้างหน้า

“ไม่มีทางหนี!” บีปิ้นนึก “แต่ยังพอมีทางทิ้งรอยไว้บนพื้นและๆนี่”
เขายกมือซึ่งถูกมัดขึ้นมาที่คอ แทะเข็มกลัดออกจากเลื้อคลุ่ม ทันทีที่แขนยาวๆ
กับมือเชิงกร้าวคว้าหมับเข้าที่ตัว บีปิ้นก็ทิ้งเข็มกลัดลงบนพื้น “หวังว่ามันจะ
อยู่ที่นั่นตลอดไป” บีปิ้นนึก “ไม่รู้เหมือนกันว่าเราทำอย่างนี้ทำไม ถ้าคนอื่นฯ
ปลอดภัย เขาก็คงไปกับโฟโดกันหมดแล้ว”

แล้วหวิดขยับลงบนขาบีปิ้น เขากัดฟันแน่น

“พอที!” อุกุกตวาด ปราดเข้ามาถึง “มันยังต้องวิ่งอีกไกล ให้มันวิ่งไป
ทั้งคู่ ใช้แค่คอยเตือนสติมันก็พอ”

“อย่านึกว่าจบแค่นี้!” มันหันมาตะคอกบีปิ้น “ข้าไม่ได้ลืมลงโทษแะ
เพียงแค่เลื่อนมันออกไป เดี๋ยว!”

บีปิ้นกับเมอร์รี่จัดการเดินทางช่วงต่อมาได้ไม่มากนัก ฝืนร้ายกับความ
เป็นจริงอันทุโหดระคนปนเปเข้าด้วยกันตลอดเส้นทางอันยาวไกลแสนสาหัส
โดยที่ความหวังค่อยๆ เลือนรางลงทุกที ทั้งคู่วิ่งไปเรื่อยๆ พยายามเร่งฝีเท้าให้
ทันพวกออร์ค หลายๆ ครั้งก็ถูกแสงฟ้าดกระหน่ำลงมาอย่างไม่ปราณีปราครย ถ้า
ทั้งคู่เกิดหยุดเดินหรือสะดุดหกล้ม ก็จะถูกลากตัวไปเป็นระยะทางไกลๆ

ความอบอุ่นที่ได้จากเครื่องต้มของออร์คหายไปแล้ว บีปิ้นรู้สึกหนาวสั่น
ตะครันตะครอขึ้นมาอีก ทันใดนั้นเขาก็ล้มคะมำลงบนพื้นหญ้า มือเชิงกร้าว

จิกลงมากระซอกตัวเขา เขาถูกหิ้วตัวไปราวกับถุงกระสอบอีก แล้วความมืดก็ปกคลุมลงมา จะเป็นความมืดของอีกคืนหนึ่งหรือความมืดจากดวงตาของเขาเอง ปีปิ้นไม่สามารถบอกได้

ปีปิ้นเริ่มรู้สึกว่าได้ยินเสียงเอะอะดังขึ้นเลือนๆ ราวๆ ดูเหมือนออร์คกลุ่มหนึ่งจะเรียกร้องให้หยุดพัก มีเสียงอุกหลุกตะโกนโหวกเหวก ปีปิ้นรู้สึกว่าเขาถูกทิ้งลงบนพื้น เขาอนอนนิ่งอยู่กับที่จนเริ่มผ่นเลอะๆ เลือนๆ อีก แต่ก็พ้นจากความเจ็บปวดได้ไม่นาน ไม่ช้าอึ้งมือเหล็กก็จิกลงมาอย่างไม่ปราณีปราศรัย เขาถูกหิ้วถูถูก้างไปเป็นเวลานานสองนาน แล้วความมืดก็เลือนหายไป เขากลับมาสู่โลกยามตื่นอีก และพบว่าขณะนั้นเป็นเวลาเช้าแล้ว มีเสียงตะโกนออกคำสั่ง แล้วเขาก็ถูกเหวี่ยงลงบนพื้นหญ้า

เขาอนอนอยู่ที่นั่นครู่หนึ่ง ต่อกู้กับความสิ้นหวังอยู่ในใจ ศีรษะปวดร้าวระบม แต่จากความร้อนในร่างทำให้เขาเดาได้ว่าเขาคงจะถูกกรอกเครื่องดื่มนั้นอีกครั้ง ออร์คตัวหนึ่งก้มลงโยนขนมปังกับเนื้อแห้งดิบๆ ชิ้นหนึ่งมาให้ ปีปิ้นกัดกินขนมปังดำๆ เข้มข้นนั้นอย่างหิวโหย แต่ไม่แตะต้องเนื้อ เขาหิวมากก็จริง แต่ไม่หิวถึงขนาดจะกินเนื้อดิบๆ ที่พวกออร์คโยนมาให้ เนื้อดิบที่เขาไม่กล้าคิดเลยว่าจะเป็นเนื้ออะไร

เขาลุกขึ้นนั่ง กวาดสายตาไปรอบๆ เมอร์รี่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล เวลานี้เขากับเมอร์รี่อยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำแคบๆ ไหลเชี่ยวสายหนึ่ง เบื้องหน้าเป็นทิวเขามัวซัวแสงอาทิตย์ลำแรกสาดต้องยอดเขาสูงเป็นประกาย แนวป่าครึ้มทอดตัวอยู่ตรงเชิงเขาเบื้องหน้า

มีเสียงตะโกนโต้เถียงกันระหว่างพวกออร์ค ดูเหมือนพวกออร์คจากไอเซนการ์ดจะทะเลาะกับออร์คจากทางเหนืออีก ฝ่ายหนึ่งซัดกลับไปทางใต้ อีกฝ่ายซัดไปทางตะวันออก

“พอกันที” อุกหลูกร้อง “ข้าจะเป็นคนตัดสินใจเอง! ห้ามฆ่าฟันอะไรทั้งนั้นอย่างที่ว่าสั่ง แต่ถ้าพวกแกบ้าพอจะโยนทั้งสิ่งที่เกะระเลือกกระสนท่ามาก็เชิญ! ข้าจะทำต่อเอง ทั้งให้เป็นงานของนักรบอูรุกไฮเหมือนอย่างเคย ถ้าแกกลัว

“ไอ้เผือกพวกนั้นนักละก็ วิ่งไปแล้ว! ปาอยู่โน่นไง!” มันแผดเสียงลั่น ชีมือไปข้างหน้า “วิ่งไปซี! ความหวังของพวกแกอยู่ที่นั่น ไปให้พ้นก่อนที่ข้าจะตัดหัวใครบางคนเพื่อเตือนสติไอ้พวกที่เลื้อยให้หายโงะบ้าง”

มีเสียงดาบและความซูลมุนุ่นวายเกิดขึ้น แล้วออร์คที่มาจากทางเหนือกลุ่มใหญ่ก็แยกตัวออกไป ออร์คกว่าหนึ่งร้อยตัววิ่งพล่านตามลำน้ำมุ่งหน้าไปที่ภูเขา สอบบิททั้งสองถูกทิ้งไว้กับฝูงออร์คจากไอเซนการ์ดซึ่งตัวดำทะมึนรูปร่างใหญ่บึกบึนกว่าออร์คธรรมดาอย่างน้อยสี่เท่า ดวงตาซี สะพายธนูคันโตพร้อมด้วยดาบสั้นเล่มใหญ่ มีออร์คจากทางเหนือตัวโตอ้ามหิตสองสามตัวยังคงอยู่กับพวกมัน

“ถึงเวลาจัดการกับเจ้ากริชนัค” อุกลูกคำราม แต่สมุนของมันบางตัวมองไปทางใต้อย่างไม่สบายใจนัก

“ข้ารู้” อุกลูกบอก “ไอ้พวกซีม้ายัปรีช่นั่นมันคงได้ข่าวเราแล้ว แต่นั่นเป็นความผิดของแก ชูนากา แกกับพวกลาดตระเวนน่าจะโดนตัดหู แต่เราเป็นนักสู้ เราจะกินเนื้อมันกันให้อิ่มแปล้ หรืออะไรที่ดีกว่านั้นซะอีก”

ในวินาทีนั้นปีป็นจึงรู้ว่าเหตุใดออร์คบางตัวจึงชีมือไปทางตะวันออกเวลานี้มีเสียงโห่ร้องเอ็ดอึงมาจากทิศดังกล่าว แล้วเจ้ากริชนัคก็ปรากฏตัวขึ้นอีก โดยมีออร์คแขนยาวขาคนนับสิบตามมาข้างหลัง ออร์คพวกนี้มีรูปดวงตาสีแดงอยู่บนโล่ อุกลูกก้าวออกมาเผชิญหน้ากับพวกมัน

“แกยังมีหน้าโผล่หัวกลับมา” มันพูด “คิดดีแล้วสิท่า”

“ข้ากลับมาเพื่อดูว่าทุกอย่างเป็นไปตามคำสั่ง และนักโทษยังปลอดภัยดีอยู่” กริชนัคตอบ

“ยังงั้นแหละ!” อุกลูกสวนทันควัน “เสียเวลาเปล่า ข้าจะเป็นคนสั่งการทุกอย่างให้เรียบร้อยเอง ไม่รู้แกจะทะเล่กลับมาทำไม แกเปิดแนวออกไปไว้อย่างไรดี ลืมอะไรทิ้งไว้รึไงพวก”

“ลืมไอ้เงี้ยวตัวหนึ่ง” กริชนัคคำราม “แต่มีคนเก่งๆ กล้าๆ อีกหลายคนดีเกินกว่าจะปล่อยทิ้งไว้กับไอ้เงี้ยวนั่น ข้ารู้ว่าแกจะต้องพาพวกมันไปลงเหวแน่ ข้า

ก็เลยกลับมาช่วยพวกมัน”

“เยี่ยมจริง พับผ่า!” อุกลุกหัวเราะ “แต่ถ้าแกไม่มีกินจะสู้ แกก็เห็นจะตัดสินใจผิดซะเปล่าๆ กลับไปลูกบุรุษของแกเหอะ พวกไอ้เผือกกำลังมา เกิดอะไรขึ้นกับนาซกูลจอมเก่งของแกเสียละ เชื้อเข้าไปโดนลูกศรที่โหนสอยร่วงเข้า แกน่าจะพามันมาด้วย มันอาจจะมึนโง่ก็ได้เน้อ ถ้าไอ้นาซกูลพวกนี้มันเก่งอย่างที่คุย”

“นาซกูล นาซกูล” กริชนัดตัวสั้นเต็ม แลปลิ้นเลี้ยวริมฝีปากราวกับถ้อยคำนั้นมึรสชาติที่มันต้องลิ้มด้วยความขมขื่น “แกกำลังพูดถึงสิ่งที่ล้าลึกเกินความคิดฝันซะดีๆ ของแก อุกลุก!” มันร้อง “อ้อ! นาซกูล! เก่งอย่างที่คุย! สักวันแกจะต้องถอนคำพูด ไอ้ลิงยักษ์!” มันคำรามด้วยความโกรธแค้น “รู้ไว้เถอะ นาซกูลเป็นสมุนโปรดของดวงตาผู้ยิ่งใหญ่ แต่นาซกูลเหินห่างจะยังไม่มา ยัง! ยังไม่ถึงเวลาที่จะข้ามแม่น้ำมาปรากฏตัวให้เห็น นาซกูลกำลังเตรียมตัวทำสงคราม -- และยุ่งกับงานอย่างอื่น”

“แกช่างรู้เยะจริง” อุกลุกพูด “เยะจนเอาตัวไม่รอดเสียละมัง บางทีนะไอ้พวกที่ลูกบุรุษนั้นอาจจะยังนั่งนึกอะไรไม่ออก แต่ในระหว่างนั้นอุรุกไฮแห่งไอเซนการ์ดก็จะปล่อยหมัดเด็ดๆ เหมือนเคย อย่างมาเย็นเกะกะข้าวอยู่ที่นี้! พาลูกน้องสาวของแกไปให้พ้น! เพื่อนๆ ของแกกำลังโกยแนบกลับไปป่า! แกควรจะมาตามพวกมันไปซะ น้ำหน้อย่างแกไม่มีทางรอดกลับไปถึงแม่น้ำใหญ่ได้หรอก! ไปให้พ้นหูพ้นตา! ข้าจะตามกวาดพวกแกไปติดๆ”

ออร์คจากไอเซนการ์ดคิดว่าตัวเมอร์รี่และปีปปีนเหวี่ยงขึ้นหลัง จากนั้นพวกมันทั้งฝูงก็ออกเดินทาง พวกมันวิ่งไปชั่วโหม่งแล้วชั่วโหม่งเล่า หยุดพักสั้นๆ เป็นระยะๆ เพื่อโยนสบบิททั้งสองให้กับออร์คตัวใหม่ที่ยังสดชื่นอยู่ จะเป็นเพราะพวกมันมีฝีเท้าเร็วกว่า ทรหดอดทนกว่า หรือเป็นแผนของเจ้ากริชนัดก็เหลือเดา พวกมันค่อยๆ วิ่งแซงฝูงออร์คจากมอร์ดอร์ ทั้งลูกน้องของเจ้ากริชนัดไว้เบื้องหลัง ไม่ช้าก็วิ่งไปทันฝูงออร์คจากทางเหนือ ป่าเริ่มขยับใกล้เข้ามาทุกที

ปีปปีนฟก้ำดำเขียวไปหมดทั้งตัว ศีรษะปวดตื้อๆ ของเขากระแทกเสียดสีกับขากรรไกรน่าขยะแขยงและหูซึ่งมีขนรุงรังของออร์คที่แบกเขาอยู่ หลังงอจุ่มจ่อติดอยู่ตรงหน้า ขาล่ำบั๊กชอยขึ้นลงอย่างไม่หยุดยั้งราวกับมันทำด้วยเหล็กไหล แข่งกับวินาทีที่ล่วงไปของวันเวลาแห่งฝันร้ายอันไม่มีที่สิ้นสุด

ตกบ่ายลुकสมุนของอุกลุกก็วิ่งไปทันฝูงออร์คจากทางเหนือ ซึ่งหอบแดดอยู่กลางแสงอาทิตย์จ้า ดวงตะวันฤดูหนาวสาธตแสงอยู่บนท้องฟ้าซีดเขียว หัวของพวกมันก้มต่ำ ลิ่นห้อยแฮกๆ

“ไอ้หนอนสะ!” ออร์คไอเซนการ์ดเย้ย “พวกแกมันห่วยลิ่นดี ไอ้เผือกจะมาจับตัวแกไปแลกเงินเป็นชิ้นๆ พวกมันกำลังมาแล้ว!”

เสียงร้องของกริซนัคแสดงให้เห็นว่าไม่ใช่เรื่องล้อเล่น มีกองทหารหมู่หนึ่งห้อมล้อมบึงปรากฏขึ้นให้เห็นจริงๆ แม้จะยังอยู่ห่างออกไปเบื้องหลัง แต่ก็ไล่กระชั้นเข้ามาทุกขณะ ราวกับลูกคลื่นบนชายหาดซัดเข้าใส่ผู้คนซึ่งเดินอยู่บนพื้นทรายอันอ่อนโยน

ออร์คไอเซนการ์ดวิ่งทะยานเร็วขึ้นเป็นสองเท่าจนปีปปีนประหลาดใจ ดูเหมือนพวกมันกำลังเร่งความเร็วในช่วงท้ายนี้อย่างสุดเหี้ยม ครั้นแล้วปีปปีนก็แลเห็นดวงอาทิตย์ลับลงหลังเทือกเขามิสตี้ เงามืดแผ่กระจายไปทุกหนแห่ง ออร์คจากมอร์ดอร์เฝยหน้ามองแล้วหือแนบตามไปอย่างไม่คิดชีวิต ป่าทึบเบื้องหน้ามืดครึ้ม ฝูงออร์ควิ่งมาถึงแนวไม้สองสามต้นซึ่งขึ้นประปรายแถบรอบนอกชายป่า พื้นดินเริ่มยกตัวสูงขึ้นเรื่อยๆ แต่พวกมันก็ไม่ยอมหยุดวิ่ง ทั้งอุกลุกและกริซนัคต่างร้องตะโกนเร่งลुकสมุนให้วิ่งอย่างสุดชีวิต

“มันคงจะหนีพ้นแน่” ปีปปีนนึก พยายามเอี้ยวคอไปมองข้างหลัง ท่างออกไปทางตะวันออก เขาเห็นกองทหารหือทะยานตามทุ่งขึ้นมาทันฝูงออร์คแล้ว แสงตะวันตกดินส่องกระทบหอกเหล็กและหมวกเกราะ ผมหองปลิวลมเป็นประกาย กองทหารกำลังตีโอบฝูงออร์ค กันไม่ให้พวกมันแตกกระจาย และไล่ต้อนพวกมันไปตามแนวลำน้ำ

ปีปปีนอยากรู้เหลือเกินว่าทหารเหล่านี้เป็นใคร เขาอยากให้ตัวเองเรียนรู้
อะไรๆ ให้มากกว่านี้ตอนอยู่ที่ริเวนเดลล์ และสนใจดูแผนที่กับสิ่งต่างๆ ให้มาก
แต่ตอนนั้นการวางแผนสำหรับการเดินทางดูเหมือนจะเป็นหน้าที่ของคนเก่งๆ
และเขาก็ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าตัวเองจะต้องมีอันพลัดพรากจากลุ่มแกนดัล์ฟ
หรือสไตรเดอร์ หรือแม้กระทั่งโฟโรโด สิ่งเดียวที่เขานึกออกเกี่ยวกับโรฮันก็คือ
ม้าของลุ่มแกนดัล์ฟที่ชื่อซาโดว์แพ็กซ์มาจากที่นั่น นั่นฟังดูพอจะช่วยให้ใจขึ้น
ขึ้นมาบ้างในสถานการณ์เท่าที่เป็นอยู่

“แต่เขาจะรู้ได้อย่างไรว่าเราไม่ใช่ฮอว์ก” ปีปปีนึก “คนที่นี่คงไม่เคย
ได้ยินชื่อฮอบบิท ฉันน่าจะดีใจที่ฮอว์กจอมโหดพวกนี้กำลังจะพบจุดจบ แต่
ฉันควรหาทางช่วยตัวเองก่อนจะดีกว่า” เป็นไปได้มากทีเดียวว่าเขาและเมอร์รี่
จะถูกสังหารไปพร้อมกับพวกฮอว์ก ก่อนที่ทหารโรฮันจะทันรู้ด้วยซ้ำว่ามีเขา
ทั้งสองคนอยู่ด้วย

มีทหารสองสามคนเป็นพลธนูฝีมือฉมังในการยิงจากหลังม้า พวกนี้ควม
เข้ามาจนได้ระยะยิง แล้วปล่อยลูกธนูเข้าใส่ฮอว์กซึ่งวิ่งอยู่ท้ายฝูงล้มลงตาย
หลายตัว จากนั้นก็ตีวงออกห่างให้พันธมิตรตอบโต้ของข้าศึกซึ่งได้แต่ระดมยิงธนู
กลับมาอย่างบ้าคลั่ง หากไม่กล้าพอที่จะหยุดวิ่ง เหตุการณ์เป็นดังนี้หลายครั้ง
มีอยู่ครั้งหนึ่งลูกธนูพุ่งเข้าใส่ฝูงฮอว์กไอเซนการ์ด ฮอว์กที่เดินอยู่หน้าปีปปีน
ล้มลงตายคาที่

ล่องเลมมาจนพลบค่ำโดยที่ฝ่ายทหารม้าไม่ได้บุกเข้าตะลุมบอน มีฮอว์ก
ถูกสังหารไปหลายสิบศพ แต่ก็ยังเหลือเต็มฝูงอยู่อีกถึงสองร้อยตัว ตกค่ำพวกมัน
ก็มาถึงเนินดินแห่งหนึ่ง ชายป่าอยู่ใกล้เข้ามามาก หางออกไปราวหนึ่งในสี่ไมล์
แต่พวกมันก็ไม่สามารถไปได้ไกลกว่านั้น ทหารม้าตีวงล้อมไว้หมดทุกด้าน ฮอว์ก
กลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งไม่ฟังคำสั่งถูกลูก พยายามแหวกวงล้อมวิ่งหนีไปที่ป่า มีเพียง
สามตัวเท่านั้นที่รอดชีวิตกลับมา

“ว๊าง! หัวหน้าคนเก่ง!” กริซนัคเย้ยหยัน “หวังว่าลูกลูกผู้ยิ่งใหญ่คงมี

ปัญญาพารอดได้”

“วางฮาร์ลฟลิ้งนั่นลง!” อุกลูกออกคำสั่ง ไม่แยแสเจ้ากิริซนัค “แก ลูกดูซหาคณคุมอีกสองคนยืนเฝ้าพวกมันไว้! พวกมันจะต้องไม่ถูกฆ่า ยกเว้นพวกไอ้เผือกนั้นจะบุกเข้ามา เข้าใจไหม ตราบใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าต้องการตัวพวกมันเป็นๆ! แต่อย่าให้มันแหกปากร้องหรือมีใครมาช่วยมันออกไปได้ มัดขามันไว้!”

คำสั่งตอนท้ายถูกนำมาปฏิบัติอย่างไม่ปราณีปราศรัย หากปีปปีนพบว่านั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้เขาได้อยู่ใกล้ๆ กับเมอร์รี่ พวกออร์คทำเสียงดังให้ลั่นไปหมด เสียงตะโกนโหวกเหวกปนไปกับเสียงอาวุธกระทบกันโชนฉ่าง ฮอบบิททั้งคู่มีโอกาสระชิบกระซิบกันครู่หนึ่ง

“เราคงทำอะไรไม่ได้มาก” เมอร์รี่พูด “ฉันแทบหมดแรงแล้ว ต่อให้ไม่โดนมัด ฉันก็คงคลานหนีไม่ไหว”

“เลมบัล!” ปีปปีนกระซิบ “ฉันมีเลมบัลติดตัวมานิดหน่อย นายล่ะมีหรือเปล่า ยกเว้นแต่ดาบแล้ว พวกมันคงไม่ได้ยึดของเราไปหมดทุกอย่างหรอกน่า”

“ฉันมีห่อหนึ่งอยู่ในกระเป๋า” เมอร์รี่ตอบ “แต่ป่านี่มันคงแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี และถึงยังไงฉันก็เอามากเข้าไปในกระเป๋าก็ไม่ได้เสียด้วย”

“ใครว่านายต้องทำอย่างนั้นล่ะ ฉัน...” ทันใดนั้นปีปปีนก็ถูกเตะโครมเตือนให้เขารู้ว่าลุ่มเสี่ยงต่างๆ เริ่มสงบลงและพวกผู้คุมกำลังจับตาดูเขาอยู่

คืนนั้นอากาศเย็นจัดและเงียบสงัด รอบเนินดินที่ฝูงออร์คจับกลุ่มกันอยู่มีแสงเพลิงจุดเล็กๆ ของกองไฟยามแดงโรจน์ขึ้นในความมืด รายล้อมฝูงออร์คไว้เป็นวง แสงนั้นอยู่ห่างสุดระยะธนู แต่ไม่มีร่างของทหารม้าปรากฏให้เห็นในแสงไฟ พวกออร์คสูญเสียภูมิจากไปเป็นจำนวนมากกระดมยิงไปที่แสงไฟนั้นจนกระทั่งอุกถูกต้องห้ามไว้ ฝ่ายทหารม้าชุ่มช่อนตัวเงียบกริบ ต่อมาในคืนนั้นเมื่อดวงจันทร์โพล่พ้นกลุ่มหมอกจึงพอมองเห็นร่างได้เลาๆ เป็นเงาตะคุ่มผลุบโผล่อู้อยู่กลาง

แสงจันทร์ เหมือนกำลังเคลื่อนไหลลาดตระเวนอยู่อย่างไม่ขาดระยะ

“ระย้าจริง! พวกมันกำลังรอให้ดวงอาทิตย์ขึ้น” ผู้คุมตัวหนึ่งคำราม “ทำไมเราถึงไม่รวมกำลังตีฝ่าออกไปนะ เจ้าอุกลูกมันคิดอะไรของมันอยู่ ข้าอยากรู้แน่”

“แน่ละซี” อุกลูกแผดเสียง ก้าวออกมาจากข้างหลัง “แกพูดยั้งก็แปลว่า ข้าไม่คิดทำอะไรเลยสิท่า ให้ดินตายเถอะ! แกมันก็เลวเหมือนไอ้พวกสวะทั้งหลายนั่น ไอ้พวกหนอนพวกลิงจากอุกบุรุษ บุกโจมตีโดยใช้ไอ้พวกนี้ก็เสียเวลาเปล่า มันจะได้วิ่งตามกันเป็นพรวนแล้วหนีเปิดไปหมดเท่านั้น ทหารม้าระย้านั้นมีมากพอจะบดขยี้เราจนราบ

“ไอ้พวกสวะนั่นมีดีอยู่อย่างเดียว มันมองเห็นได้ทะลุปรุโปร่งในความมืด แต่ข้าได้ยินมาว่า ไอ้เผือกพวกนั้นก็มองเห็นได้ดีในตอนกลางคืนยิ่งกว่ามนุษย์ทั่วไป แล้วอย่าลืมนึกเรื่องม้าของมันอีกล่ะ! เขาว่ากันว่าม้าของพวกมันมองเห็นสายลมตอนตึกได้ แต่มีอีกอย่างหนึ่งที่พวกมันไม่รู้ เมาสุรกับลูกน้องแอบอยู่ในป่า อาจจะโผล่ออกมาช่วยเราเมื่อไหร่ก็ได้”

คำพูดของอุกลูกดูจะสร้างความมั่นใจแก่เหล่าสมุนจากไอเซนการ์ด แต่ทว่าออร์คกลุ่มอื่นรู้สึกท้อแท้และขัดเคืองใจ ผุ่จอร์คจัดเวรยามไว้สองสามคน แต่ทว่าส่วนใหญ่ล้มตัวลงนอนกลิ้งอยู่บนพื้นพักผ่อนท่ามกลางความมืดเงียบสงัด คืบนั้นกลับมืดลงอีก เพราะดวงจันทร์ลอยเข้าไปในกลุ่มเมฆหนาทึบทางทิศตะวันตก ปีปปีนมองไม่เห็นสิ่งที่อยู่ห่างออกไปในระยะสองสามหลา แสงไฟจากรอบนอกส่องสว่างขึ้นมาไม่ถึงบนเนินนั้น อย่างไรก็ตาม เหล่าทหารม้าไม่ยอมรอให้ถึงรุ่งสางและปล่อยให้เกิดครุมีโอกาสได้พัก เสียงกริตร้องซึ่งดังขึ้นอย่างกะทันหันจากเนินดินฟากตะวันออกบ่งบอกให้รู้ว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น ดูเหมือนจะมีทหารบางคนแอบดอดขึ้นมาบนเนิน ย่องลงจากหลังม้า คลานมาที่ริมค่ายพัก ลังหารออร์คตายไปหลายตัว แล้วหายไป อุกลูกรีบวิ่งไประงับความโกลาหล

ปีปปีนกับเมอร์ริลลู้กขึ้นนั่ง พวกผู้คุมจากไอเซนการ์ดแห่ตามอุกลูกไป

กันหมด ทว่าหากชอบบิททั้งสองคิดที่จะหนีละก็ มันก็เกิดขึ้นรวดเร็วอย่าง
ตั้งตัวไม่ติดทีเดียว มีแขนยาวๆ ขนรุงรังตัวดำดัดคอเมอร์รี่กับบีปปีน รวบตัว
ทั้งคู่เข้าหากัน ทั้งคู่มองเห็นศีรษะโตๆ กับใบหน้าน่าเกลียดของเจ้ากริซนัค
มัวชัวอยู่ตรงหน้า ลมหายใจเหม็นสะอิดสะเอียนจอร์ดลงมาถึงแก้ม มันเริ่ม
คันคิ้วตัวพวกชอบบิท บีปปีนตัวลั่นเมื่อนิ้วเย็นๆ แข็งกร้าวเสือกลงไปตาม
แผ่นหลังของเขา

“ว๊าย เจ้าเปี้ยก!” กริซนัคกระซิบเบาๆ “หลับสบายไหม ทุกข์ทุเลหนอย
นะพวก เจอทั้งดาบทั้งแล้ แถมหอกแหลมๆ อีกต่างหาก! ตัวกะเปี้ยกอย่าง
พวกแกไม่ควรสะเออะมายุ่งเรื่องใหญ่ๆ นี่หว่า” นิ้วของมันยังความต่อไปไม่หยุด
มีประกายจางๆ ระริกวาดขึ้นในดวงตาของมัน

ความคิดเล่นปราดเข้ามาในสมองบีปปีนทันทีราวกับเล่นตรงมาจากใจ
ของศัตรู “เจ้ากริซนัครู้เรื่องแหวน! มันกำลังค้นหาแหวนขณะที่เจ้าอูกลูกมัวยุ่ง
อยู่ มันคงต้องการสับแหวนนั้นเอาไว้เสียเอง” ความกลัวโถมเข้าจับใจบีปปีน
แต่ในขณะเดียวกันเขาก็สงสัยว่าเขาจะใช้ความโลภของเจ้ากริซนัคให้เป็นประโยชน์
ได้อย่างไร

“แกหยิ่งงี้ไม่เจอหรอก” บีปปีนกระซิบ “ไม่มีทางเจอมันง่ายๆ”

“เจอมัน?” กริซนัคพูด มือหยุดความ บีบไหล่บีปปีนไว้แน่น “เจออะไร
แกกำลังพูดเรื่องอะไร เจ้าเปี้ยก”

บีปปีนเงิบไปชั่วอึดใจ ครั้นแล้วท่ามกลางความมืด เขาส่งเสียงจิ้งจก
กอลลัม กอลลัม อยู่ในลำคอ “เปล่า พ่อคนดีเอ๊ย”

ทั้งเมอร์รี่และบีปปีนรู้สึกได้ทันทีว่านิ้วของเจ้ากริซนัคกระตุก “อ้อ!” เจ้า
ออร์คคูทานแผ่วๆ “ที่แท้ก็หมายถึงไอ้เนื้อ ร้ายนักนะเจ้าเปี้ยก”

เมอร์รี่ซึ่งตอนนี้อย่างงัวเงียแล้ว และเดาออกว่าบีปปีนกำลังคิดอะไรอยู่
พูดขึ้นว่า “สมมติว่าเรามีเอี่ยวกันมากกว่าสองคนละ แกก็รู้ฐานะของแกดีนี่ แก
อยากได้มันรีเปล่าละ แล้วแกจะเอาอะไรมาแลก”

“ข้าอยากได้มันรีเปล่า อยากได้รีเปล่า” กริซนัคทำเป็นทวนคำอย่างงงๆ

แต่แขนของมันก็กลับสั่นระริก “ข้าต้องเอาอะไรมาแลก แลกหาความว่ายังไง”

“เราก็คือความตาย” บีบปีนสรรหาถ้อยคำอย่างระมัดระวัง “ป่วยการที่แกจะมาล่ำหาเอามิดๆ แบบนี้ เราช่วยแกประหยัดเวลาได้ แต่แกต้องตัดเชือกมัดขาเราก่อน ไม่งั้นเราจะอยู่เฉยๆ ไม่บอกอะไรแกเลยเด็ดขาด”

“เจ้าเปี้ยกเอ๊ย!” กริซนัคสารถ “ทุกอย่างที่แกมีแกรู้จะถูกเค้นออกมาไม่ช้านี้แหละ ทุกอย่างเลย! ชี้อรหันต์จะต้องสารภาพจนสิ้นไส้สิ้นปุง ไม่ช้านี้แหละ ไม่ต้องรีบร้อนหรอก แกเอ๊ย! แกนึกว่าแกถูกจับมาเป็นๆ ทำไม โอ้เจ้าเปี้ยก เชื้อข้าหะะ ไม่ใช่เพราะเขาพิศวาสบาตจิตพวกแก และก็ไม่ใช่ความผิดของเจ้าอูกลูกมันด้วย”

“ฉันเชื่อ” เมอร์รี่ตอบ “แต่แกยังพาเซลกลับไปที่ไม่ถึงบ้านนี่นา แกมไอ้ที่เป็นอยู่นี่ก็ไม่ใช่สิ่งที่แกต้องการ ถ้าเราไปถึงไอเซนการ์ด มันจะเหลืออะไรถึงมือกริซนัคผู้ยิ่งใหญ่ล่ะ ซารูมานจะกวาดทุกอย่างที่เขาพบไปหมด ถ้าแกต้องการอะไรสำหรับตัวแกเอง เราก็ต้องตกลงกันเดี๋ยวนี้”

กริซนัคเริ่มหัวเสีย ชื่อของซารูมานดูเหมือนจะทำให้มันฉุนก็ขึ้นมาเวลาผ่านไป ความซุกมุ่นวุ่นวายเริ่มสงบลง อูกลูกกับลูกสมุนอาจกลับมาได้ทุกเมื่อ “แกสองคน--มีมันอยู่รึเปล่า” กริซนัคตะคอก

“กอลลัม กอลลัม!” บีบปีนนิ่งงา

“ตัดเชือกมัดขาเราก่อน!” เมอร์รี่ว่า

ทั้งคู่รู้สึกวุ่นวายของเจ้าออร์คสันเต็ม “ให้มันตายสิ โอ้เปี้ยกตัวแสบ!” มันคำรามฟ่อ “ตัดเชือกมัดขาแกออก? ข้าจะตัดเส้นเอ็นทุกเส้นในตัวแก นึกหรือว่าข้าไม่มีปัญญาค้นตัวแกสองคน เซอ! ข้าจะแล่ตัวแกออกเป็นชิ้นๆ ข้าไม่จำเป็นต้องพึ่งมือพึ่งตีนของพวกแก--ข้าก็ฉกตัวแกไปจากที่นี่ได้!”

มันรวบตัวฮอบบิททั้งคู่ขึ้นมาทันที แขนยาวๆ และไหล่ของมันมีพลังกำลังอย่างน่าพรัน มันรัดตัวฮอบบิทไว้ใต้อ้อมแขนคนละข้าง หันไปไว้นั่งกับสี่ข้างของมัน มือใหญ่เบือเริ่มอุดปากไว้ จากนั้นก็ม้วนฟุ้งตัวออกไป มันวิ่งไปอย่างรวดเร็วและเงียบกริบจนกระทั่งลงมาถึงปลายเนิน ที่นั่นมันเล็ดลอดออกไปตรง

ช่องโหว่ซึ่งเหล่าทหารยามดูแลไม่ทั่วถึง ผ่านเข้าสู่ความมืดอุจางของปีศาจ
มันทะยานลงเนินไปทางทิศตะวันตก มุ่งหน้าสู่ลำน้ำซึ่งไหลออกมาจากป่า ทาง
ทิศนั้นเป็นที่โล่งกว้าง มีแสงไฟอยู่เพียงหย่อมเดียว

เมื่อวิ่งออกมาได้ราวสิบสองหลา มันก็หยุด กวาดตามองไปรอบๆ และ
เงยหูฟัง ไม่มีสิ่งใดปรากฏให้เห็นหรือได้ยิน มันคลานช้าๆ ยอบตัวต่ำเป็นสองเท่า
จากนั้นก็นั่งลงเงยหูฟังอีก ครั้นแล้วมันก็ลุกขึ้นยืนทำท่าเหมือนกับจะกระโจน
ออกไป ในวินาทีนั้นเงาตะคุ่มของทหารม้าก็โผล่ขึ้นเบื้องหน้ามันพอดี ม้าร้อง
พืดพาโดเอนคะนองขึ้นสุดตัว ทหารม้าส่งเสียงร้องเอะอะ

กริชนัคทั้งตัวนอนราบกับพื้น ลากฮอบบิททั้งคู่เข้าไปใต้ตัวมัน แล้วมัน
ก็ชักดาบออก ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันต้องการจะฆ่าเชลยทั้งคู่ทิ้ง ดีกว่าจะยอม
ปล่อยให้หนีรอดหรือมีคนมาช่วยไว้ได้ แต่ทว่าโชคไม่เข้าข้างมัน ดาบสั้นเบรื่อง
ขึ้นเบาๆ และสะท้อนเรื่อกับแสงไฟซึ่งอยู่ห่างออกไปทางซ้าย ลูกธนูดอกหนึ่งพุ่ง
แหวกอากาศมาจากความมืด มันจะยิงมาด้วยความชำนาญหรือโชคชะตานำมา
ก็เหลือเดา ปักเสียบเข้าที่มือขวาของกริชนัค เจ้าออร์คทั้งดาบลงร้องกรีด
เสียงผีเท้ามารุ่งขึ้นในบัดดลเมื่อเจ้ากริชนัคพุ่งร่างออกไป มันถูกไล่ตามทัน
แล้วหอกแหลมเล่มหนึ่งก็เสียบทะลุร่างของมัน มันส่งเสียงกรีดร้องโหยหวน
แล้วก็ล้มลงตายสนิท

เมอร์รี่กับปีป็นอนแค้นอยู่บนพื้นในสภาพเดียวกับที่เจ้ากริชนัคทิ้งไว้
ทหารม้าอีกคนหนึ่งหือเหยียดมาช่วยเพื่อนของตน จะเป็นด้วยสายตาดิเล็คหรือ
ประสาธัมผัสพิเศษก็สุดรู้ ม้านั้นกระโจนข้ามตัวพวกฮอบบิทไป หากแต่นาย
ซึ่งอยู่บนหลังหาได้สังเกตเห็นไม่ ฮอบบิททั้งคู่นอนซ่อนร่างอยู่ในเสื้อคลุมเอลฟ์
ตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก และหวาดกลัวจนไม่กล้ากระดิกกระเดี้ย

ในที่สุดเมอร์รี่ก็ขยับตัวกระซิบบางๆ “ไม่แยเสียทีเดียวหรอกนะ แต่ทำ
ยังไงเราถึงจะพ้นรัศมีหอกพวกนี้ได้”

คำตอบปรากฏออกมาแทบจะในทันทีทันใด เสียงร้องของกริชนัคทำให้

ฝูงออร์คแตกตื่น จากเสียงเอะอะเอ็ดตะโกระดังมาจากเนินทำให้ฮอบบิททั้งคู่พอจะเดาออกมาว่า เวลานี้พวกมันคงรู้แล้วว่าเซเลหายไปแล้ว อุจลุมอาจกัดหัวลูกน้องของมันสองสามตัว ทันใดนั้นก็มียักษ์โห่ร้องกรูเกรียวของออร์คดังตอบมาทางขวามือ จากทิศซึ่งเป็นแนวป่าและภูเขานอกลนของกองไฟ เมาส์ธริงจะมาถึงแล้ว และกำลังจะบุกเข้าโจมตีพวกทหารที่ล้อมอยู่ มีเสียงฝีเท้ามาวิ่งอลังขึ้น พวกทหารกรูเข้าไปประชิดรอบเนิน ยอมเสี่ยงต่อการถูกธูมยิงเพื่อกันไม่ให้ถูกโจมตีตลบหลัง ขณะที่กำลังอีกส่วนหนึ่งตะบึงออกไปรับมือฝูงออร์คที่มาใหม่ นับลันเมอร์รี่กับปีปปีนก็ตระหนกขึ้นได้ในบัดนั้นทั้งๆ ยังนอนไม่กระดิกกระเดี้ยอยู่กับพื้นว่า เวลานี้เขาทั้งสองคนออกมาอยู่นอกล้อมแล้ว ไม่มีสิ่งใดกีดขวางทางหนีอีกต่อไป

“แฮม ถ้ามือกะเท้าเราไม่โดนมัดก็คงจะดี” เมอร์รี่กระซิบขึ้น “แต่นี้ฉันแตะปมเชือกไม่ได้เลย จะกัตรีก็ไม่ได้”

“ไม่ต้องทำอย่างนั้นหรอก” ปีปปีนบอก “ฉันกำลังจะบอกนายอยู่ทีเดียวว่ามือของฉันไม่ได้โดนมัด เชือกนี้แกล้งผูกเอาไว้หลอกๆ เท่านั้นละ แต่ก่อนอื่นนายควรจะกินเลมบัสเสียก่อน”

ปีปปีนปลดเชือกออกจากข้อมือ ล้วงห่อเล็กๆ ออกมา ขนมมันแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ยังอยู่ดีไม่ตกหล่นในห่อใบไม้ ฮอบบิททั้งคู่กินเข้าไปคนละสองสามชิ้น รสชาติของมันช่วยเรียกความทรงจำของไบรอนอันงดงาม รวมทั้งเสียงหัวเราะและอาหารเลอลือในวันอันสงบสุข ซึ่งบัดนี้ทั้งคู่จะอยู่ไกลแสนไกล กลับคืนมาอีกครั้ง ต่างนั่งกินอย่างครุ่นคิดในความมืดอยู่พักใหญ่ ไม่ใส่ใจกับเสียงร้องและเสียงต่อสู้ที่อีกที่ก็อยู่ใกล้ๆ ปีปปีนหลุดจากภวังค์กลับมาสู่โลกของความเป็นจริงก่อนเป็นคนแรก

“เราต้องไปจากที่นี่” เขาบอกกับเมอร์รี่ “รอบประเดี๋ยวนะ!” ดาบของกริซนัคตกอยู่ใกล้ๆ แต่มันหนักและใหญ่เหาะทะยานไปจนใช้ไม่ถนัด ปีปปีนจึงคลานต่อไป เมื่อพบว่าของเจ้ากริซนัค เขาก็ดึงมีดแหลมยาวเล่มหนึ่งออกมาจากฝัก ใช้มีดนั้นตัดเชือกที่มัดตัวเขากับเมอร์รี่ออกอย่างรีบเร่ง

“เออะ!” ปีปปีนพูด “พอได้ขยับแข้งขยับขาสักหน่อย เราคงลุกขึ้นเดินเห็นไหว แต่ยังไม่ก็เถอะ เราควรเริ่มต้นด้วยการคลานไปก่อน”

ทั้งคู่ค่อยๆ คลานไป ภูผาขึ้นสูงทีบจึงช่วยพรางตัวได้มาก แต่กระนั้นก็ดูเหมือนว่ามันช่างเป็นงานที่ยาวนานเชื่องช้าเหลือทน ต่างพยายามอยู่ห่างจากกองไฟยามให้มากที่สุด คลานกระดืบไปเรื่อยๆ ทีละน้อย จนมาถึงริมแม่น้ำซึ่งไหลโกรกกรากอยู่ในเงามืดใต้ตลิ่งลึก แล้วจึงเหลียวหลังกลับไปมอง

เสียงอีกทีก็ต่างๆ สงบลงแล้ว เห็นได้ชัดว่าเมาสุร์กับ“พรรคพวก”ของมันคงถูกสังหารหรือไม่ก็ถูกตีแตกกระเจิงไปหมด ทหารม้ากลับมาล้อมเนินดินไว้อย่างเงียบๆ นำพรันพริงเช่นเดิม เหตุการณ์คงยืดเยื้อต่อไปอีกไม่นาน คืนนั้นล่องเลยมาจนค่อนข้าง ทางทิศตะวันออกซึ่งไร้เมฆปกคลุมท้องฟ้าเริ่มสว่างรำไร

“เราต้องหาที่ซ่อน” ปีปปีนว่า “ไม่งั้นอาจะโดนเห็นเข้า มันคงไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นถ้าทหารพวกนี้ค้นพบว่าเราไม่ใช่ออร์คหลังจากเรากลายเป็นศพไปแล้ว” เขาลุกขึ้นยืน กระทัยเท้ากับพื้นแรงๆ “ให้ตายเถอะ เชื่อกันขนาดยังกะลวดแต่ตอนนี้เท้าของฉันชักจะหายชา คงพอกะโผลกกะเผลกไปได้ นายละเป็นอย่างไบบ้างเมอร์รี่”

เมอร์รี่ลุกขึ้นยืน “ไม่เป็นไร ฉันไปไหว” เขาพูด “*เลมบัส* คินกำลังวังชามาให้เรา! มันทำให้เรามีเรี่ยวมีแรงคึกคักยิ่งกว่าเหล่าของพวกออร์คเสียอีก อยากูรู้จริงว่าเหล่านั้นทำมาจากอะไร แต่ทางที่ดีอย่ารู้ดีกว่า มาต็มน้ำล้างความคิดบ้าๆ นั้นออกจากสมองกันเถอะ!”

“อย่าเพิ่งเลย ตลิ่งตรงนั้นมันสูงเกินไป” ปีปปีนบอก “ไปข้างหน้าก่อน!”

ทั้งคู่หันหลัง เดินโยกเขยักเคียงข้างกันไปตามลำน้ำ แสงเงินแสงทองทอขึ้นจับขอบฟ้าเบื้องหลังทางทิศตะวันออก ระหว่างเดินไปก็ปรึกษาหารือกันแผ่วๆ ตามประสาชอบบิท พูดคุยถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่ถูกจับตัวมา ใคร่เฉื่อยมาได้ยินคำสนทนาเข้า คงนึกไม่ออกว่าทั้งคู่เพิ่งผ่านพ้นเคราะห์กรรมมาอย่างแสนสาหัส จวนเจียนจะเอาชีวิตไม่รอดเลยทีเดียวนะ กระทั่งในยามนั้นทั้งคู่ต่างก็รู้ดีว่ามีโอกาสเพียงน้อยนิดที่จะรอดกลับไปพบหน้าค่าตามิตรสหายได้อีก

“นายทำได้วิเศษมากนะ นายตุ๊ก” เมอร์รี่ชม “หนังสือของลุงบิลโบจะต้องอุทิศหน้ากระดาษให้นายเกือบบทหนึ่งเลยเต็มๆ ถ้าฉันมีโอกาสกลับไปเล่าเรื่องนี้ให้ลุงฟัง เยี่ยมซะมัด โดยเฉพาะตอนที่นายเดาใจเจ้าวายร้ายหน้าขนนั้นออกแล้วเล่นเกมกับมัน แต่ฉันก็อดสงสัยไม่ได้ว่าจะมีใครที่โหดมาพบรอยเท้าของนายกับเข้มกัลด์นั้นได้ ฉันเป็นคนชี้ทางของ แต่พูดก็พูดเถอะ ฉันว่านายไม่มีวันได้เข้มกัลด์คืนแล้วละ

“ฉันเห็นจะต้องเร่งมือเป็นการใหญ่ ถ้าอยากตีตั้นนายให้ทัน แต่ที่จริงตอนนี้นายกำลังเดินตามหลังเบรนดี้บั๊กญาติของนายอยู่นะ แล้วเขาก็พานายโผล่มาถึงที่นี่ นายคงไม่รู้ละชีว่าเราอยู่ที่ไหน แต่ฉันใช้เวลาตอนอยู่ที่ริเวนเดลล์ได้ดีกว่านาย เรากำลังมุ่งหน้าไปทางตะวันตกตามแม่น้ำเอ็นท์วอช ข้างหน้านั้นคือปลายสุดเทือกเขามิสตี้และป่าฟังกอร์น”

ในขณะที่พูดชายป่าดำทะมึนก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า ความมืดแห่งรัตติกาลจะคืบคลานหลีกสู้รุ่งอรุณซึ่งย่างใกล้เข้ามา เข้าไปเร้นกายอยู่ใต้แมกไม้ในป่า

“นำทางไปสิ นายเบรนดี้บั๊ก!” ปีปปี้นกระเซ้า “หรือไม่ก็พากลับทางเก่า! เคยมีคนเตือนเราไว้เรื่องป่าฟังกอร์น คนฉลาดๆ อย่างนายอย่าลืมเสียสิ”

“ใครว่าฉันลืม” เมอร์รี่ตอบ “แต่ถึงยังไงป่านั้นก็ดูเข้าท่าสำหรับฉันมากกว่ากลับไปกลางสนามรบ”

เมอร์รี่เดินนำเข้าไปภายใต้คาบอันใหญ่โตของหมูไม้ คาบเหล่านี้ดูเก่าแก่เกินกว่าจะประมาณอายุได้ มีเถาวัลย์ห้อยย้อยลงมารุงรังสาຍไหวอยู่ในสายลมอ่อนๆ จากเงามืดภายใต้แมกไม้ ฮอบบิททั้งคู่เฟ้งสายตากลับไปยังเบื้องล่าง ร่ามน้อยซึ่งซุ่มซ่อนอยู่ในแสงสลัวดูคล้ายภูตเอลฟ์ตัวเล็กจ้อยแห่งดึกดำบรรพ์ กำลังเบ่งตามองจากป่าทึบแลดูเร่าร้อนอุบัติขึ้นบนโลกอย่างพิศวง

ไกลโพ้นข้ามแม่น้ำใหญ่และแผ่นดินบราวน์แลนด์ลึบลือออกไปหลายร้อยหลายพันไมล์ รุ่งอรุณเรืองโรจน์ขึ้นดั่งเปลวเพลิง เสียงแตรจู่โจมระทึกกึกก้องขึ้น

รับอรุณ ทหารม้าโรฮันทะยานสู่ชีวิตโดยพลัน มีเสียงแทรกกังวานสะท้อนตอบ

เมอร์รี่กับปีปปีนได้ยินเสียงม้าศึกร้องแหลมอยู่ในอากาศอันเย็นเฉียบ ครั้นแล้วเสียงร้องเพลงก็ดังกระหึ่มขึ้น ดวงตะวันสาดส่องรัศมีขึ้นเหนือขอบโลก ครั้นแล้วเหล่าทหารม้าก็พุ่งเข้าโจมตีจากทิศตะวันออกพร้อมกับส่งเสียงโห่ร้อง อึงคะนึง ประกายแดงจรัสสะท้อนวับบนเกราะอ่อนและยอดหอก เหล่าออร์ค ตะโกนกรีดก้อง ระดมสาดลูกธนูทั้งหมดที่เหลือเข้าใส่ เมอร์รี่กับปีปปีนมองเห็น ทหารหลายคนร่วงพลี้อยลง แต่แถวทหารก็ยังคงตรึงอยู่บนเนินแล้ววกเข้าโจมตี อีก ออร์คที่เหลือพากันแตกฮือ หนีกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศละทาง ก่อนจะ ถูกตามสังหารทีละตัว แต่มีอยู่กลุ่มหนึ่งรวมตัวกันเป็นรูปกลม ติตะลวงไปทาง ทิศซึ่งมุ่งสู่ป่า พวกมันตะลุยเข้าใส่ทหารม้าซึ่งล้อมมระวางอยู่ด้านนอก ตรงขึ้นมา ยังราวป่า รุดหน้าใกล้เข้ามาทุกขณะ และมีที่ท่าว่าจะหนีพ้น พวกมันเพิ่งสังหาร ทหารม้าที่ขวางทางอยู่ไปสามคน

“เราแอบดูนานเกินไปแล้ว” เมอร์รี่ร้อง “นั่นมันเจ้าอุกกลูกนี่นา! ตายละ! ฉันไม่อยากเจอมันอีก” ทั้งคู่หันหลังขวับ วิ่งแผ่นแผ่นหายเข้าไปในเงามืดของป่า

ตั้งนั้นฮอบบิททั้งคู่จึงไม่ได้เห็นวาระสุดท้ายของการตะลุมบอนเมื่อเจ้า อุกกลูกถูกไล่ทันและจมนมอยู่ที่ชายป่าฟิงกอร์น มันถูกปลิดชีวิตลงที่นั่นด้วย น้ำมือของเอโอเมอร์ นายพลตรีแห่งมาร์ก ซึ่งลงจากหลังม้ามาควลงดาบกับมัน ตัวต่อตัว ออร์คอีกหลายสิบตัวซึ่งแหกวงล้อมออกมาและยังมีเรี่ยวแรงจะวิ่งหนี ก็ถูกเหล่าทหารม้าสายดาบคมไวไล่พิฆาตฆ่าไปตามท้องทุ่งกว้างนั้น

ต่อจากนั้นทหารโรฮันก็ชุดหลุมฝังศพสหายของตนและร้องเพลงสดุดีให้ ก่อนจะก่อไฟกองใหญ่ขึ้นส่งเจ้ารูปปั้นของฝูงออร์คกระจัดกระจายไป การต่อสู้จึง ยุติลงโดยไม่มีข่าวใดๆ กลับไปถึงมอร์ดอร์หรือไอเซนการ์ด หากแต่ควันจากการ เผาไหม้ลอยโขมงขึ้นสู่ท้องฟ้า และแลเห็นโดยดวงตาจำนวนมากซึ่งเฝ้าสังเกตอยู่